XXX ÉVFOLYAM, 8. SZÁM

Ára: 1,80 Ft

1974. FEBRUÁR 21.

Ludas Matyi

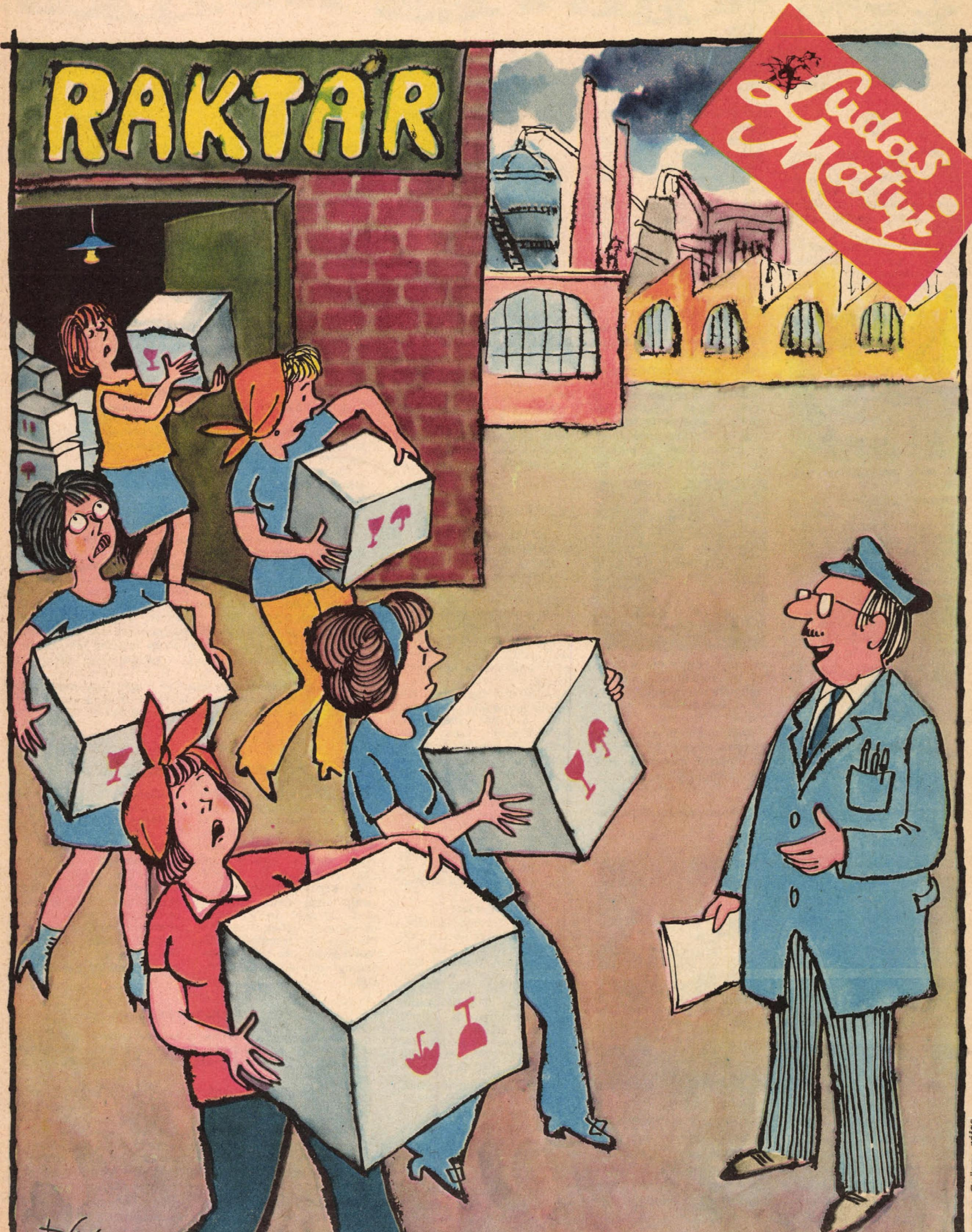

Brenner György rajza

– Ne csüggedjenek asszonyok, jövőre már pszichológusa is lesz a vállalatnak!

KEDVES LUDAS!

EGY, KETTŐ...

1

December elején megírtam: Vácott üresen állnak a tavaly nyáron megépített új lakások, nem tudnak beköltözni a lakók, mert nincs kazán, *nincs fűtés.*

A cikk nyomán több felől is gyors intézkedésekkel biztattak. Ám két hét múlva kénytelen voltam azt írni: Vácott a helyzet még mindig változatlan.

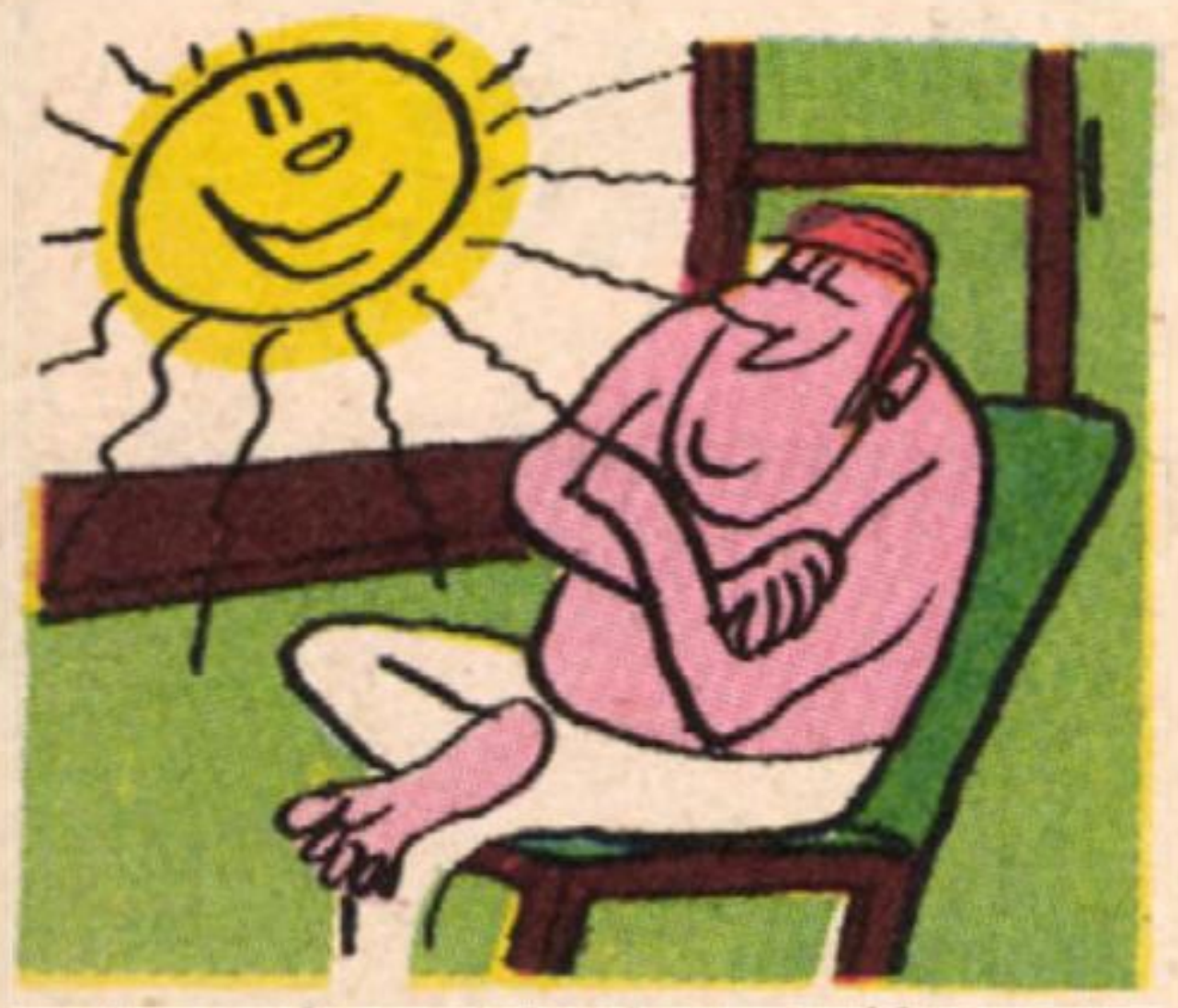

Azóta két hónap telt el már. A mai postámban egy levél az egyik lakásra várótól: még mindig nem költözhettek be. Vácott a helyzet tehát továbbra is változatlan.

Optimista vagyok, s bátran leírom, a következő két hónapban ebben az ügyben is döntő változás lesz.

Ha más nem: *véget ér a fűtési szezon.*

2

Megírtam nemrég: egy tényleges szolgálatot teljesítő kiskatonától a XII. kerületi IKV kéri rendszeresen a havi lakbért. A katona most azon tűnődik, hogyan ossza be a havi 100 forintos zsoldját, hogy abból a havi kétszáz lakbér kiteljen?

A Honvédelmi Minisztérium panaszirodájától válasz jött az írásomra. Az áll benne: a XII. kerületi tanács elnöke már a cikk megjelenése előtt intézkedett a kiskatona lakbérfizetési kötelezettségének *felfüggesztésére.*

Most azt kellene mondanom: bocsánat, engem rosszul tájékoztattak.

Ám nem mondom, mert az illetékes Ingatlankezelő Vállalat igazgatójától is éppen most kaptam egy levelet, amelyben az áll, hogy a kiskatonának igenis fizetnie kell a lakbért (az nem áll benne a levélben, hogy miből?), s így az ügyintéző *„jogosan szólította fel panaszos bérlőt a hátralékának rendezésére”.*

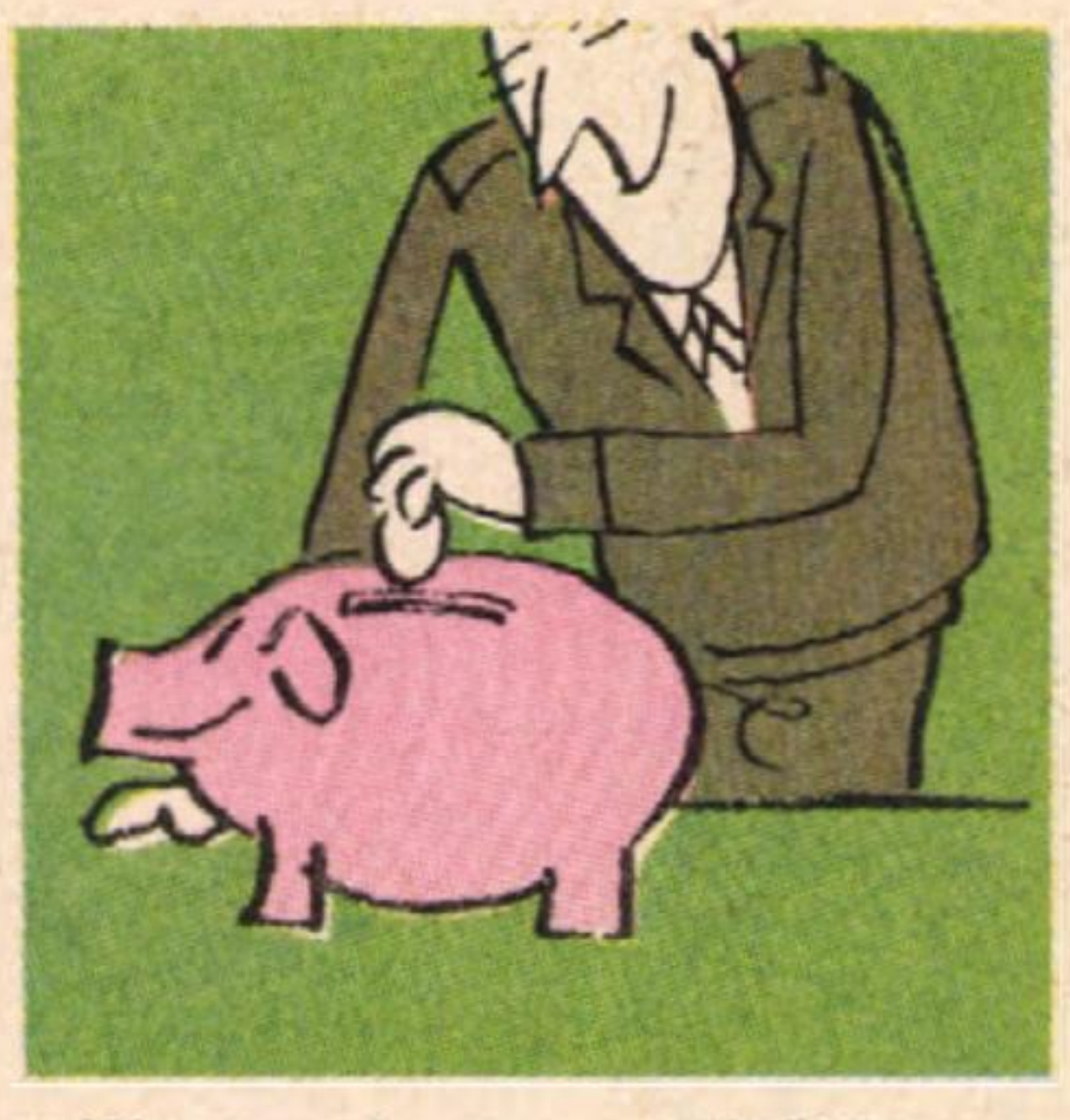

Bocsánat, lehet, hogy mégsem engem tájékoztattak rosszul, hanem a HM panaszirodáját?

(r)

NEHÉZ KENYÉR

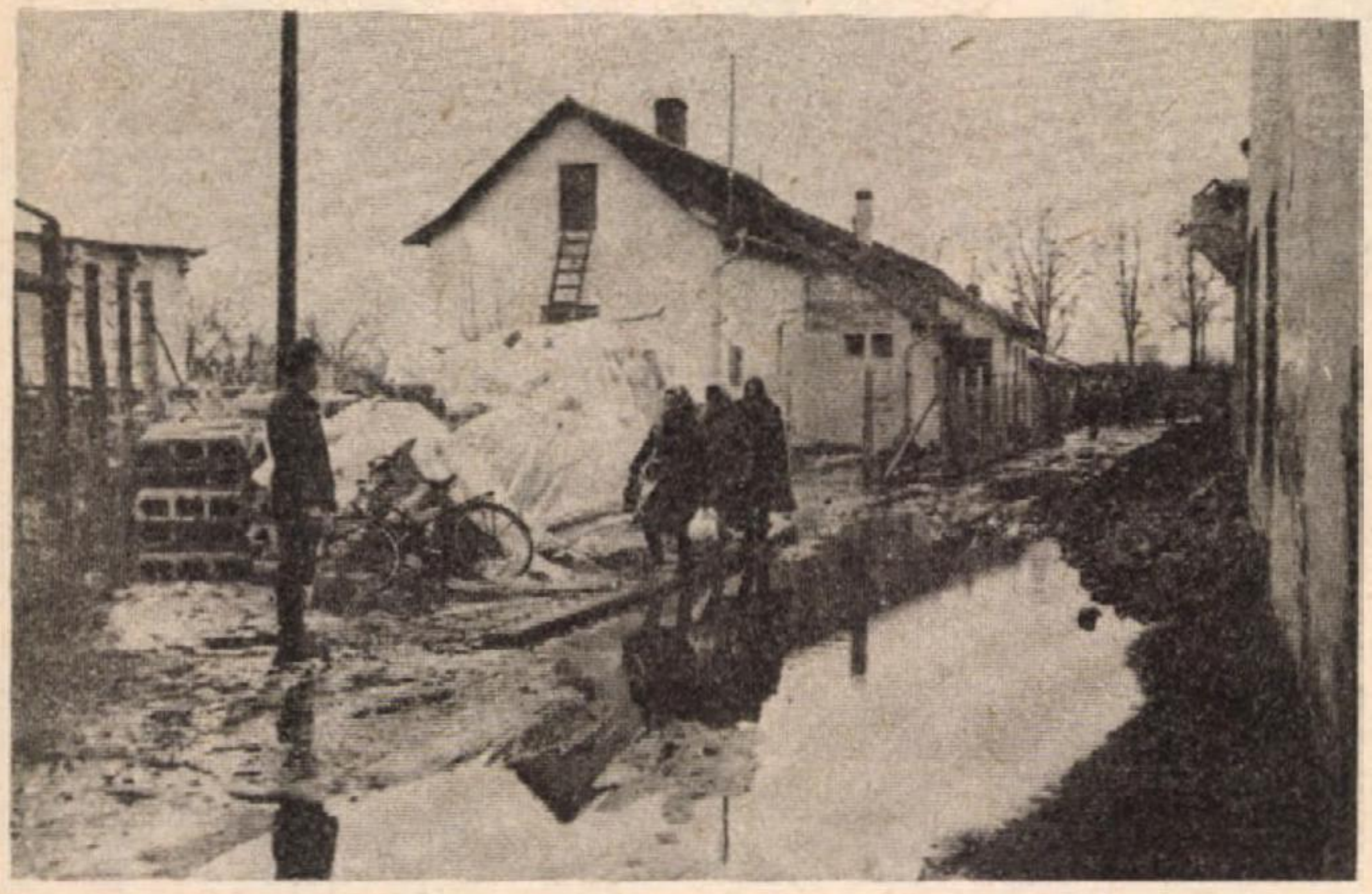

Nagyon nehéz körülmények között tudjuk „megszerezni” a mindennapi kenyerünket. Pedig a Kiskunhalasi Sütőipari Vállalat tavaly augusztusban nyitott egy kenyér-szakboltot a községünkben. Mindig jó ízű, friss kenyeret árulnak a boltban, a nyitvatartási idő is megfelelő. Csakhogy — mint a képen látható — néha szinte megközelíthetetlen a bolt. A helyi ÁFÉSZ, amellyel közös udvarban van a bolt, néha hordómosás ürügyén vízzel árasztja el az udvart, néha pedig építőanyagokkal barrikádozza el a bejáratot. Jó dolog az, ha a Sütőipari Vállalat és az ÁFÉSZ verseng egymással. De ne ilyen módon!

Farkas Ibolya
Kelebia, Ady E. u. 126.

KÚT-MÉREG

Kapott végre telepünk, Kórógyszentgyörgy is egy közkutat. Pontosabban: nyitottak egy közkifolyót a vízvezetéken. Egyrészt öröm, másrészt viszont méreg.

Mérgelődünk amiatt, hogy rossz helyen van a kifolyó: a közút és a gyalogút közötti keskeny részen, pontosan az autóbusz megállójánál. Ha vizes, sáros az idő, csak fürdőruhában lehet a kútra menni, mert amíg a kanna tele folyik, a közúton elhaladó járművek és a beálló autóbuszok úgy összefröcskölik az embert, hogy utána rögtön meg kell fürödni.

Ezen kívül a kutat nem látták el téli csappal, mínusz két foknál már nem folyik a víz, így aztán van is kutunk, meg nincs is.

Sz. T.-né
Kórógyszentgyörgy

A JAVSZER MINDENT JAVÍT — HA A SZERELŐNEK KEDVE VAN HOZZÁ

Salgótarjáni gyártmányú gáztűzhelyem sütőajtajának üvege, rugója eltört. Többszöri kérdésre a Javszer eddig azt a választ adta, hogy nincs hozzávaló üvege.

Legutóbb végre volt. Kiküldte szerelőjét.

A szerelő megjelent. Nem köszönt, csak rápillantott a gáztűzhelyre és közölte:

— *Miért nem jelentették be már régen? Ez le van égve! Hozzá sem nyúlok! Csak nem fogom utána fertőtleníteni a kezemet?*

Közlésemre, hogy többször kértünk üveget, de nem volt, röviden ennyit mondott:

— *Ez nem igaz!*

És már fordult is. Kértem, hogy legalább a nevét szíveskedjék közölni, hogy panaszt tehessek vállalatánál; annyit válaszolt, hogy az ő neve titkos. (Nem nagy T-vel!) Aztán — ismét köszönés nélkül — beült maszek-rendszámú — nyilván fertőtlenített — piros Wartburgjába és tisztán távozott.

A vállalat, panaszomra, közölte a szerelő nevét. Titkos név lévén, nem kívánom itt leírni. De legalább megmondhattam, kit ne küldjenek újra. Ők megmondhatták, hogy mást pedig nem küldenek.

Ennyiben maradtunk. A gáztűzhely változatlanul rossz (üvege csak a Javszernek van hozzá), a szerelő kezei változatlanul tiszták, és a Javszer változatlanul hirdeti, hogy minden javít...

Kende István

Az olvasó megkérdezi...

...miért nem látnak kéményseprőt hónapok óta már a sződligetiek? Mi lesz a falu kormos-füstös kéményeivel?

*

...hol lehet PCL 85-ös tévécsövet kapni? Miért hiánycikk már hónapok óta?

*

...miért csak nagy utánjárással lehet rajztollhoz jutni? Miért és hova tűnt el a papírboltokból a „Rekord” ragasztó?

*

...hova tűnt az olcsó homokóra? Pár hónappal ezelőtt még 7 forintért lehetett kapni az Ofotért-boltokban. Most eltűnt onnan. Talán a lágymányosi telefonálók vásárolták fel? Az óra- és ékszerboltokban lehet ugyan homokórát kapni, de 50 forintért! Miért oly drágán?

JAVASOLOM A FŐVÁROSI DÍJBESZEDŐ VÁLLALATNAK...

Alig néhány hete tettük szóvá ezen a helyen a Fővárosi Díjbeszedő V. egyik bosszantó tévedését (a fogyasztó kárára történt!).

Most magam is tapasztaltam, hogy a nekik járó pénznél közel háromezer forinttal többet akartak átutalási betétemből lehívni.

Szerencsére a II. kerületi OTP még idejében észrevette a tévedésüket, s a számlát visszaküldte nekik. Kérdésemre azonban elmondták, hogy sajnos az ilyen tévedések elég gyakoriak.

Azért javasolom a Díjbeszedő Vállalatnak, hogy a fogyasztók kartonján sok évi átlag alapján tüntessék föl azt az összeget, amit az illető kb. fizetni szokott. Így a számla ellenőrzésénél (ha van ilyen) egyetlen tekintettel meg tudják állapítani, hogy a „kiszámíthatatlan” gép által írt összeg reális-e. Én — például — ha akarnék sem tudnék annyi áramot fogyasztani, mint amennyit számláztak, ugyanis nem bírná az órám.

Ez, vagy valami más módszer, igen sok felesleges munkától és bosszúságtól kímélné meg a vállalatot, az OTP-t, és nem utolsósorban a fogyasztót.

S. L.

MÉG EGYSZER A POROLÁSRÓL

Két hónappal ezelőtt szóvá tettük, hogy Kőbányán, a Sörgyár utca 80. számú házban, a lakók nyugalmát zavarja egy rossz helyre épített poroló. Nem zavarja viszont a X. kerületi IKV-t, hogy eddig még nem intézkedett és nem is válaszolt cikkünkre. Lehet, hogy ez kis ügy az Ingatlankezelő Vállalatnak, de nagy bosszúság az érintett lakónak.

Elismerjük, hogy nehéz lehet egy porolót helyváltoztatásra kényszeríteni, ha nincs hozzá megfelelő terület. A helyszínen járva azonban meggyőződtünk róla, hogy kivételesen bő tér áll rendelkezésre a poroló áthelyezésére. Sokkal inkább a tenniakarással van itt a baj!

Vagy talán megvárják, amíg minden lakó porszívót vesz magának?

(f. i.)

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Illatáradat a Cserkesz utcában” című cikkükben kifogásolták a Kőbányai Gyógyszerárugyár légszennyezését és javasolták, hogy a tanács sürgősen intézkedjen.

A nagymérvű légszennyezés megszüntetésére már több hatósági határozattal intézkedtünk, melynek következtében csökkent a szennyezettség, de az is ismeretes, hogy ez a gyógyszergyártással együttjáró sajátosság. Jelenleg a két legszennyezőbb üzem vidékre történő kitelepítése folyamatban van, és 1975. december 31-ig befejeződik. Így tovább mérséklődik a szennyezettség.

Végezetül meg kell említenünk, hogy a Cserkesz utca környéke ipari övezet. Kőbányának a felszabadulás előtt kialakult — tervszerűséget nélkülöző — beépítése a bajok oka. Ennek felszámolása csak lassan, fokozatosan hajtható végre, a mai városrendezési elképzeléseknek megfelelően.

Horváth M. László
o. v. főmérnök
Bp., X. ker. Tanács VB

PEDAGÓGIA

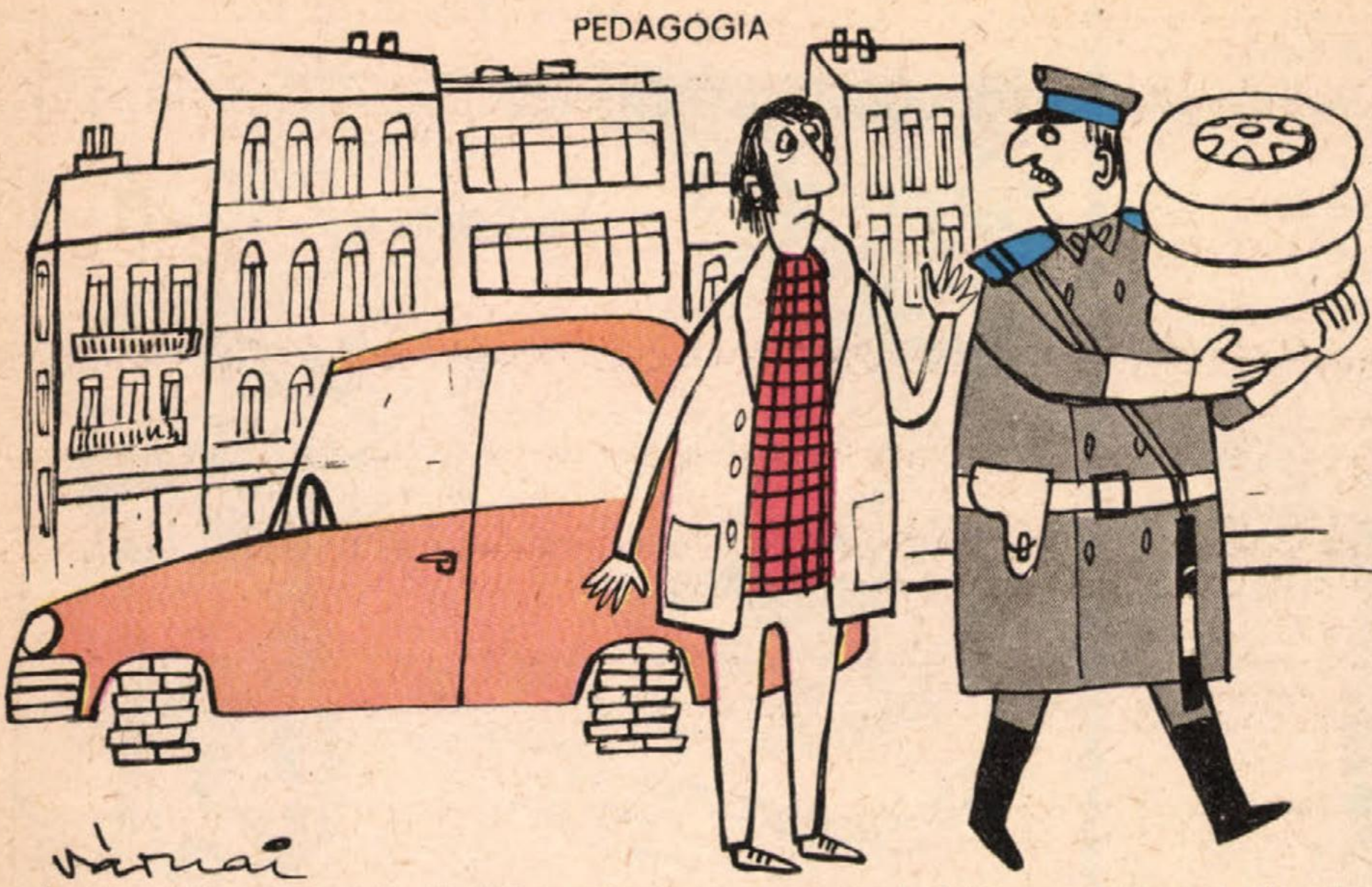

– Így legalább nem esik kísértésbe, hogy a megengedettnél gyorsabban hajtson!

EGY EMBER, AKI NEMET IS TUD MONDANI

①

Tisztelettel beszéltek róla. Felnéztek rá. Egyesek gyűlölték, mások szerették, de mindenki elismerte: Verpeléti bátor ember. Nemet is tud mondani, nem csak igent. Sok vezető képtelen erre: gyávaságból, óvatosságból, félreértett tapintatból. Félnek ettől a szótól, hogy „nem", inkább mellébeszélnek, ködös válaszokat adnak, pedig sok esetben a „nem" szócskára is szükség van. Ha Verpeléti kimondta ezt a szót, mindenki tudta, hogy nincs tovább és nincs apelláta. Az ügyet lezárták. Kár minden szóért. Slussz, a dolog be van fejezve.

Ilyen ember volt Verpeléti ...

②

Egy ízben én is jártam nála. Amikor előadtam az ügyemet, figyelmesen végighallgatott, aztán így szólt:

— Nem.

Ez a szó úgy dörrent, mint egy puskalövés és én majdnem leestem a székről, de aztán összeszedtem magam és megkérdeztem:

— Miért?

Verpeléti rámnézett a világoskék szemével és újra csak azt felelte:

— Nem.

A lelkem mélyén lázadoztam egy kicsit, ugyanakkor hálás is voltam ezért a kíméletlen nemért. Szeretem azokat az embereket, akik nemet is tudnak mondani.

Amikor kimentem a szobájából, megszólalt a telefon. Verpeléti felemelte a kagylót és csak annyit mondott:

— Nem.

③

— Nos, mit mondott az öreg? — kérdezte Gizike, a titkárnő.

— Azt mondta, hogy nem. Nyíltan, őszintén, bele a képembe. Tulajdonképpen pofonvágott és én mégsem érzem megsértve magam. Nem tudom, miért. Inkább valamiféle megkönnyebbülést érzek ...

— Tudtam, hogy ez lesz a válasz — mondta Gizike, aztán beszólt a főnöke ajtaján: — Várjak még a kávéfőzéssel, Verpeléti kartárs?

— Nem — csattant a válasz. S ez a „nem" akkorát szólt, mintha valaki teljes erőből bevágott volna egy ajtót.

Gizike bólintott és nekilátott a kávéfőzésnek.

④

— Mondhatta volna azt is, hogy igen — folytattam az elmélkedést —, még akkor is, ha magában azt gondolja, hogy nem. Szerencsére Verpeléti nem ilyen. S ezért hálás vagyok neki. Most már tudom, hogy mihez tartsam magam és ez is valami.

Verpeléti kijött a szobájából, a titkárnője asztalára helyezett egy dossziét és azt mondta:

— Nemnemnemnemnem. Nemnem. Nem. Nemnem.

⑤

— Még ma postára adom a leveleket — felelte mosolyogva Gizike. — Megfelel önnek?

— Nem — felelte erélyesen Verpeléti és visszament a szobájába.

— Nem értem ... Mi volt ez? — kérdeztem megdöbbenve.

— Csak ezt a szót ismeri, hogy nem ... Ez az egész szókincse, de én már remekül megértem ...

— Szegény ember, ez rettenetes! Rettenetes lehet így élni ... Egyetlen szóval egy egész életen át ...

⑥

Szegény Verpelétit azóta magasabb beosztásba helyezték. Odafenn ugyanis felfigyeltek rá. Végre egy ember, aki nemet is tud mondani.

Mikes György

MIRŐL RAJZOL A NYUGATI SAJTÓ?

MILITARIZMUS

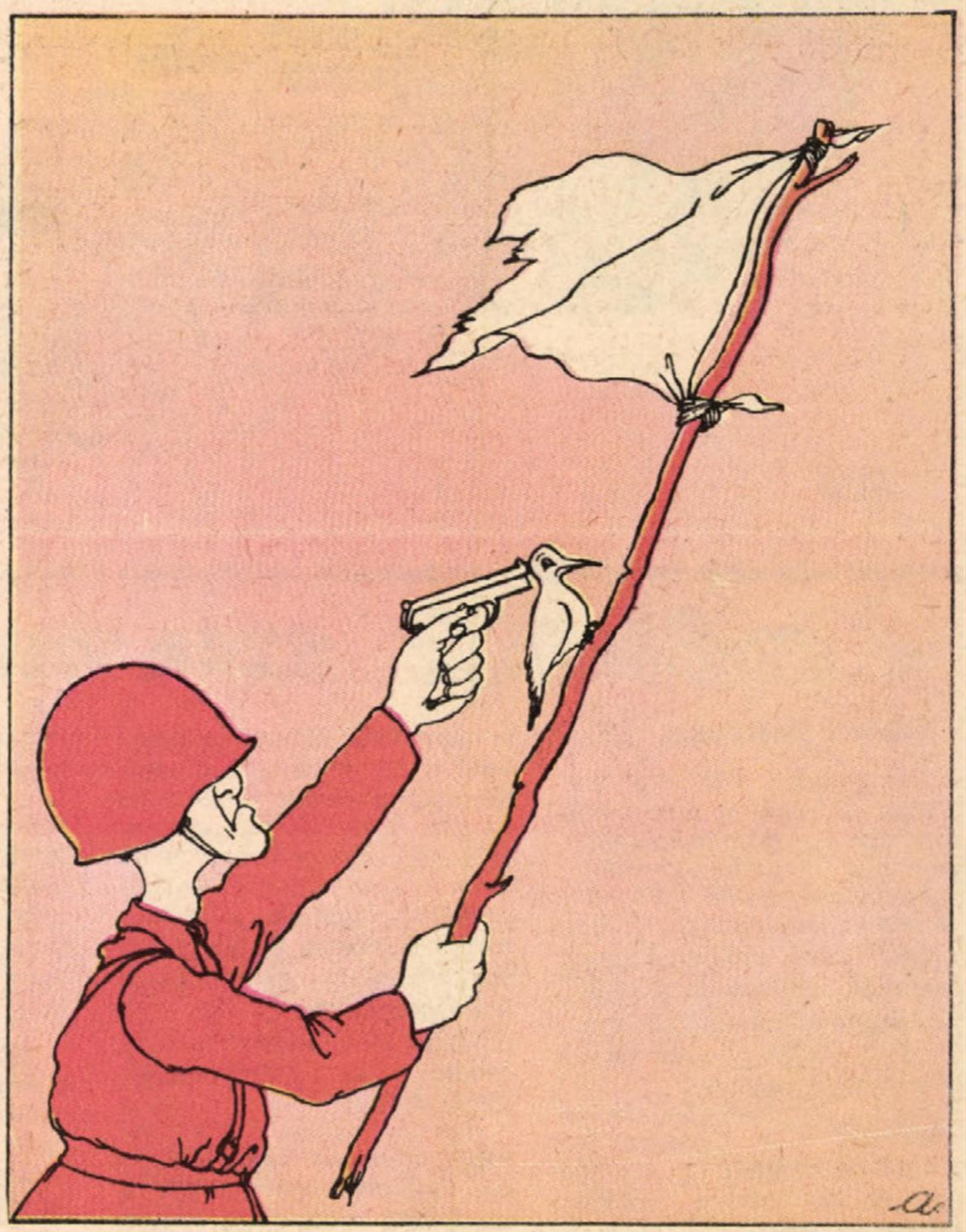

(Le Point. Franciaország)

NOMADIZÁLÓ EURÓPAIAK

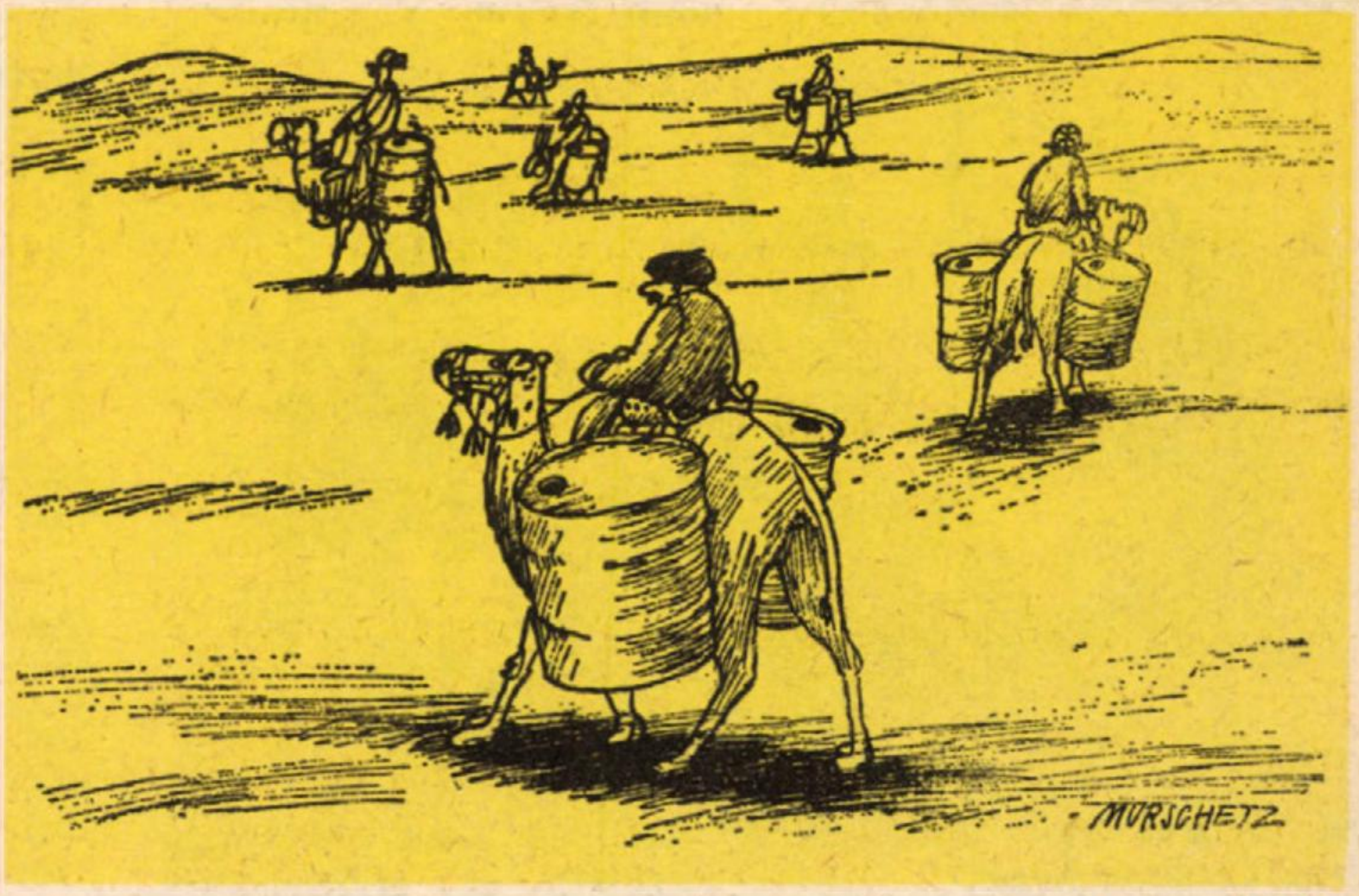

(Die Tat, NSZK)

NIXON KÜLPOLITIKÁJA

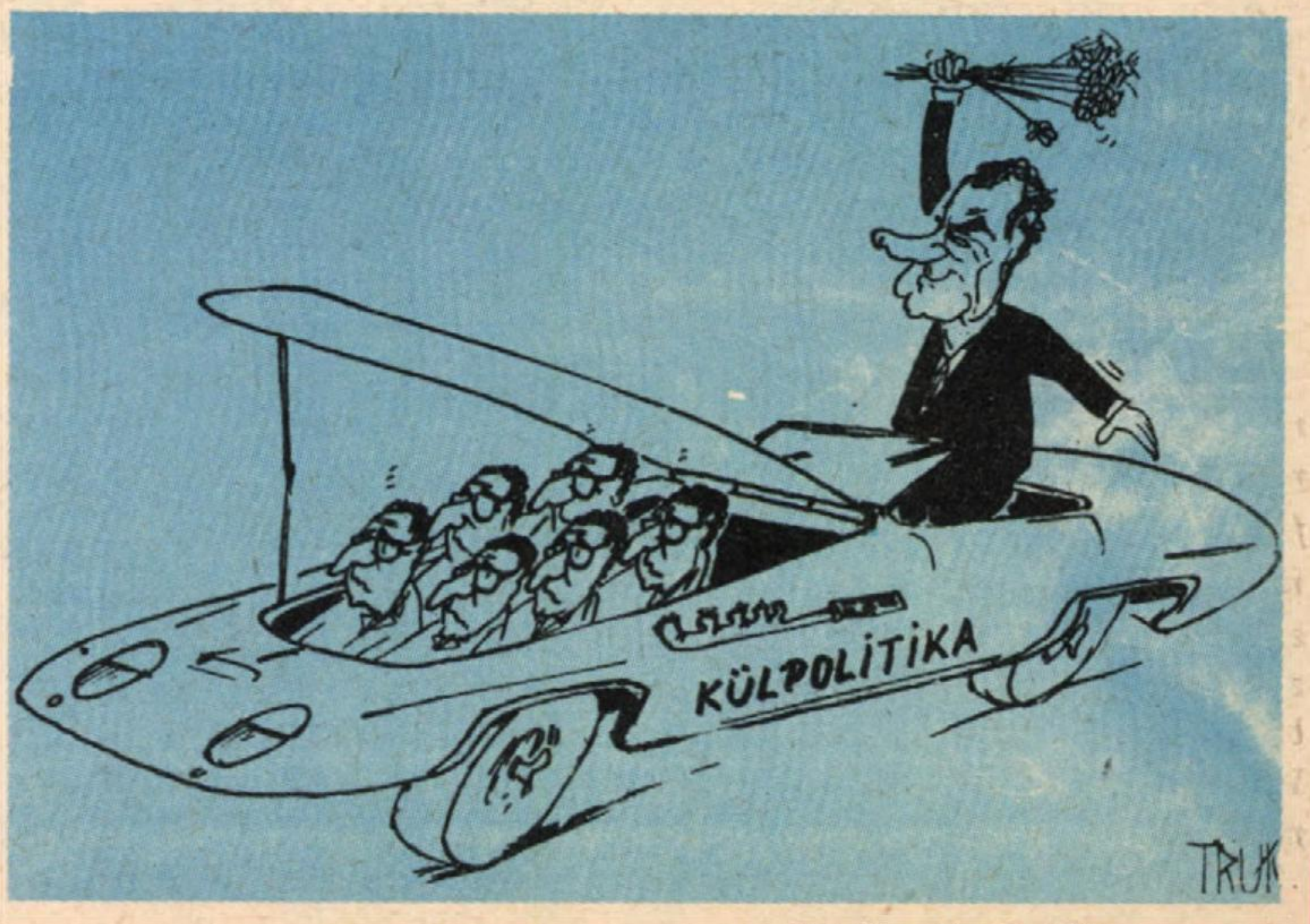

(Basler Nachrichten. Svájc)

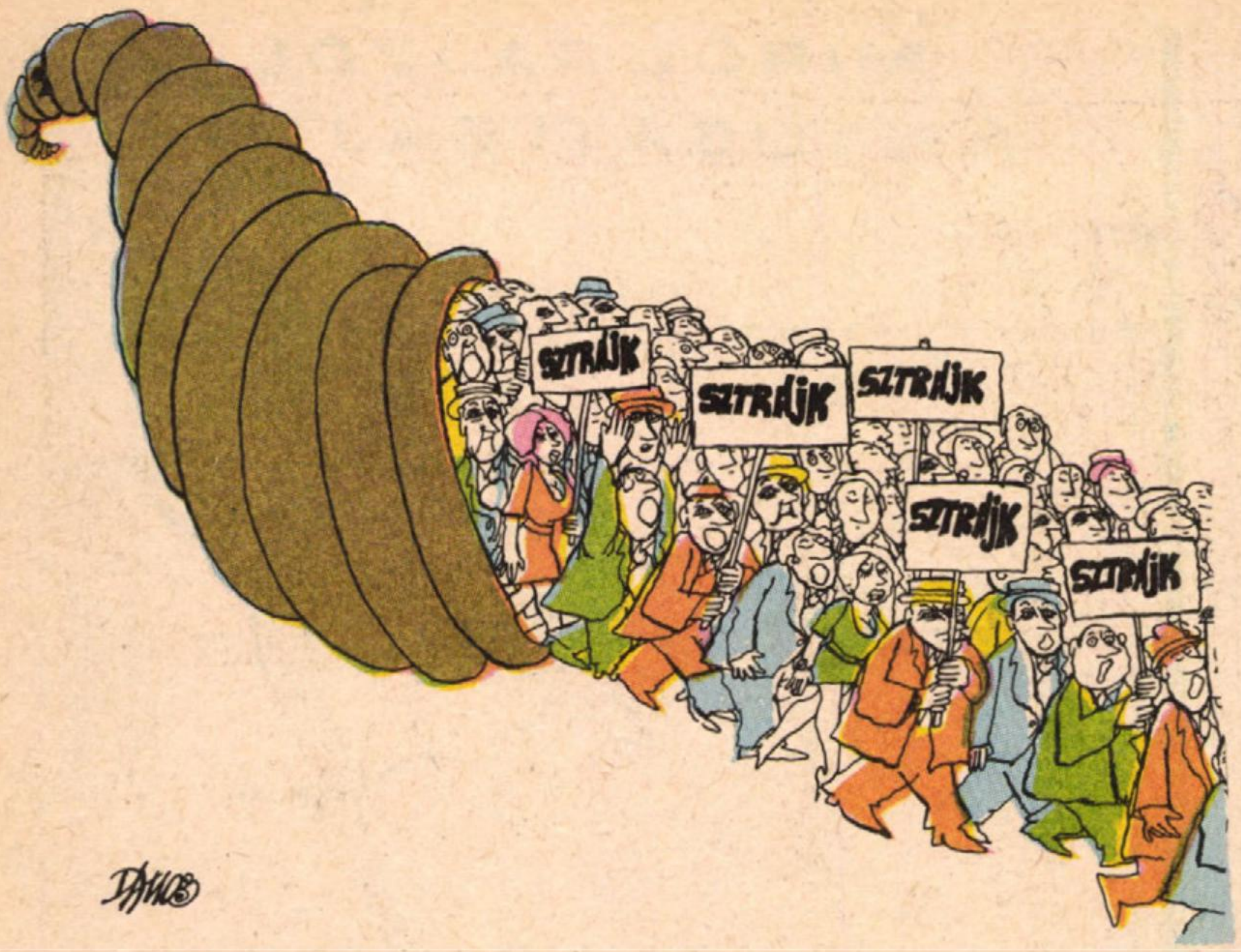

NYUGATI BŐSÉG-SZARU

AZ ELSŐ SÜLT

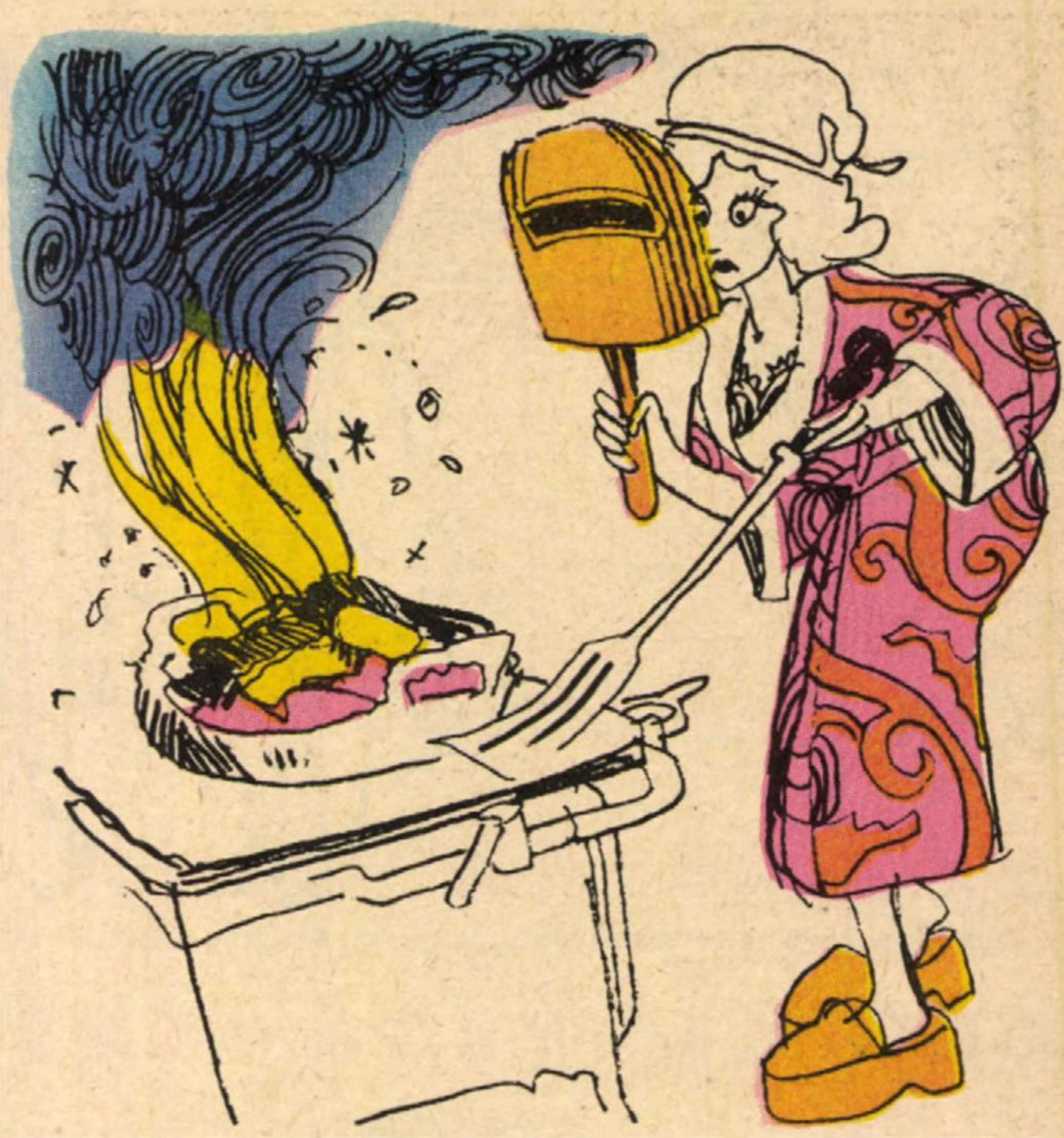

Levélváltás EZER TANÚRÓL

Tisztelt Szerkesztő Úr!

Bizonyára olvasta a Hétfői Hírekben, hogy egy ügyvédi munkaközösség vezetője Hajdúböszörményben 4 millió 700 ezer forintot sikkasztott. Becsapta az ügyfeleit, az ügyvédi munkaközösséget. Az ügyfelektől kicsalt pénzeket a saját maszek átírótömbjén nyugtázta és rányomta a munkaközösség pecsétjét. A sikkasztott óriási összegből 2 milliót totóra és lottóra költött. Végül is lebukott, ügyében ezer embert kell kihallgatni. Mi erről a véleménye? És arról is, hogy vajon nem kellene-e lecsillapitani az emberek lottó-totó iránti szenvedélyét?

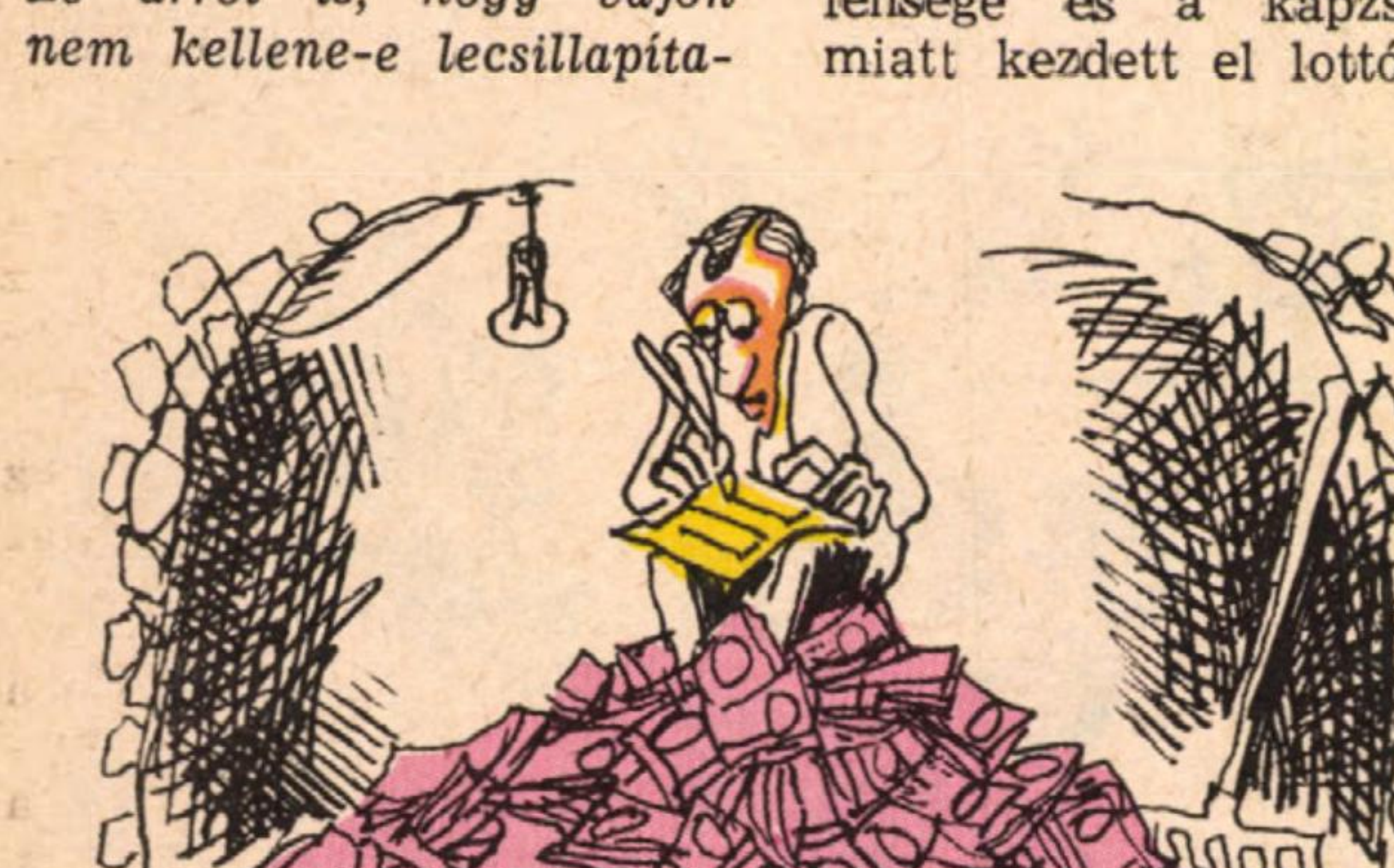

Tisztelt Olvasónk!

Nem a lottózás szenvedélyét kell lecsillapítani, hanem a sikkasztás szenvedélyét. Az emberek játszani szeretnek és heti 3 forint 30 fillérért, (esetleg ennek a többszöröséért is) jól szórakoznak. Mert ha valaki lottózik-totózik, azért még nem kell sem csalnia, sem sikkasztania. Minthogy azonban napjainkban majdnem mindenki várja a pénteki húzásokat, természetes, hogy a csalók, a sikkasztók és más bűnözők a lottózók-totózók köréből is kikerülhetnek.

Jó néhány évvel ezelőtt, amikor egy-egy megrögzött bűnöző a bíróság elé állt, azzal érvelt, „árva gyerek vagyok én, kérem, és szomorú volt a fiatalságom". Az árva gyerek esetleg éppen akkor töltötte be az 55. életévét és néhány esztendő óta valóban árva volt, ami ilyen korban gyakran megesik. Mostoha sorsát illetően pedig megfeledkezett gyermekkori gondtalanságáról, de az enyhítő körülmény mindig megéri a megszépített messzeséget.

Ám a fejlődés nem áll meg: újabban egyesek azzal védekeznek, hogy a lottó-totó vitte őket a bűn útjára. Ezt tette most a csaló munkaközösségi vezető is, jóllehet a telhetetlensége és a kapzsisága miatt kezdett el lottózni.

Nyilván nem volt neki elegendő az elsikkasztott majdnem ötmillió forint, még nyerni is akart valamit hozzá, hogy meglegyen a mindennapi kenyere. Egy jó munkaközösségben sem lehet néhány év alatt ötmillió forint keresetre szert tenni. Amint látja, a játékszenvedélye sem hatalmasodott el teljesen, csak kétmilliót lottózott el, ami engem kevésbé foglalkoztat, mint az, hogy vajon hová tette a jelentős summát kitevő 2 millió 700 ezer forintot? Hetven hónapon keresztül sikkasztott, kb. havi 40 000 forintot nem tudott elkölteni. Egyszerűen élt. Semmiféle vagyona nincs: se háza, se telke, se autója. Nekem ez nagyon gyanús. Ennél csak az a gyanúsabb, hogy a házkutatás során a nyomozók egy borítékban 303 lottószelvényre leltek s a borítékra a sikkasztó azt írta: „utolsó szerencsétlen próbálkozásom". Azért gyanús nekem, mert ezt inkább a lebukás esetére előre kitervelt alibinek tartom: „kétmilliót ne is keressenek, mert azt ellottóztam-totóztam".

Elképzelhető, hogy a fennmaradó kétmillió hétszázezer forintot megőrzésre szétosztotta a rokonainak, a barátainak, vagy esetleg egy svájci bankban trezort nyittatott, az is lehetséges, hogy „siker", „gyöngyvirág", „tavasz" és más hasonló lírai jelszóval az OTP-ben helyezte el. Az is lehetséges, hogy egy hajdúböszörményi kert sarkában húsz lépésre a sarokoszloptól, egy gödör fenekére rejtett vaskazettában elásta a pénzt, vagy a betétkönyveket. A nagy kincs ott pihen, várja, amíg sikkasztó gazdája le fogja ülni a büntetésért rászabandó néhány esztendőt.

Bizonyos vagyok abban, hogy leüli, de azt sem kétlem, hogy a károsultak nem kapják meg a pénzüket: egy lecsukott és szegény sikkasztónak nincs miből fizetnie. Ezen azonban kevésbé bosszankodom. Ha olyan hiszékenyek voltak a károsultak, hogy évekig hagyták magukat félrevezetni, akkor fizessék meg a tandíjat is.

Azon inkább bosszankodom, hogy a sikkasztó ügyében ezer embert hallgatnak ki. Ezer tanú rendőrségi, ügyészi, bírósági kihallgatása rengeteg pénzbe kerül. Tessék csak figyelembe venni az említett igazsagügyi intézmények megterhelését, adminisztrációját, idejét és az ezer tanú munkakiesését. Majd fizeti az államkassza?! Mert a sikkasztó csak ül, de nem fizet. Hacsak jószántából nem nyitja ki a svájci trezorját vagy nem ássa ki a kert sarkából a szebb jövőért elrejtett vaskazettát.

Földes György

HORTOBÁGYI NEMZETI PARK

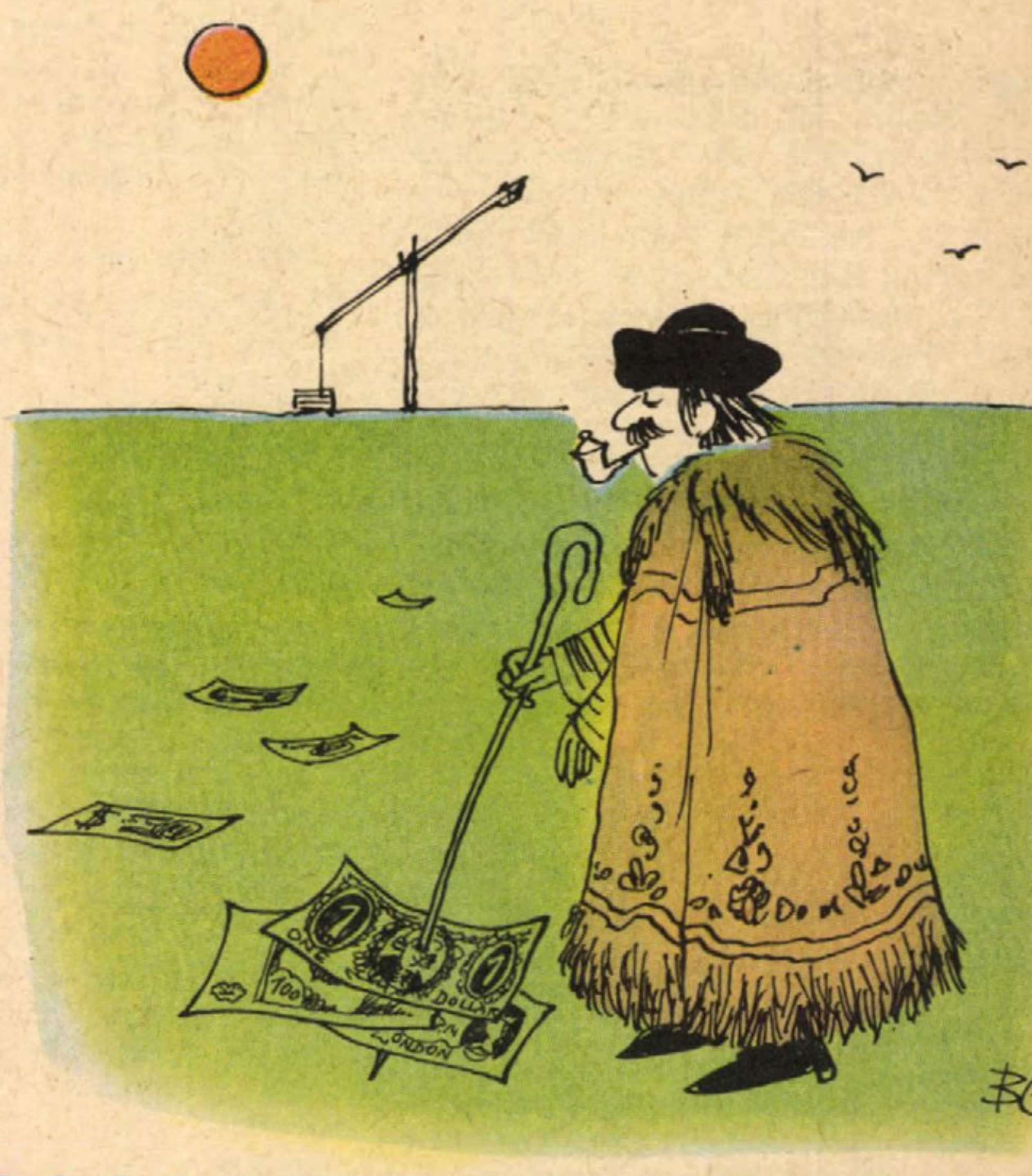

KEVÉS A PARKOLÓHELY

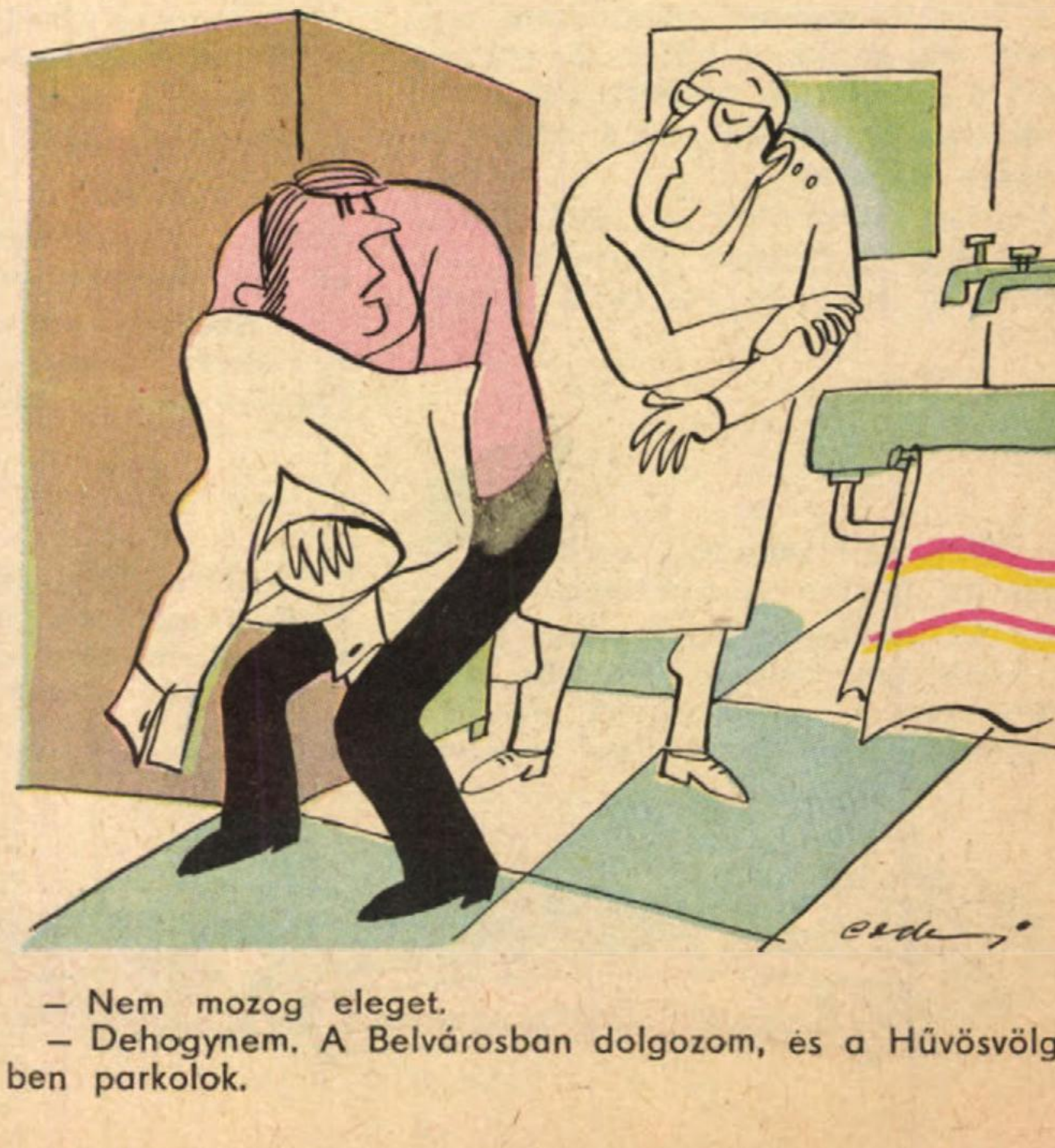

– Nem mozog eleget.
– Dehogynem. A Belvárosban dolgozom, és a Hűvösvölgyben parkolok.

CÉLRAKÉTA

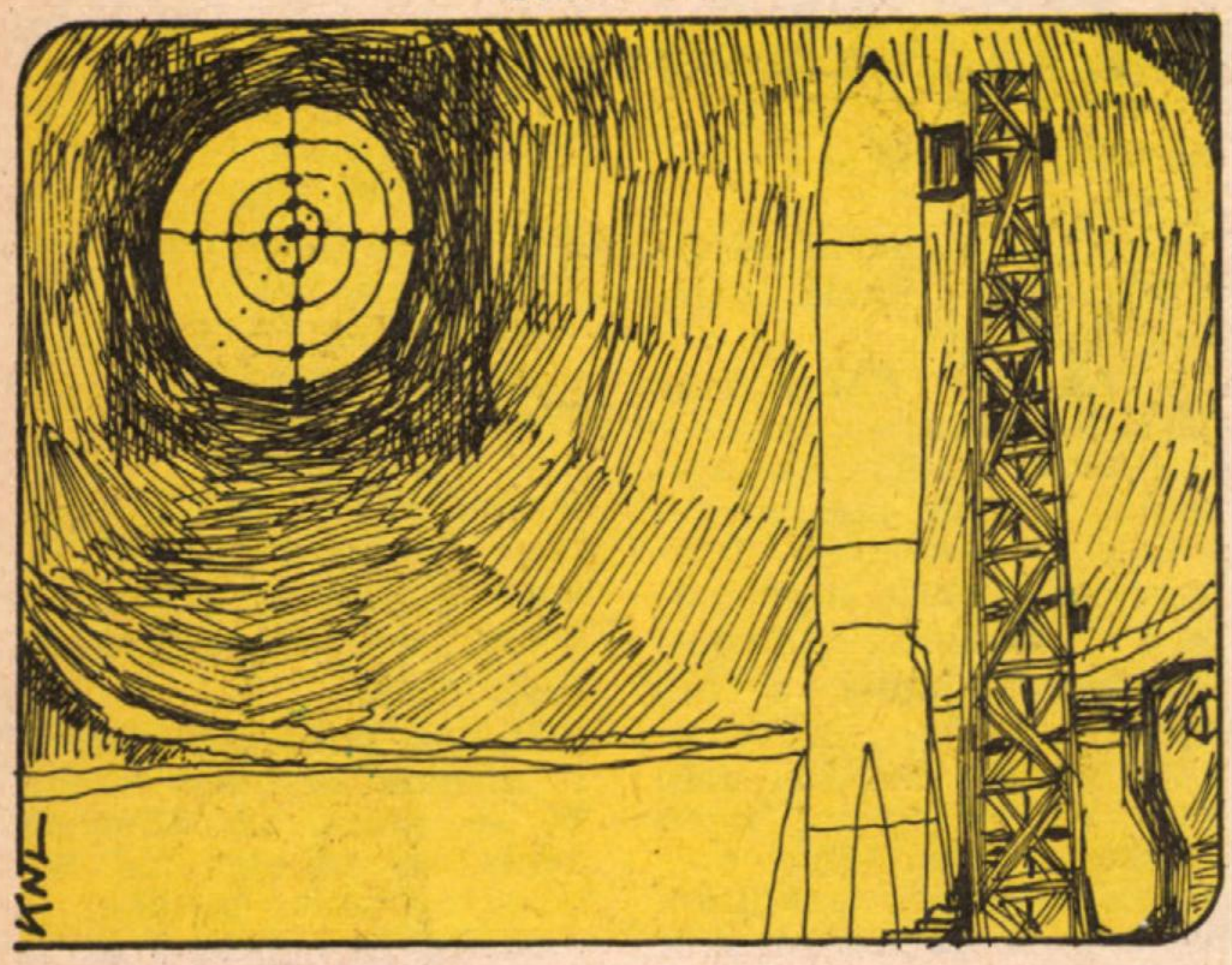

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI…

A pszichiáter rendelőjébe belép egy férfi:

— Tudathasadásom lehet! — mondja kétségbeesetten. — Állandóan az az érzésem, hogy kettő van belőlem!

— Egy szót sem értek az egészből — csóválja a fejét a doktor —, próbálja még egyszer elmondani, de könyörgöm, hogy egyszerre csak az egyikük beszéljen!

NIXONÉKNÁL

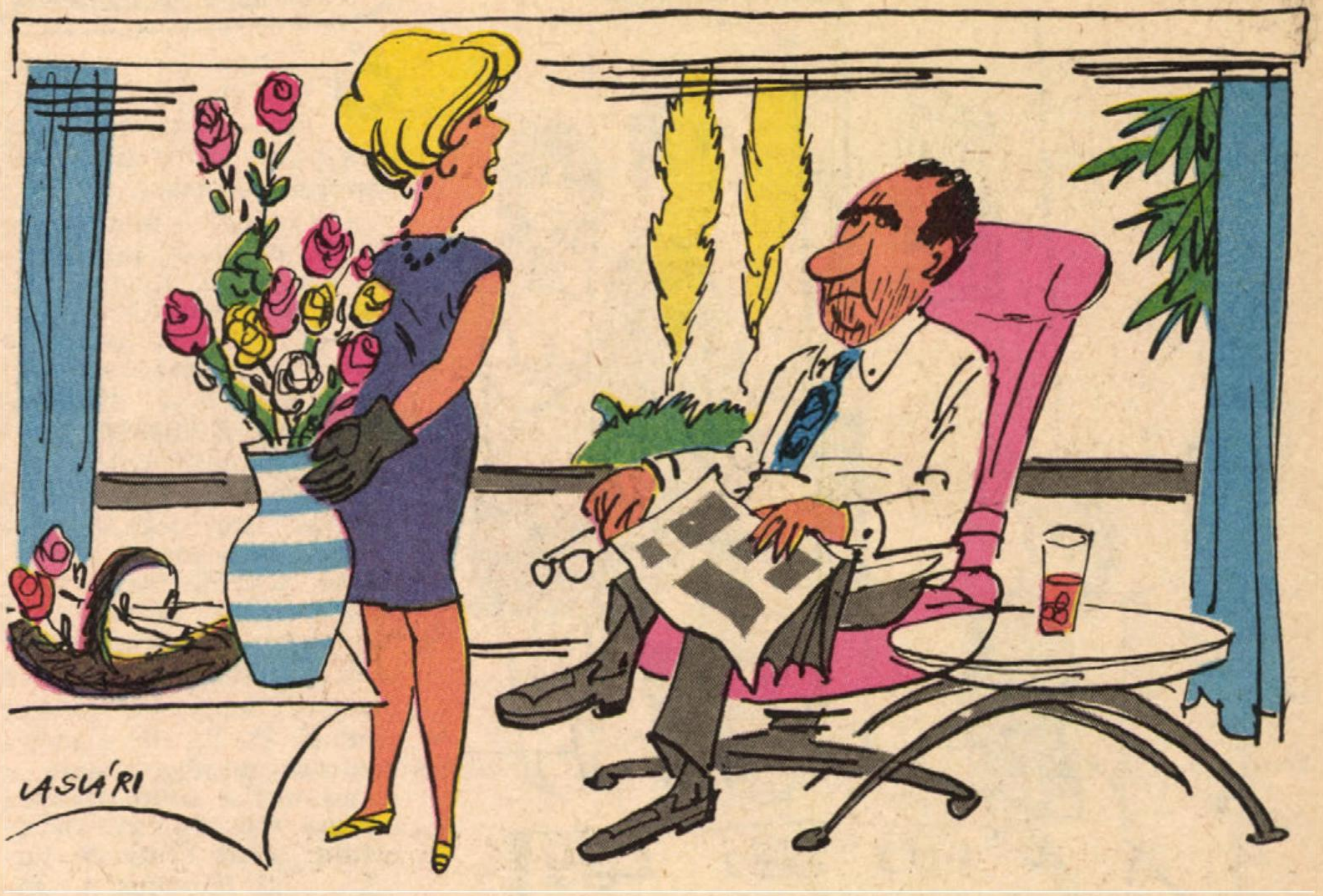

– Mondd, Dick, mi akarsz lenni a választás után?

IRÁNYMUTATÓ HATÁROZAT

Doktor Nemoda Buda, a CX. kerületi tanács elnöke nyolc órakor bement a hivatalába. Titkárnője, Ilonka kávéval és rossz hírrel várta:

— Trónpecher néni megint eteti a galambokat! Rekkentyő újra feljelentést tett! A szabálysértési előadó kérdi, mit tegyen?

A tanácselnök szájában megkeseredett a három cukorral fogyasztott kávé. Rosszkedvűen mondta Ilonkának:

— Hívja fel Rekkentyő elvtársat, és kérje meg: jöjjön be hozzám!

Trónpecher néni a világhírű művész-tudós, Trónpecher Szemere özvegye volt, aki itt élt és alkotott a kerületben, és itt hunyt el, két esztendővel ezelőtt, váratlanul, kilencvenöt éves korában. Munkásságát a világon mindenütt ismerik: a szénsavak kandírozásáért háromszor kapta meg a Nobel-díjat és trombita-brácsaversenyét a világ összes számottevő koncert-termeiben ma is játsszák, ünnepi alkalmakkor. A kerület büszkeségének hófehér hajú és szelíd szívű özvegye, Boriska néni pedig, aki maga is olyan, mint egy törékeny kis madár, az utca galambjait eteti, ami a rendeletek szerint szabálysértésnek minősülő cselekmény.

Rekkentyő Zsolt, Trónpecher néni körzeti tanácstagja, fél tízkor megjelent — Ilonka telefonhívására — Nemoda Buda szobájában. A tanácselnök nehéz szívvel üdvözölte tanácstagját:

— Megint ez a galambügy — mondta sóhajtva.

— Gondoltam, hogy ezért hivatott — mondta harciasan Rekkentyő. — Tudtommal a rendeletek mindenkire vonatkoznak, rám is és önre is. Engem is feljelenthetne bárki, ha azt látná, hogy a köztisztaságra veszedelmes galambokat etetem!

— Így van — hagyta rá alázatosan Nemoda Buda —, de vannak bizonyos szempontok. Muszáj mindent észrevenni?

— És mit mondok a választóimnak? — dörgött hevesen Rekkentyő. — Ha egyvalaki kivétel, akkor a másik is az! Ki nem látja, hogy a néni minden reggel a férjéről elnevezett téren zacskószámra szórja a galamboknak a kenyeret? Mindennap megállít valaki az utcán, hogy meddig tűrjük ezt? Én a választóim bizalmából kerültem erre a posztra és…

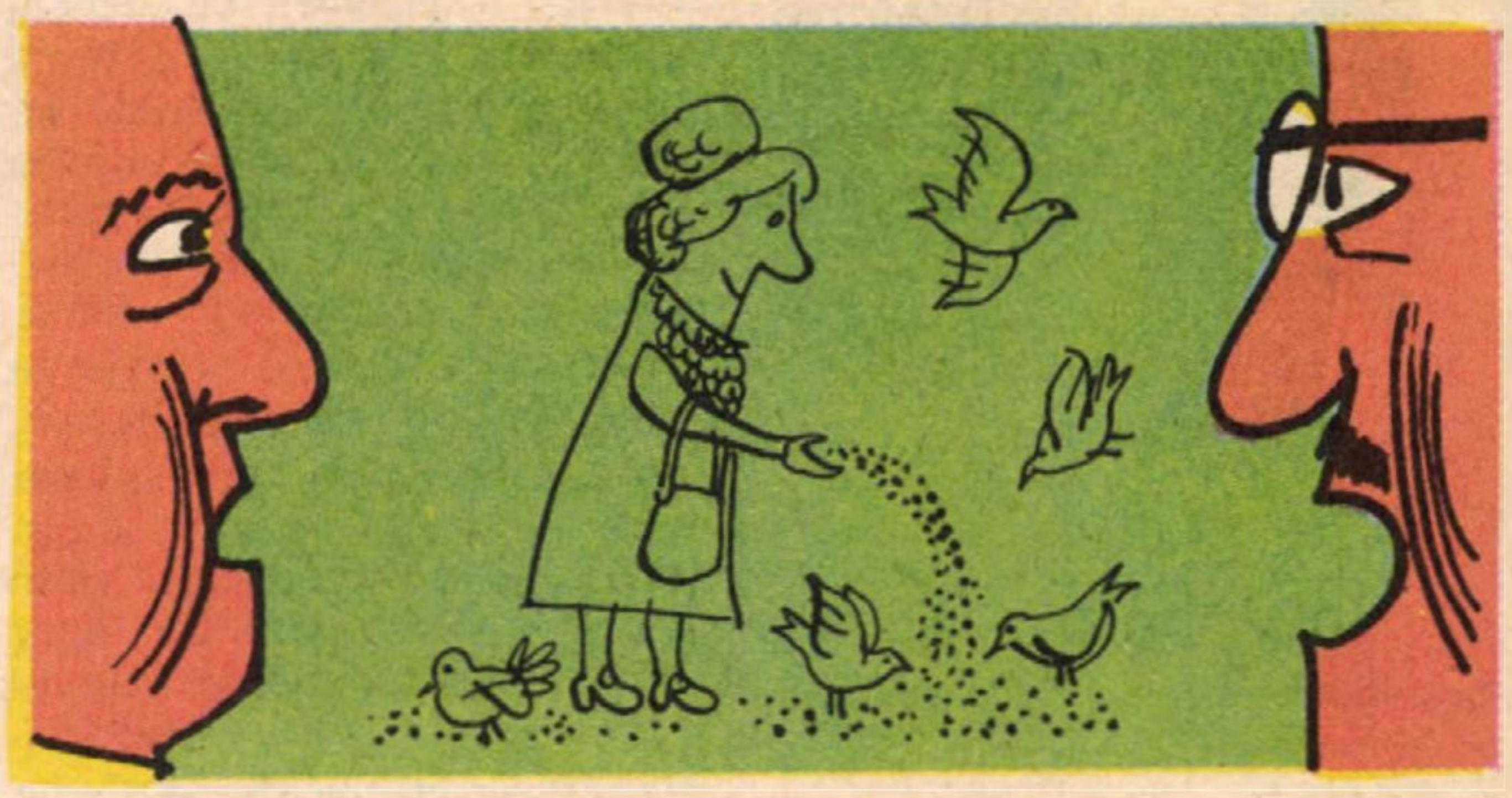

— Igaza van! — kiáltotta elkínzottan a tanácselnök —, de nem tudnánk mégis kitalálni valamit? Például — jutott hirtelen eszébe egy jó gondolat —, ha azt mondaná Rekkentyő elvtárs a választóinak, hogy a néni preparált morzsával eteti a galambokat! Fogamzásgátló anyagot tartalmazó kenyérbelet szór szét, a mi megbízásunkból! Mit szólna ehhez?

— Azt — mondta Rekkentyő sértődötten —, hogy a kutya sem hinné el! A múlt héten jelent meg az öregasszonyról egy színes fénykép, amint az erkélyén két galambfiókát tart a ráncos kezefején! A fogamzásgátló kenyereitől, ugye? Én nem blamálom magamat a választóim előtt, akkor inkább leköszönök a tisztemről!

— De értse meg, Rekkentyő elvtárs — könyörgött most már Nemoda —, nem cibálhatjuk azt a nagy tiszteletben álló idős nénit minduntalan a bíróság elé! Atyaisten! — mondta sápadtan Nemoda —, éppen a beidézése napján keresik fel a nénit a Világbéke Bizottság északeurópai tudósítói! Most képzelje el, tanácstag elvtárs, hogy a néni azt mondja nekik: fiaim, sajnos itt kell, hogy hagyjalak benneteket, mert etettem a szimbólumotokat és a tanács elé idéztek! Képzelje el csak, hogy ezt megírják rólunk a nyugati sajtóban! Legyen már végre belátással, Rekkentyő elvtárs!

— Nem tudok mit felelni rá — állt fel az önérzetes körzeti tanácstag. — De hogyha holnap az utcára öntik a szemetet az emberek, én akkor sem teszek egy lépést sem!

Ingerülten köszönt el az elnöktől, igazsága tudatában.

Doktor Nemoda Buda pedig addig tűnődött magában, míg megszületett a leghelyesebb megoldás. Magához hívatta a szabálysértési előadót, akivel megfogalmazták az ügyben hozott határozatot. Ez pedig így szólt:

„Özvegy Trónpecher Szemeréné szabálysértési ügyében megállapítottam, hogy az etetést a hasznos énekesmadarak érdekében tette, az eset alkalmával megjelenő galambok önhatalmúlag fogyasztották el a téren elszórt táplálékot, amiért az idős asszonv — aki korára való tekintettel nem képes etetés mellett a nem kívánatos madarak elriasztását is elvégezni — vétlen a szabálysértés tárgyában."

A határozatért a tanácselnök, akit különben törvénytisztelő embernek ismer mindenki, vállalta a következményeket.

Somogyi Pál

NŐI VEZETŐ

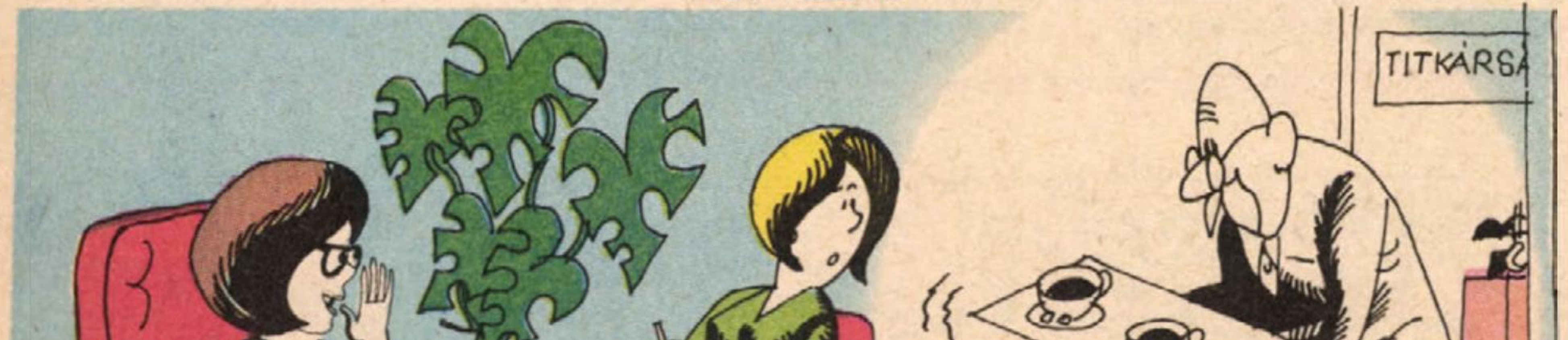

– A férjem nem szereti a fiatal titkárnőket.

FENYEGETÉS

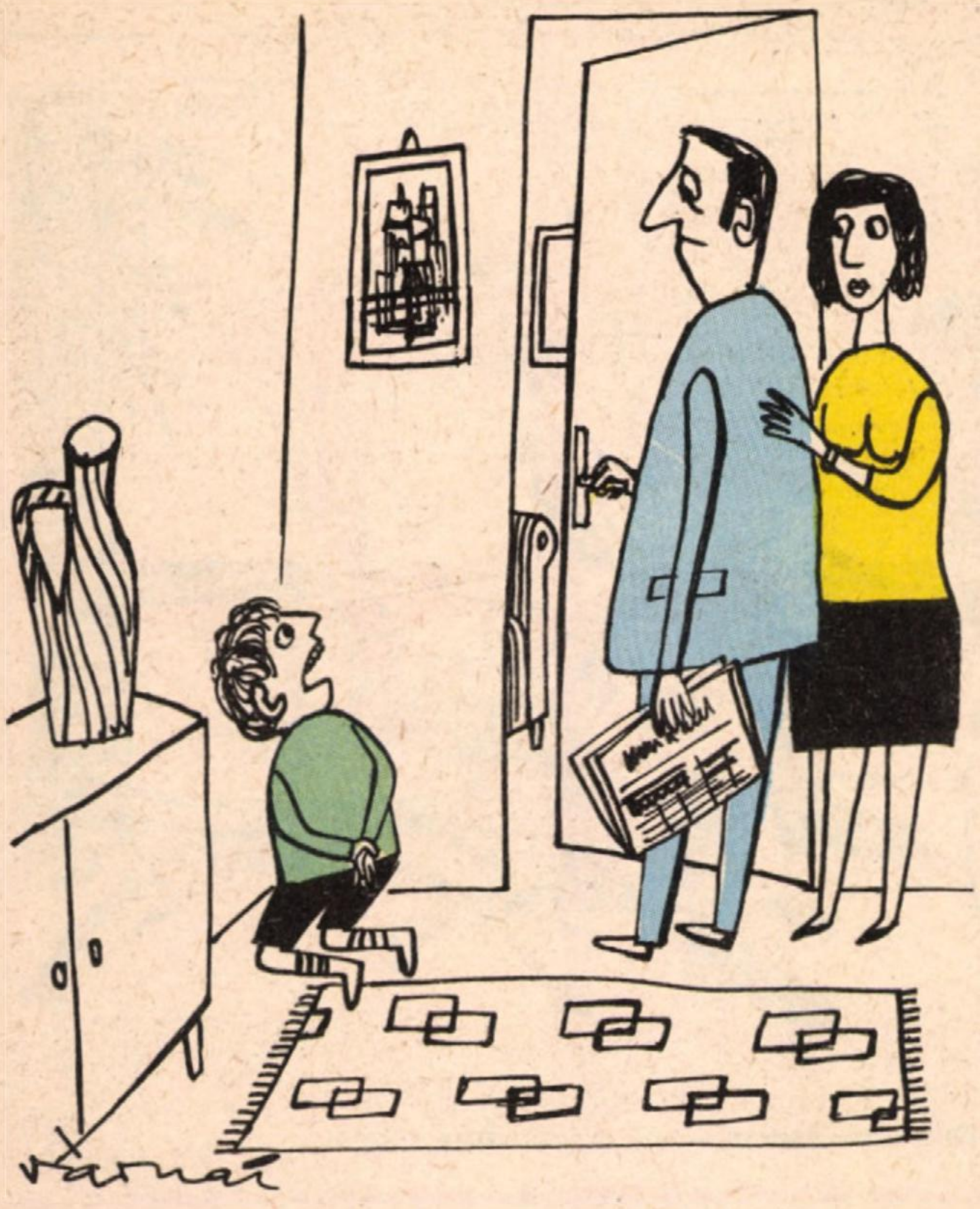

– Aztán ne csodálkozzatok, hogy ez a gyermekkorban elszenvedett trauma majd egész életemre kihat!

RÁMENŐS HÖLGY

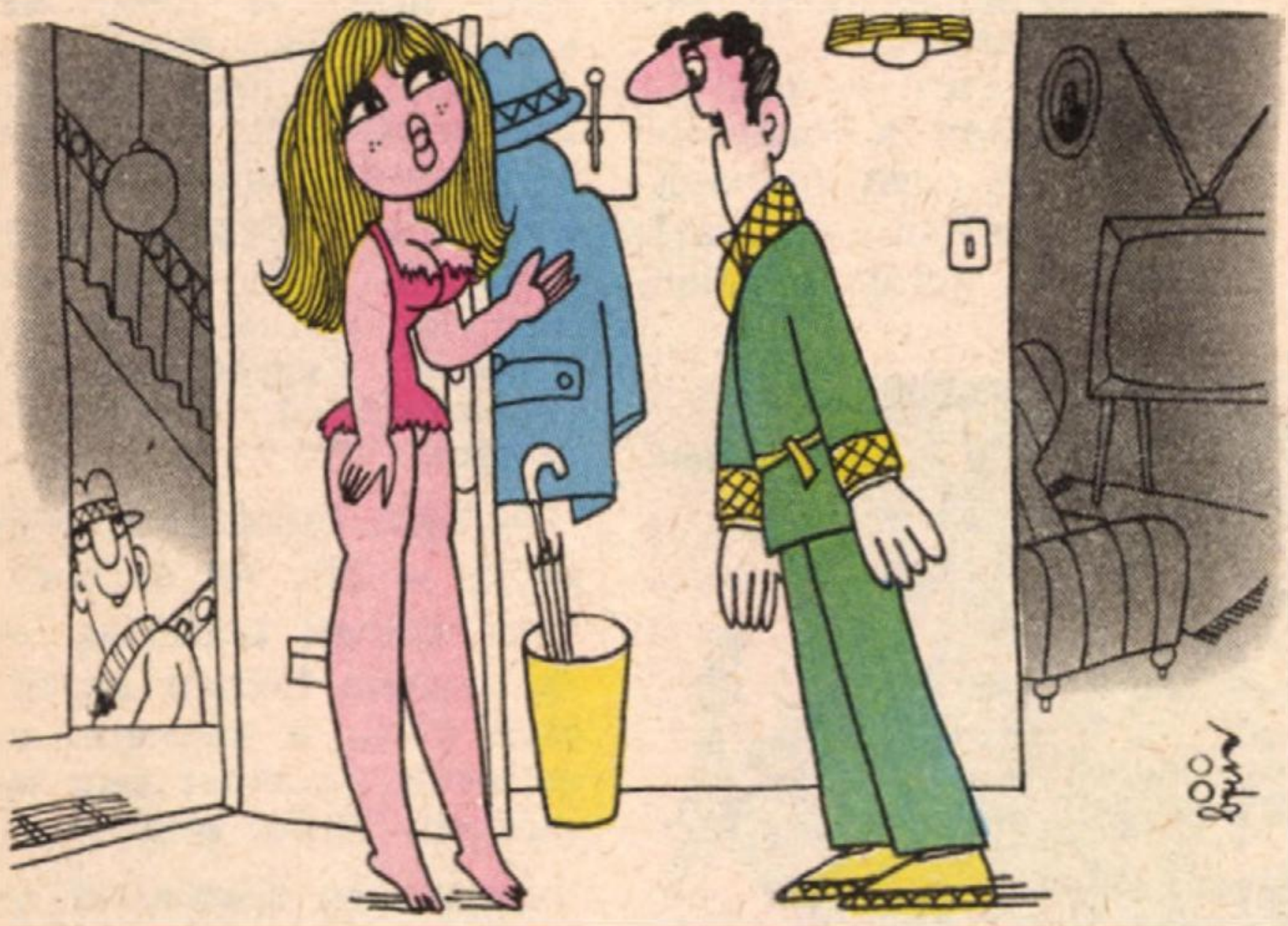

– Nem azt mondta tegnap, hogy egy szál ingben is elvenne?

EX-KIRÁLY

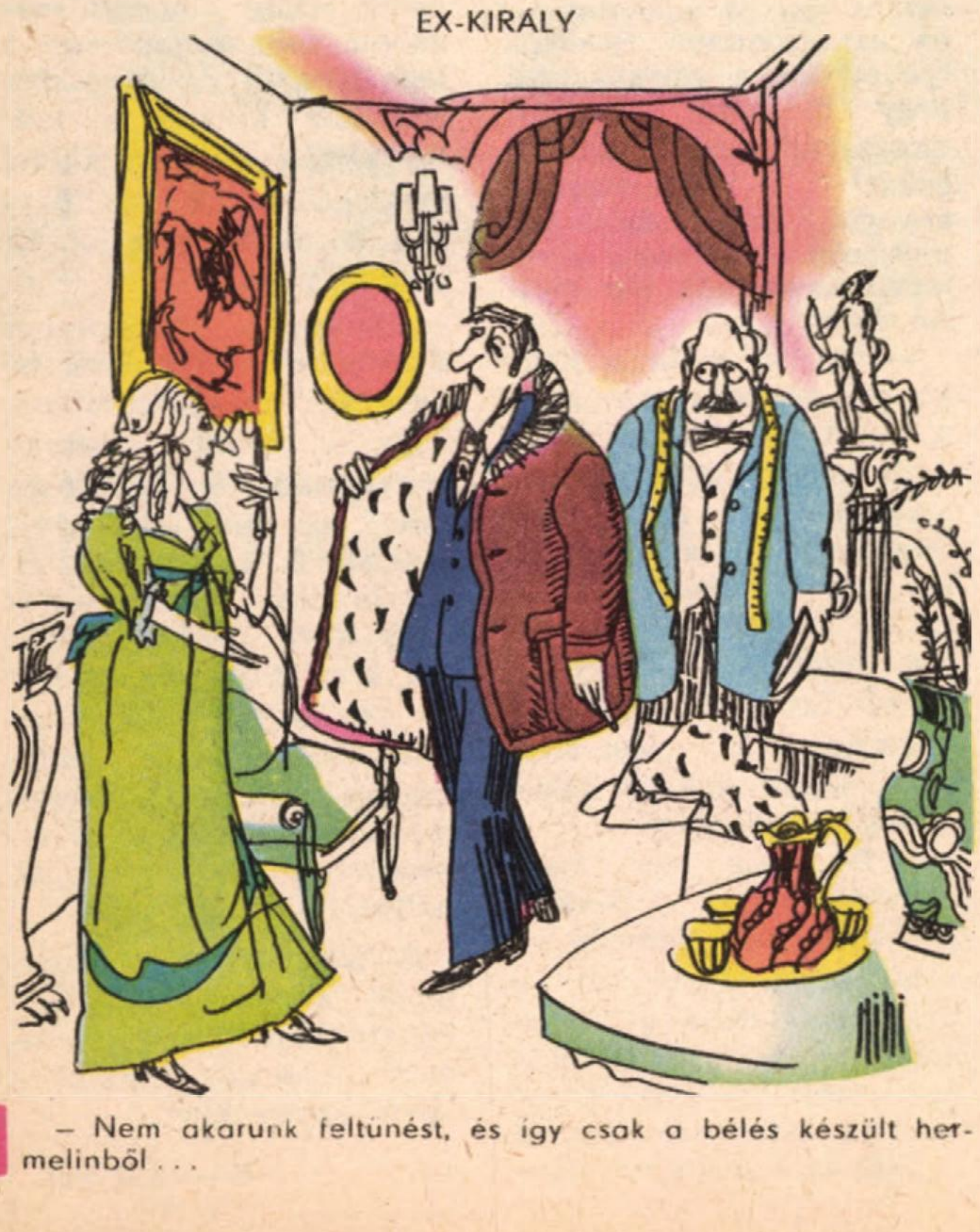

– Nem akarunk feltűnést, és így csak a bélés készült hermelinből ...

ERŐS KAPOCS

Összefutottam Só Pityuval. Jó negyedórát lapogattuk egymás hátát örömteli nyeherészések közepette.

— Apropó — mondta akkor Só Pityu —, szerezhetnél egy jegyet Lizinka tántinak a Szemaforba. Azt mondja belehal, ha nem láthatja az Ipiapacsot.

Lizinka tánti zongorát tanított a Kenyeres utcában és jobbról balról végigvágott rajtunk az ezüstgombos sétapálcájával, ha elhibáztuk a cé-dúr skálát. Azóta műemlékként adogatjuk kézről-kézre, mert az ilyesmi erős kapocs. Én utálok szívességet kérni s a magam kedvéért sosem tenném. De Só Pityu negyven éve mindig ellopta a tízóraimat a suliban és az ilyesmi erős kapocs. Beugrottam tehát Nádvágó Pubihoz, aki főmókus a Szemafor színházban.

— Rázós — mondta Pubi. — Szeptemberig táblás házakkal megyünk. De majd betolok egy pótszéket a Lizinka tántidnak. Na?

Hálatelt szívvel rebegtem köszönetet, de Nádvágó Pubi még folytatta:

— Apropó! Nem tudnál egy jó masszőrt ajánlani? Fenemód kínoz ez az átkozott lumbágó. Mintha élveteg farkasok szaggatnák a derekamat ...

Ha egyszerű csereüzletet ajánl, valamit-valamiért alapon, feltétlenül ráborítom az asztalt és vadul ordítozni kezdek, hogy ördög vigye egyrészt Lizinka tántit, másrészt az élveteg farkasokat. Csakhogy Pubi, Lizinka tántitól teljesen függetlenül kért szívességet tőlem, amelyet akkor sem tagadhattam volna meg, ha történetesen nem tol be pótszéket az öreg lánynak. Én utálok szívességet kérni s a magam érdekében sohasem tenném. De Nádvágó Pubitól harminc éve legalább ötezer darab mázsás pofont kaptam vízipóló közben és az ilyesmi erős kapocs. Kiutaztam tehát Békásmegyerre Sneff bácsihoz, az agg gyúróhoz.

— Nehéz, nehéz — hümmögte Sneff bácsi. — Minden percem foglalt. De üsse kő, a maga kedvéért majd beiktatok néhány dömöcködést ennek a Nádvágónak.

Könnyes szemmel hálálkodtam, de Sneff bácsi még folytatta:

— Apropó! Nézze már micsoda fránya versikét umbuldált Lidike, a kisunokám. Pedig még nyolcéves sincs a szentem. Tudja maga micsoda öröm lenne a kis féregnek, ha nyomtatásban láthatná a nevét?!

A versike olyan volt, mint egy rémálom. Ilyen versikét umbuldálni még nyolcéves fejjel is kultúrbotrány. A magam részéről különben is utálok szívességet kérni és saját ügyemben sosem tenném. De Sneff bácsi mindig engedte, hogy húzzam a fene nagy úthengert a teniszpályán és az ilyesmi erős kapocs. Rászántam hát egy éjszakát, írtam egy másik versikét Sneff Lidike nevében és felcaplattam vele Förhénc Matildhoz, a Három Kismalac című gyermeklap szerkesztőségébe.

— A versike dermesztő — mondta Förhénc. — Ilyen versikét írni még nyolcéves fejjel is hivatalból üldözendő cselekmény. De két sort azért közlök belőle. A maga kedvéért. A szerkesztői üzenetek között. Elrettentésül.

Elfúló hangon kezdtem ünnepelni a szívjóságát, de Förhénc Matild még folytatta:

— Apropó! Maga bizonyára tud szerezni egy Hefti-Sprayt. Japán gyógyszer. Az ember csak belespriccel egyet a fülébe s a nátháját mintha elfújták volna.

Utálok szívességet kérni. Saját ügyemben sosem tenném. De Förhénc Matild egy ízben angol keringő örvén a hátamra lépett a Gyenes-féle tánciskolában, és az ilyesmi erős kapocs. Elbandukoltam tehát Tömeges Jencihez, a kardvívóhoz, aki most jött vissza a Hebridákról.

— Hefti-Spray? — kérdezte Tömeges. — Véletlenül vettem egyet, de ezt magamnak szántam. Na, egye kánya, vidd.

Keresetlen szavakkal próbáltam hálálkodni, de Tömeges még folytatta:

— Apropó! Van a házmesternél két zsák kukoricám. Ha kivinnéd Csobánkára, bizonyára találnál ott valakit, aki megdarálná. A disznóknak.

Utálok szívességet kérni. A magam ügyében eszembe se jutna. De Tömeges Jenci egy alkalommal bohócot csinált belőlem a mohácsi busójáráson és az ilyesmi erős kapocs. Bevonszoltam hát a két zsák kukoricát a Volkswagen hátsó ülésére és gázt adtam. Akkor már rohamosan őszültem és a fejem időnként mókásan reszketett egy függőleges tengely körül. De a szívem derűs volt. Íme, alig került három heti hajszámba meg párszáz forintomba és sikerült mindenfelé fényt, meleget terjesztenem. Kukoricát a disznóknak, Hefti-Sprayt Förhénc Matildnak, versikét Sneff Lidikének, dömöckölést Nádvágó Pubinak és — amiben mindez kicsúcsosodott — pótszéket Lizinka tántinak.

Néhány nappal később Lizinka tántiba botlottam. Azonnal ráismertem, mert egy percet sem öregedett negyven év alatt.

— Na, szép! — kiáltott már messziről. — Téged is elvihetne ám az ördög, hallod. Hát micsoda szörnyűséges darabhoz erőszakoltál be engemet?! Lesülhetne a bőr a képedről! Dehiszen mit is várhat az ember a jóságáért, komisz csibész voltál te világéletedben!

És jobbról balról végigvágott rajtam az ezüstgombos sétapálcájával.

Peterdi Pál

ÍGY LESZ ...

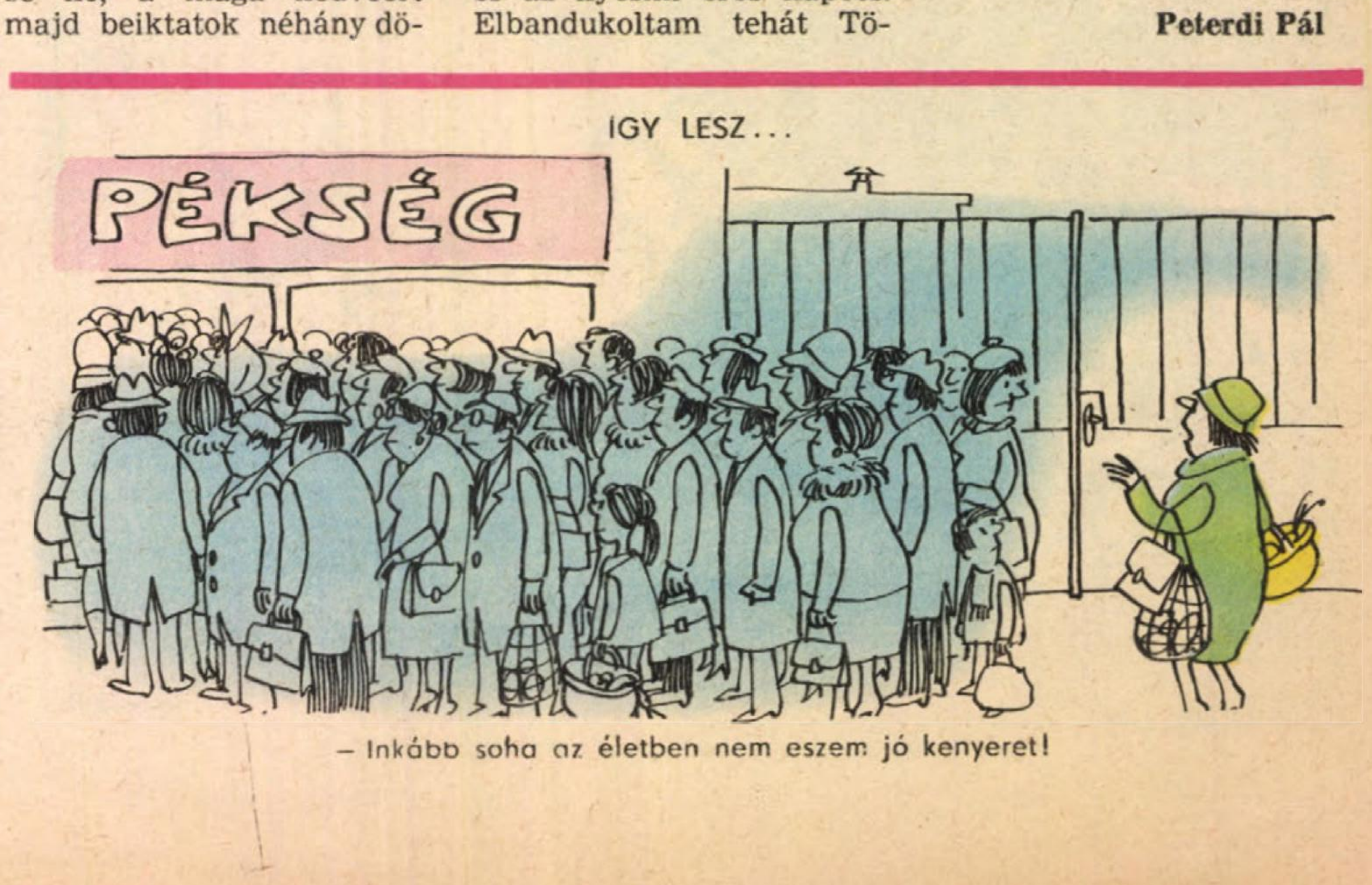

– Inkább soha az életben nem eszem jó kenyeret!

KRIMI-KEDVELŐ SZÜLŐK

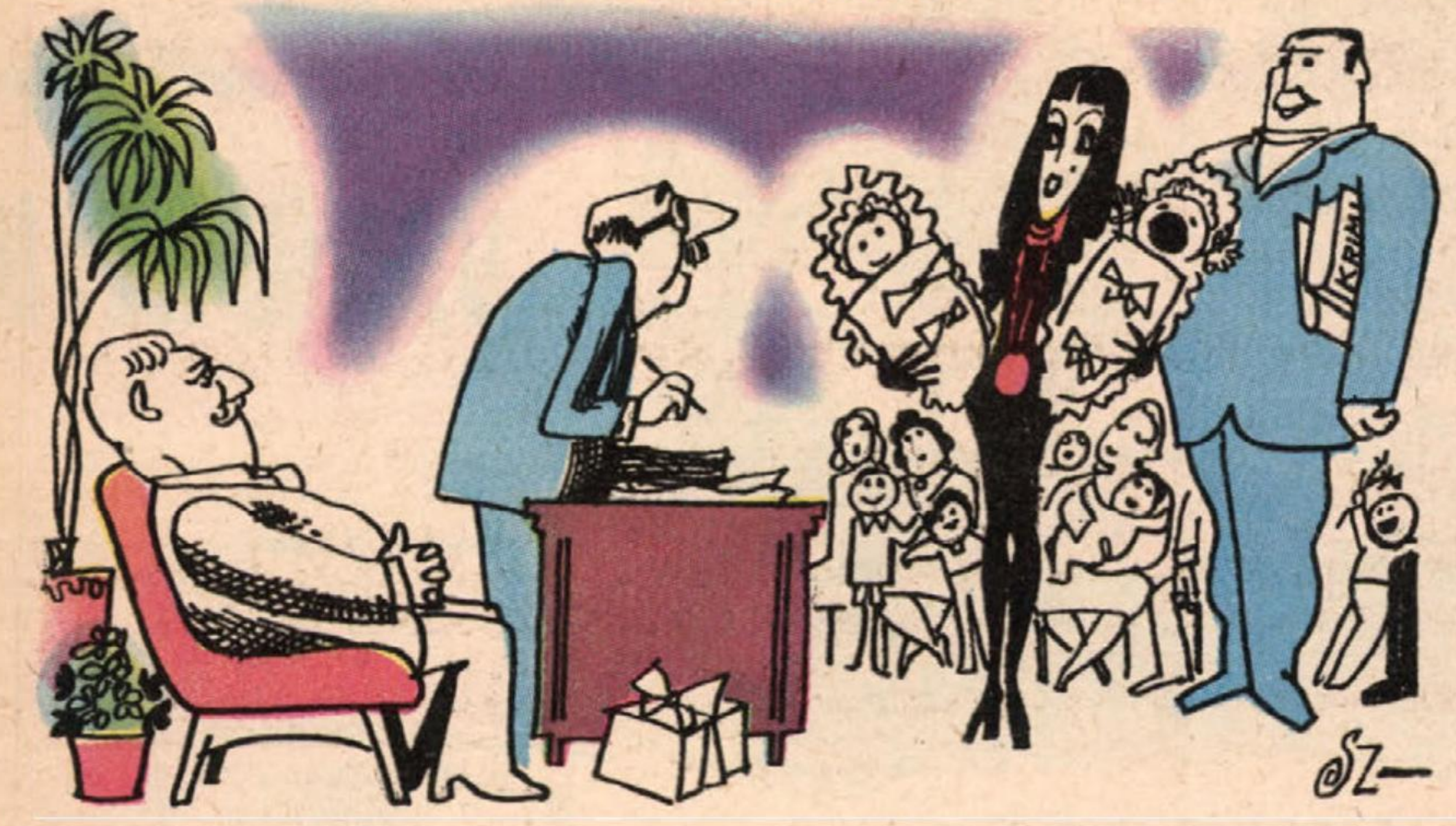

– Az egyik neve legyen Agatha, a másik Christie!

ELKESEREDETT APA

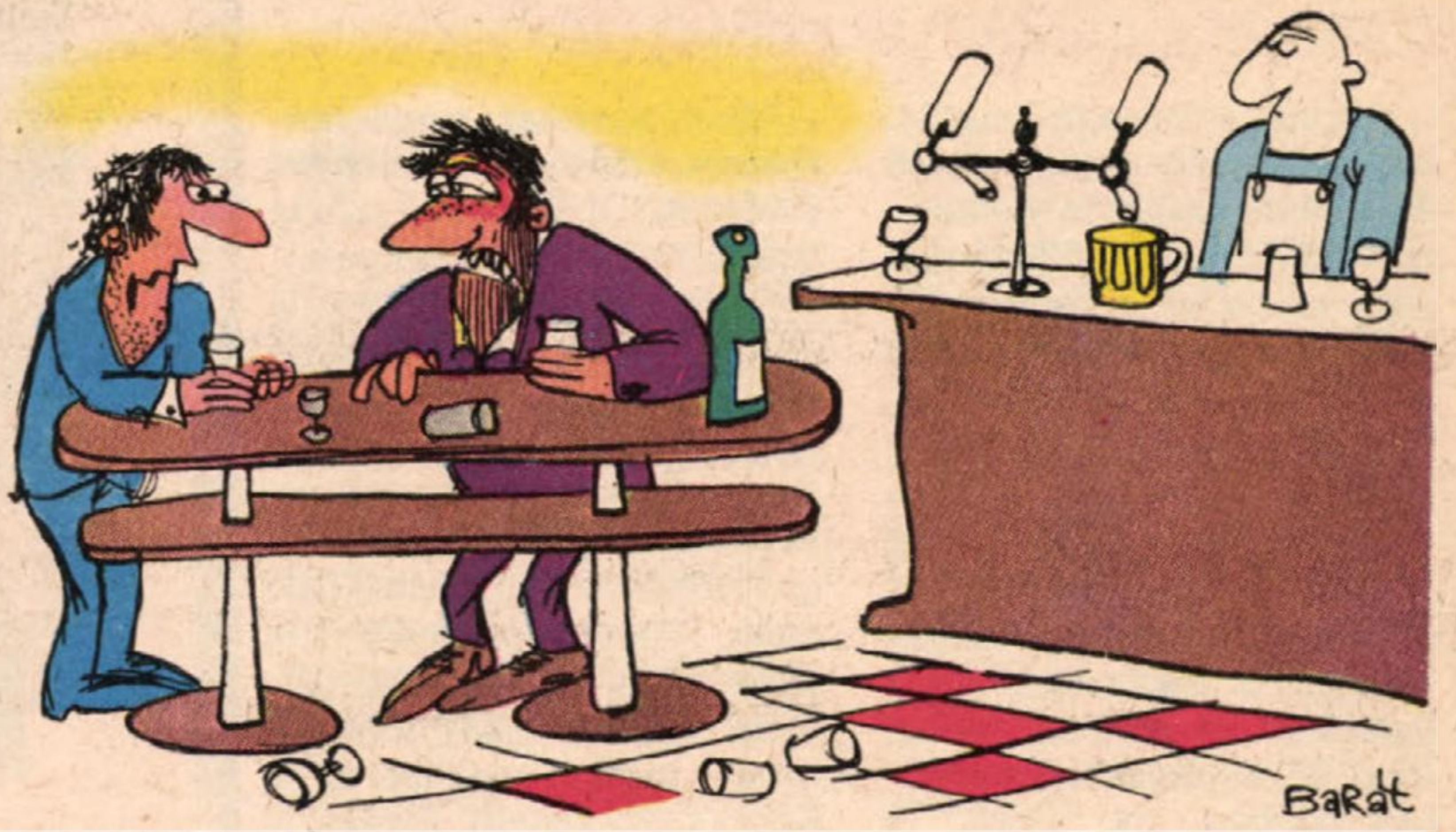

– Képtelen eltartani a családom, pedig tegnap lettek nagykorúak a gyerekeim.

Szivesség

Késő éjszaka van, alszik az üdülő, csak az írógépem kopog. Valaki megzörgeti az ajtót. Megijedek. Csak nem kergettem el egy szomszédom álmát?

— Tessék, ki az?

Kedves fiatal pár áll az ajtóban. Asztaltársaim. A fiú szigorló mérnök, a kislány — bocsánat, ifiasszony — tanárjelölt.

— Tessék mondani, van egy ébresztőórája?

— Sajnálom gyerekek, nem élek vele.

— Jaj, nagy baj. Az egész üdülőben nincs egy vekker. És Ági üzenetet kapott, a reggel félhetes busszal fel kell mennünk Pestre. Negyedhatkor kéne kelni, de hogyan? Úgy alszunk, mint a mormoták.

— Hm. Talán kölcsönadom a kis rádiómat. Állítsátok be, félötkor kezdődik a hajnali műsor, felébredtek rá.

— Rádiónk nekünk is van. De az minket föl nem ébreszt, ha csak ránk nem esik.

Baj, baj. Mitévők legyünk? Tudjátok, mit? Ha felébredek, átszólok. De erre nem merem letenni a főesküt.

Megköszönik, elmennek, megpróbálok tovább dolgozni. De a szívem nehéz. Ígéret, félígéret, de ezek a gyerekek számítanak rám. Fenét fogok én hajnalban felébredni, hiszen már most éjfél van. De ha mondjuk most abbahagyom a munkát, gyorsan bebújok az ágyba, a kis rádióm szól, ráteszem a párnámra... Próbáljuk meg.

Arra ébredek, hogy tengeren utazom. Mozambik... úticél Mozambik. De mégsem. A hajó kiköt, sivatagos tájon. Eltérítették? Hű, de fáj a fejem. Hosszú épületbe terelnek minket, az asztalok körül diplomaták ülnek, nem értem, milyen nyelven tárgyalnak. Meggyújtom a kislámpát. A fene ette volna meg. Negyedegy múlt, beleálmodtam a híreket az éjszakámba.

Most már nehezen megy az elalvás. Tánczenét ad a rádió, régi slágereket, el kéne zárni ezt a vackot. De nem fogok felébredni. Kell is nekem ilyesmit megígérnem? Húszévesek, virrasszanak egy éjszakát, ha nincs ébresztőórájuk. De hát istenem, húszévesek, most aludjanak jól, lesznek még öregek, morgósak, álmatlanok. Kicsit anyás érzés fog el. A fiam, kislányom, én őrzöm az álmukat, olyan jó, hogy adhatok valakinek valamit.

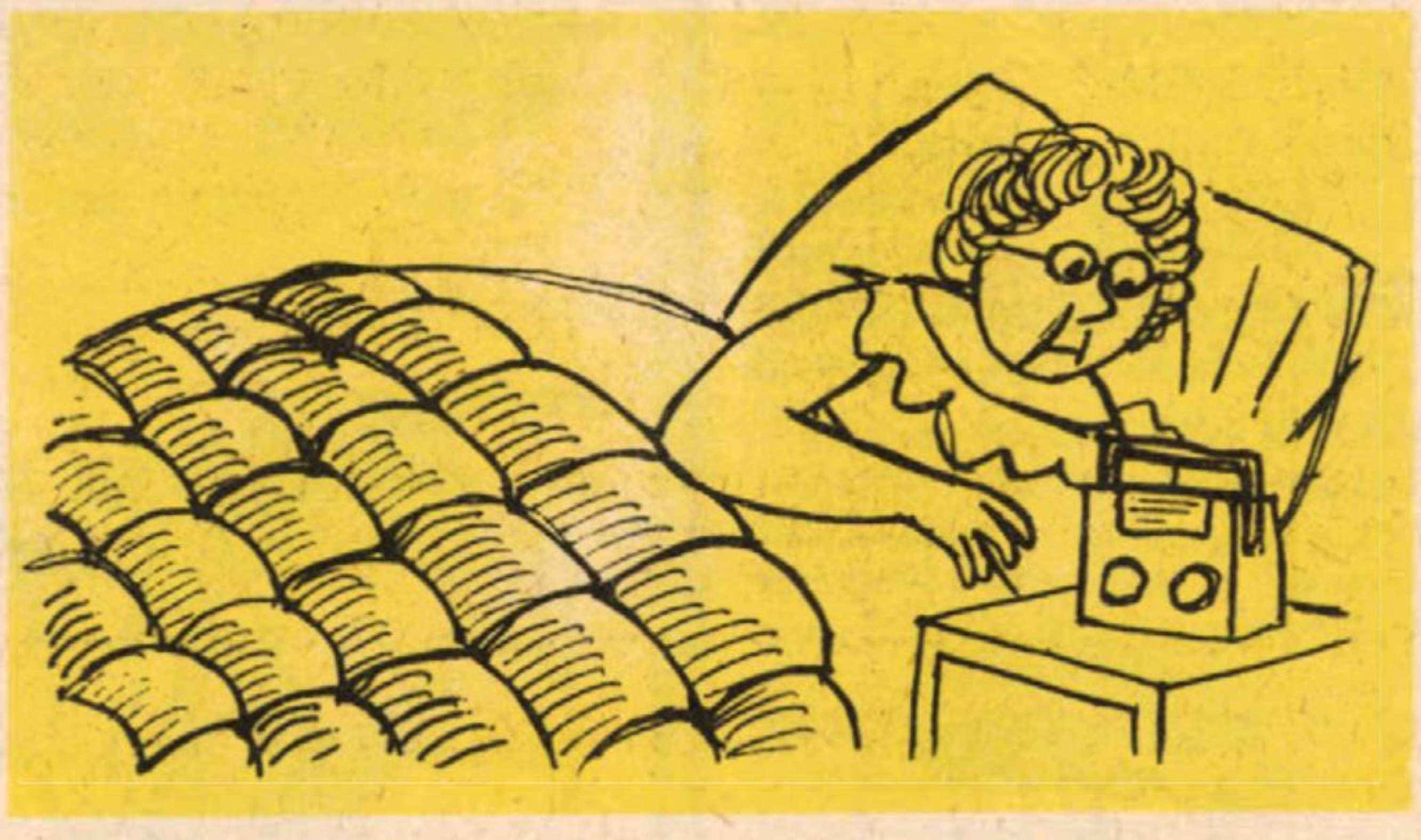

A vízállásjelentésre ébredek. A Duna közepes vízállású. Valaminek találkoznia tilos. Vontatónak? Uszálynak? Vona... hajóvontának, nem értem pontosan, most a paksi halászcsárdában vagyok, veszekszem, nem akarnak kiszolgálni. Majd olaszul fogok rendelni... puff, belevertem a fejemet valamibe, persze, a rádió a párnámon. Pest már nem ad műsort, áthallatszik valami olasz állomás, remek ötlet, hipnopédia, álmomban olaszul fogok gyakorolni, ezt megcsinálhatnám máskor is.

És így megy hajnalig. Felmerülök az álomból, alázuhanok. Szimfonikus zenét konferálnak bele valami szláv nyelven. Azután tisztán, vidáman a Kossuth rádió. Négy óra harminc perc, jóreggelt, híreket mondunk. Most kéne beszólni nekik, mert én olyan álmos vagyok, de olyan álmos, de olyan... El fogok aludni és még az angyal trombitája sem ébreszt fel. Nem, nem zörgetem még fel őket, még háromnegyed órájuk van. Kimászom az ágyból és fel-le sétálok. Megtettem egy kilométert, de még csak öt perc telt el. Elmondom a Toldi első énekét. Azután eljátszom azt a bizonyos játékot a búzaszemekkel és a perzsa sahhal. Ha az első kockára egy szem búzát teszek, a másodikra kettőt, a harmadikra négyet, a negyedikre nyolcat, az ötödikre tizenhatot, a mértani sor huszonegyedik tagjánál tartok, egymillió-negyvennyolcezer-ötszázhetvenhat, számolom, de lehet, hogy elrontottam. No végre. Negyed hat. Kimegyek a folyosóra, bezörgetek barátaimhoz. Kisvártatva álmos „Köszönöm" — és én elégedetten kóválygok vissza a szobámba.

Rettenetesen elaludtam. Negyedkilenckor kapkodok az öltözéssel, nyargalok reggelizni.

Ifjú barátaim az asztalnál ülnek és majszolják a mézeskenyeret.

— Hát ti? — képedek el.

— Álmosak voltunk, meggondoltuk magunkat.

Fehér Klára

SZÉGYENLŐS SZÜLŐK

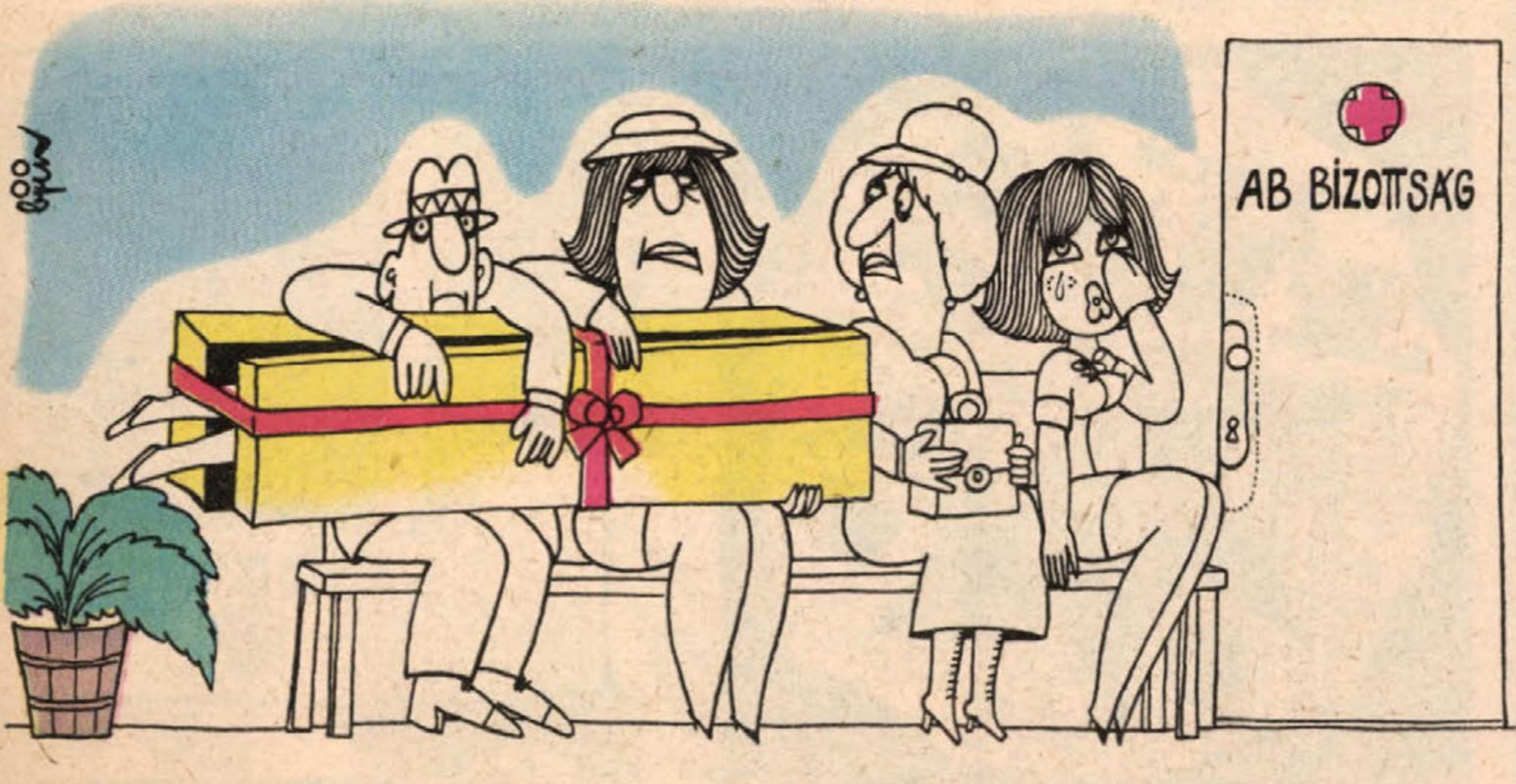

NŐI DOLGOK

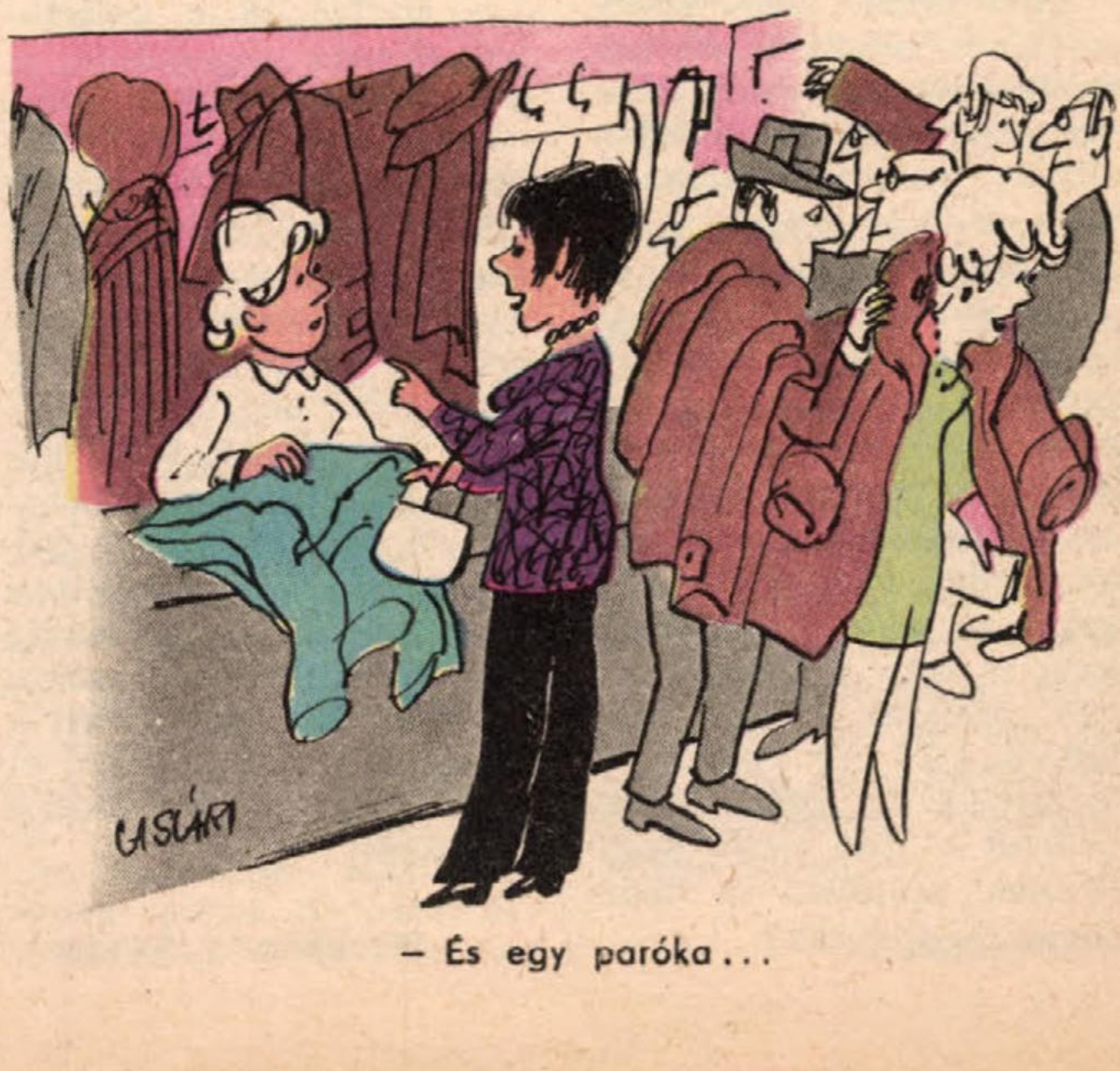

– És egy paróka ...

Szemle a fronton

Esküdt ellensége vagyok a környezeti ártalmaknak és felkent papja a környezetvédelemnek. Kerüljön csak szóba ez a téma, madarat lehetne velem fogatni — ha a környezeti ártalmak ki nem pusztították volna a madarakat. A környezetvédelem ma első számú közügy, a környezeti ártalom első számú közellenség. Az újságokban meg legeslegelső számú téma, meg a rádióban is, meg a televízióban is, meg a kongresszusokon is. „Tüdőnk gyilkosa a füst", „Szemfedőnk a kipufogógáz", „A civilizáció borzalmai avagy a borzalom civilizációja".

Mintha hájjal kenegetnének, ha olvasom. Nem a zajnak örülök, meg a füstnek persze, meg annak, hogy megöli magát a civilizáció, hanem annak, hogy ezt megírják. Mert tessék elképzelni, ha nem írnák meg? Akkor csak nyelnénk a sok füstöt, siketednénk a pokoli zajtól, elborítana bennünket a szemét. Így viszont megírják. Na!

Szinte lelki szemeimmel látom (amennyire a füstködtől látni lehet), lelki füleimmel hallom (amennyire a ricsajtól hallani lehet), amint első számú közellenségünk a füst és másik első számú közellenségünk a zaj, rémülten összedugják fejüket: „Nagy baj van, koma, már megint vezércikket írtak ellenünk!"

Isten uccse, néha szinte sajnálom ezeket a szerencsétleneket. Én kérem mindig a gyengébbek pártján álltam, sosem szívleltem, ha a sajtó kipécézett valakit, divatból rászálltak és addig nyuvasztották a bajbajutottat, míg ki nem kergették a világból. Lelkem rajta, hogy — mint mondottam — ellensége vagyok az ártalmaknak, de azért az a füst, meg az a zaj, meg a korom, utóvégre azok is csak a piacról élnek, azoknak is van családjuk, csúf egy család, de mégiscsak az övék. Tehet például a füst arról, hogy füstnek született és nem Givenchy-illatnak?

Mindazonáltal megkeményítem szívemet és ellenük fordulok. Utóvégre mégis legfőbb érték a környezet.

Óriási küzdelem folyik a gaz ártalmak ellen. Hatalmas erőkkel támadunk. Megadásra kényszerítjük őket. Szorul a hurok a nyakuk körül. Csapataink győzelmesen nyomulnak előre. A képeslapok, a filmhíradó, a tévé állandóan közli a haditudósításokat, mint foglalják el a környezetvédelem ütegei a magaslati pontokat.

Magam is kimentem a frontra, hogy megszemléljem e csapatok előnyomulását.

Környezetvédelmi front. Valahol Budapesten. Forgalmas útvonal. (Pontos helyszín: hadititok.) Fehérköpenyes urak és hölgyek kis készülékkel, műszerekkel. Levegőszennyeződés elleni rohamcsapat.

— Jó reggelt, bajtársak! Erőt, egészséget! — rikkantok rájuk. — Mit csinálnak?

— Harcolunk a levegőszennyeződés ellen! — visszhangzik a kórus.

— Mi a harci helyzet?

— Büdösebb van, mint tegnap, de kevésbé büdös, mint holnap lesz! — jelenti az ügyeletes.

Másik frontszakasz. Másik forgalmas pont. Műszerek, készülék stb.

— Jó reggelt, bajtársak! Mi a feladat?

— Harcolunk a zajártalom ellen!

— Hadizsákmány?

— Elfogtunk több decibelt — jelentik katonásan.

Hát igen. Csapataink nagyszerűen helyt állnak. Egyre több zsákmányt ejtenek. Az ártalmatlanná tett ártalmakat begyűjtik azokba a kis iskátulyákba, aztán tanulmányozzák őket.

Nem nagyon értek a hadászathoz, de gondolom a stratégia az, hogy addig fogdossák össze a ként, széndioxidot, meg a zajt a műszerekkel, amíg mind el nem fogy. Akkor aztán győztünk!

Novobáczky Sándor

Megkérdeztük rajzolóinkat:

VAN-E KÉZÜGYESSÉGÜK?

Erdei Sándor:

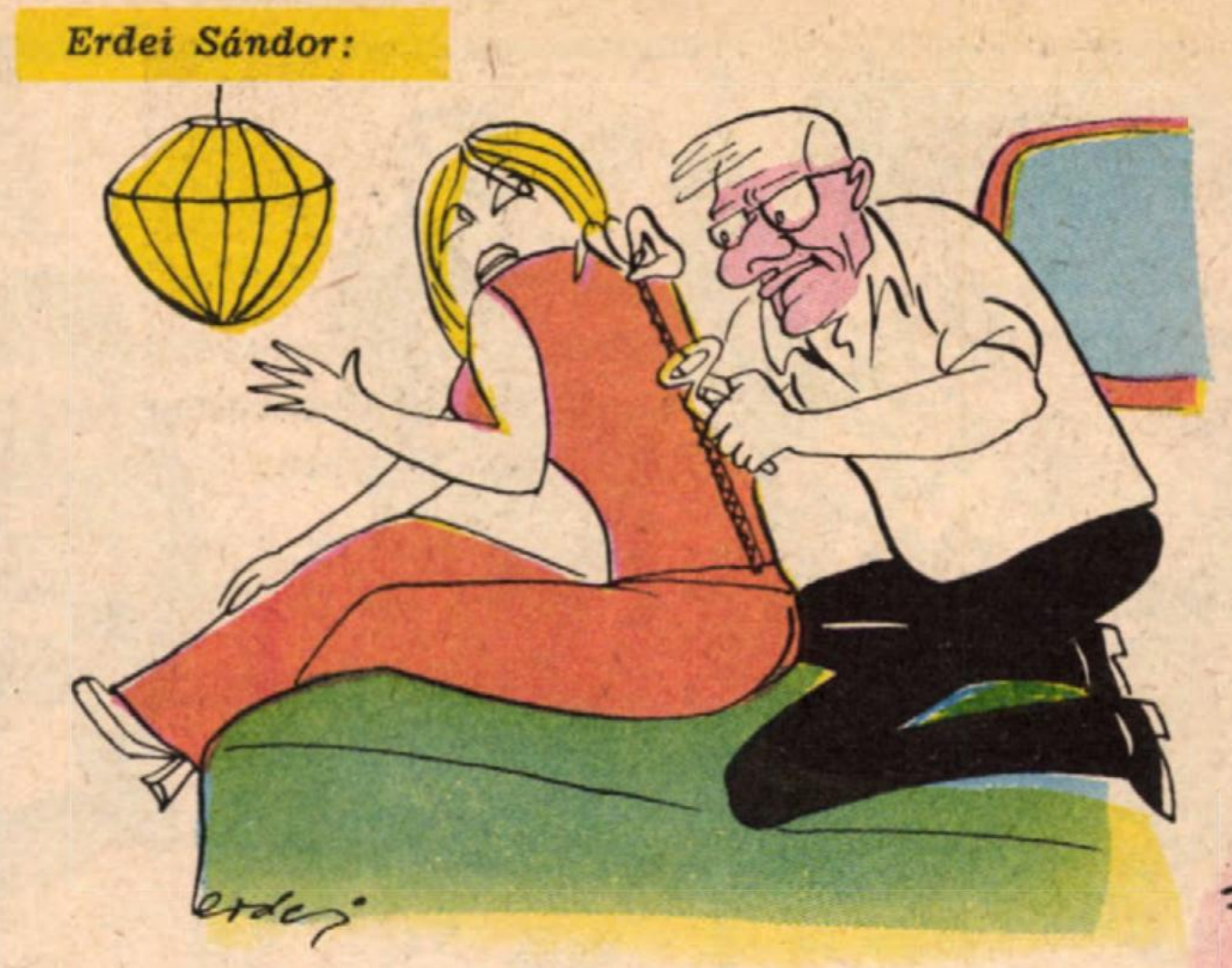

– A feleségem szerint nincs.

Dallos Jenő:

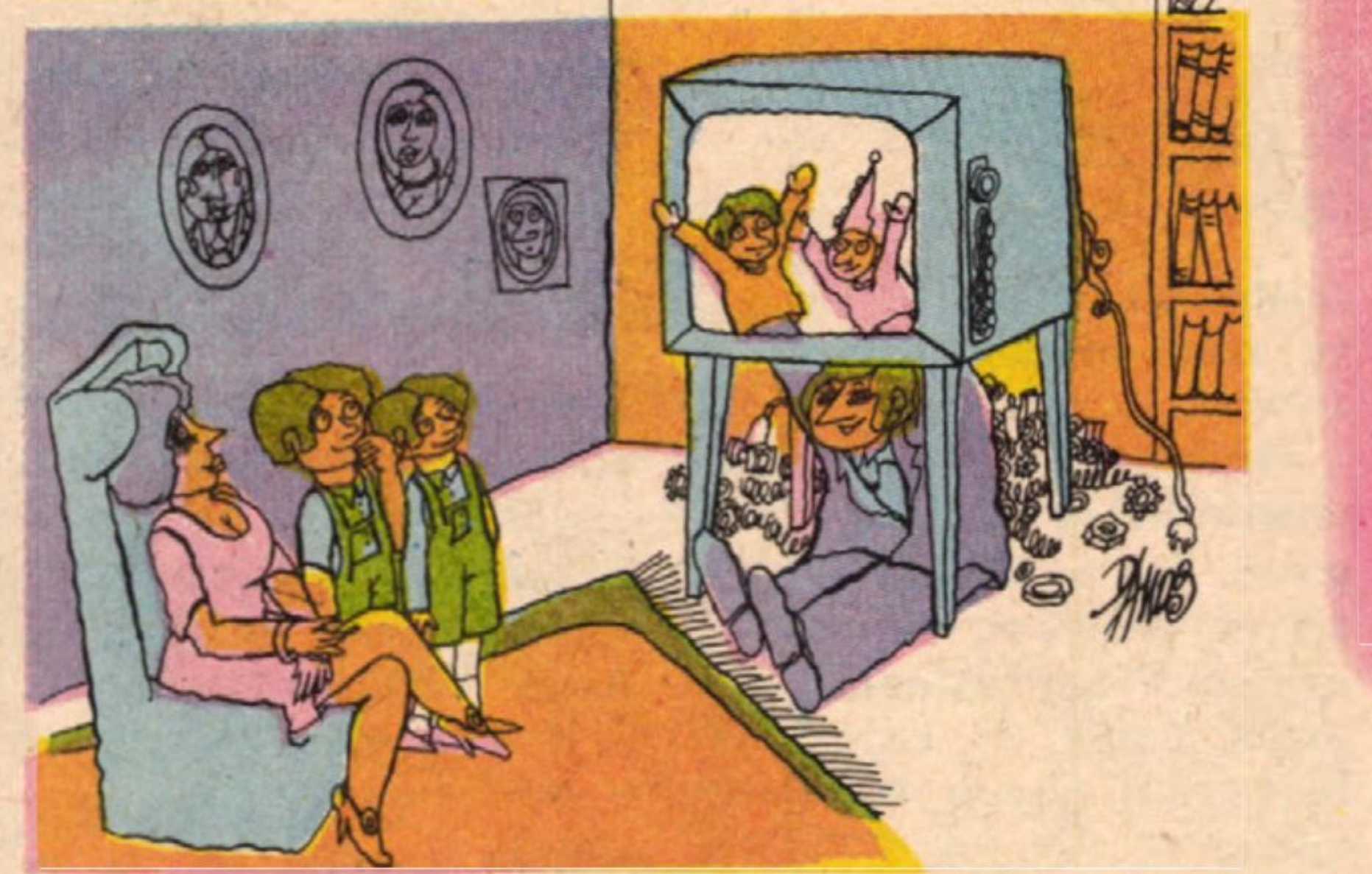

– Van. Bábszínházat csináltam a tévé-maciból.

Lehoczki István:

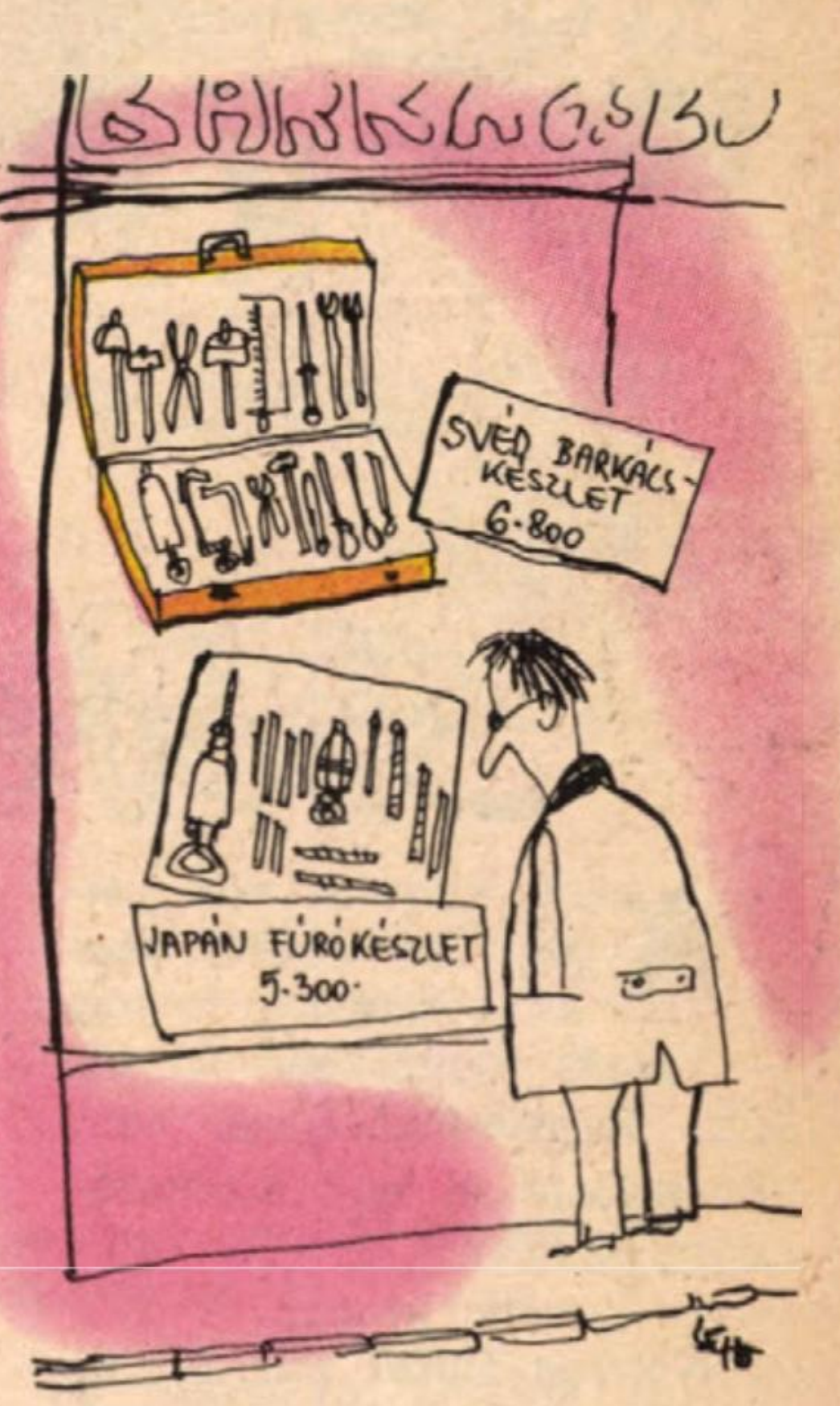

– Csak az van . .

Takács Imre:

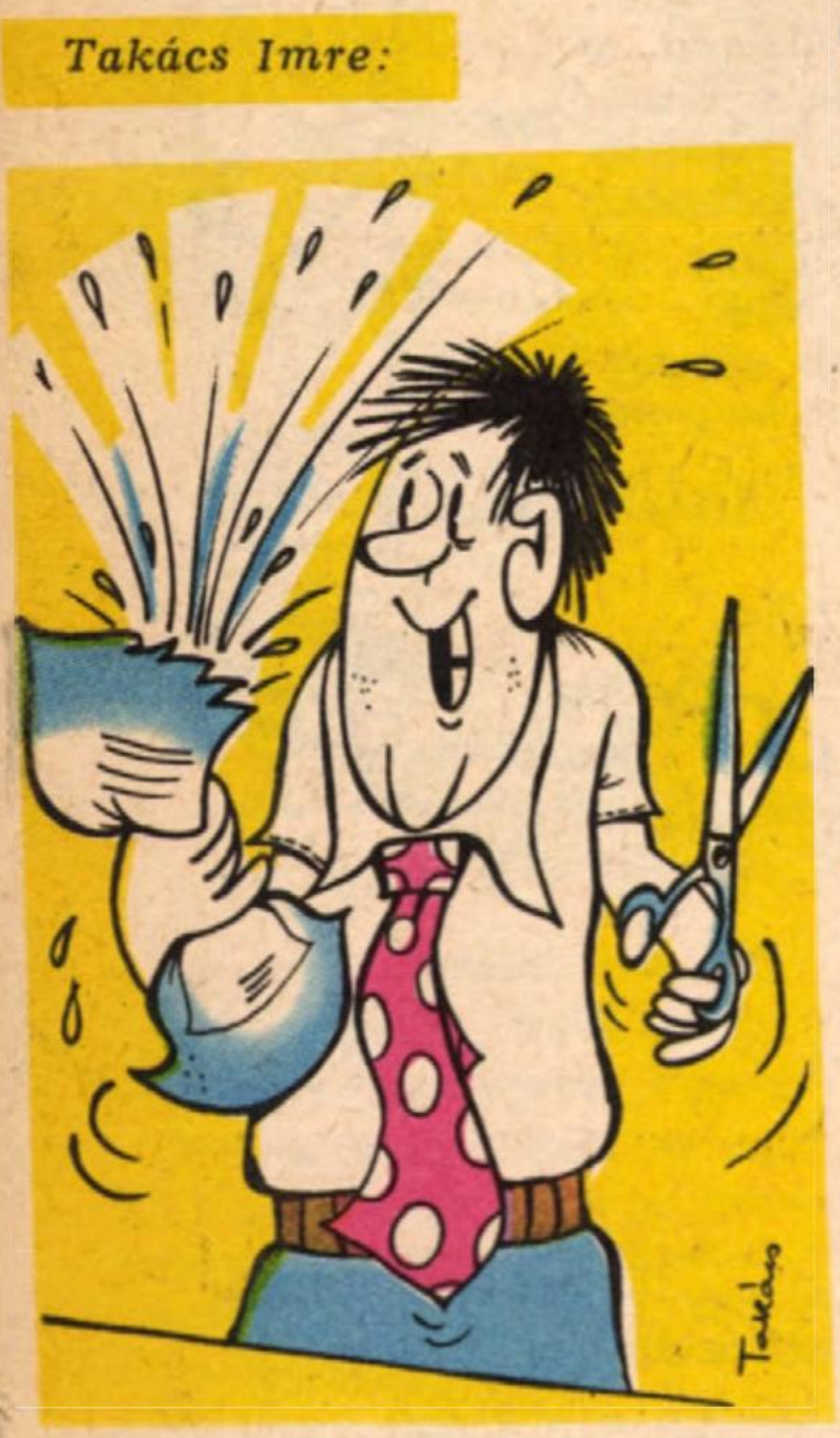

– Van ám! A literes zacskós tejet úgy tudom felbontani, hogy csak fél liter spriccelődik ki belőle!

Vasvári Anna:

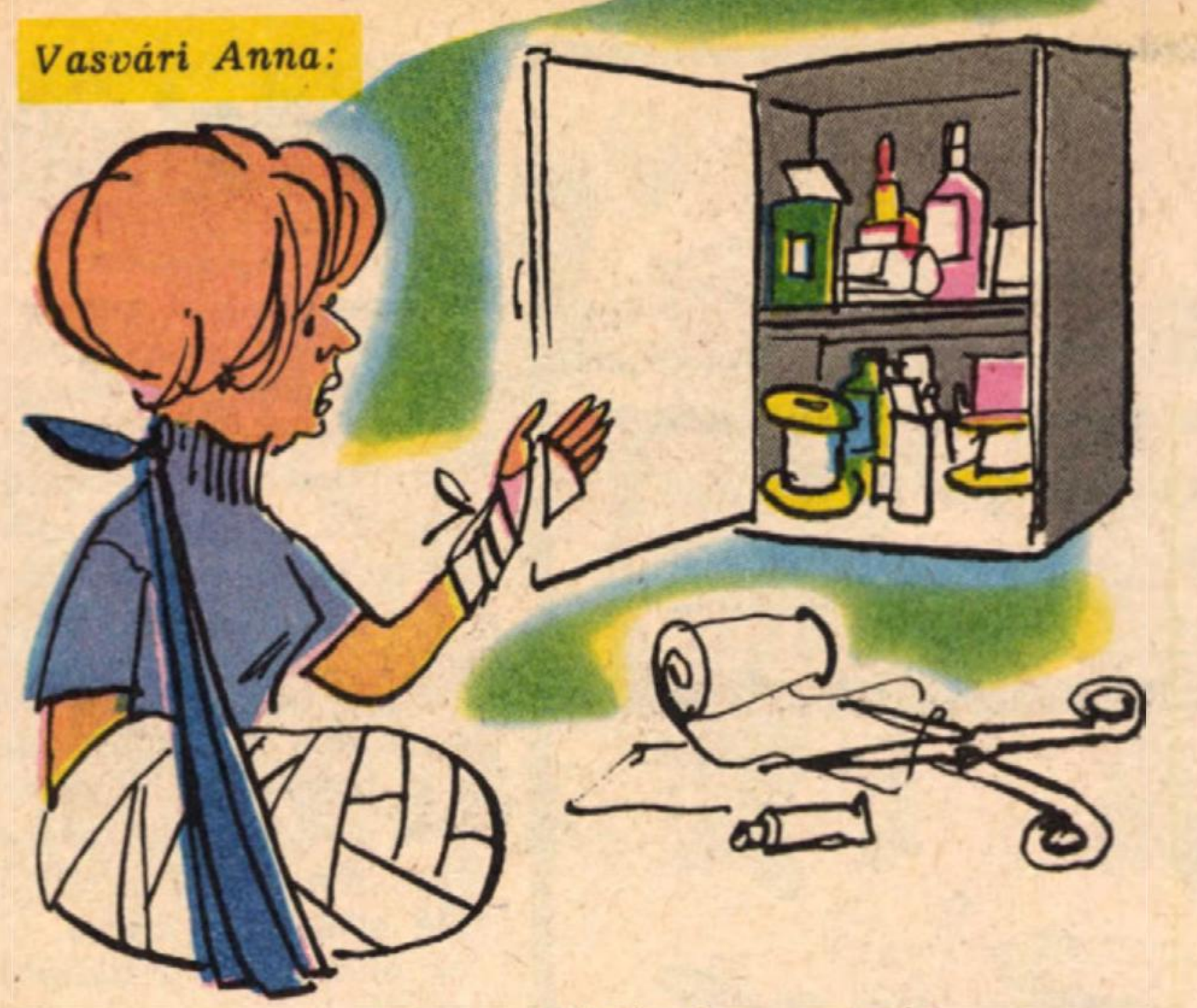

– Amint a mellékelt ábra mutatja.

Endrődi István:

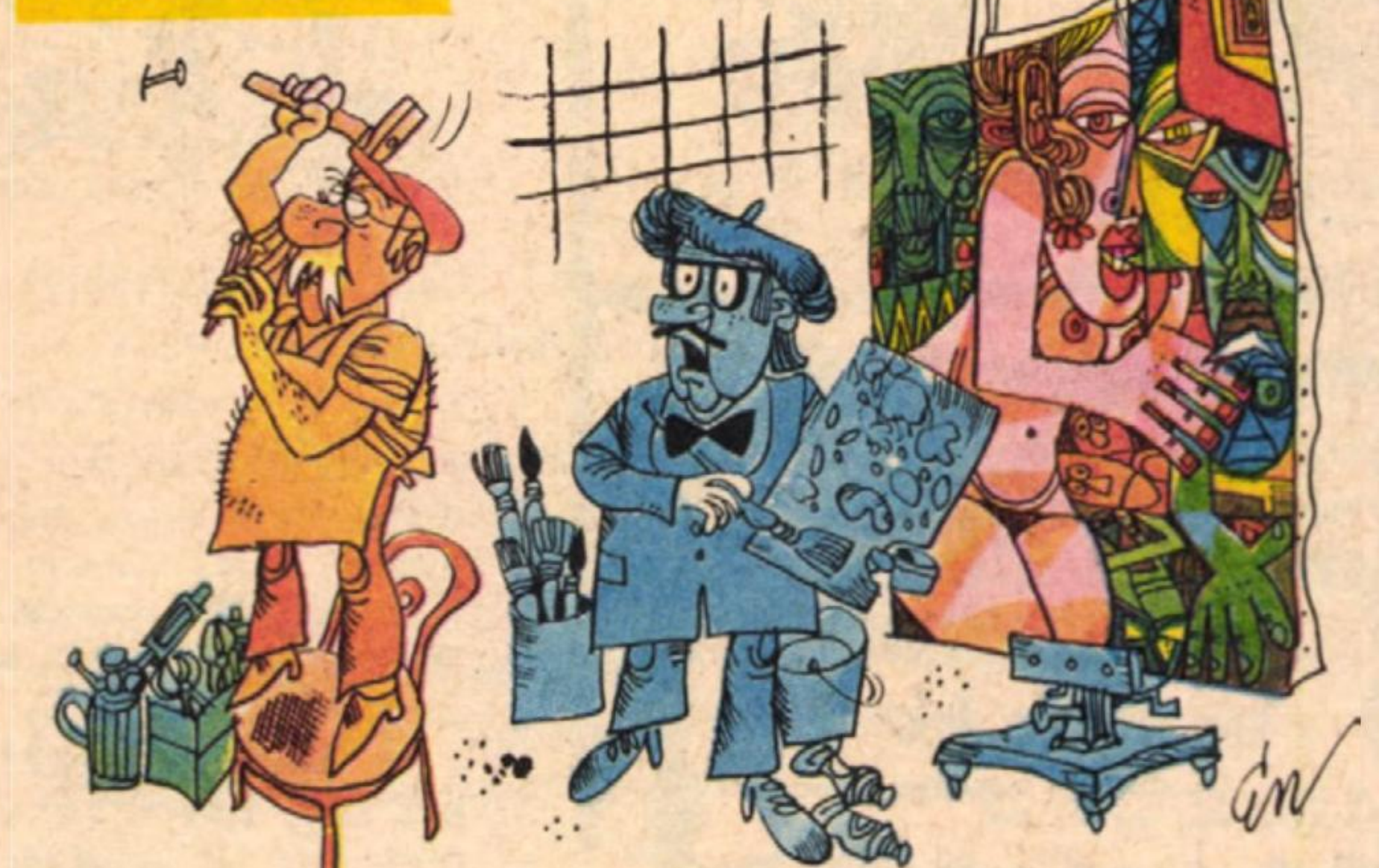

– Nekem nincs, de Kovács bácsi valóságos ezermester.

Sajdik Ferenc:

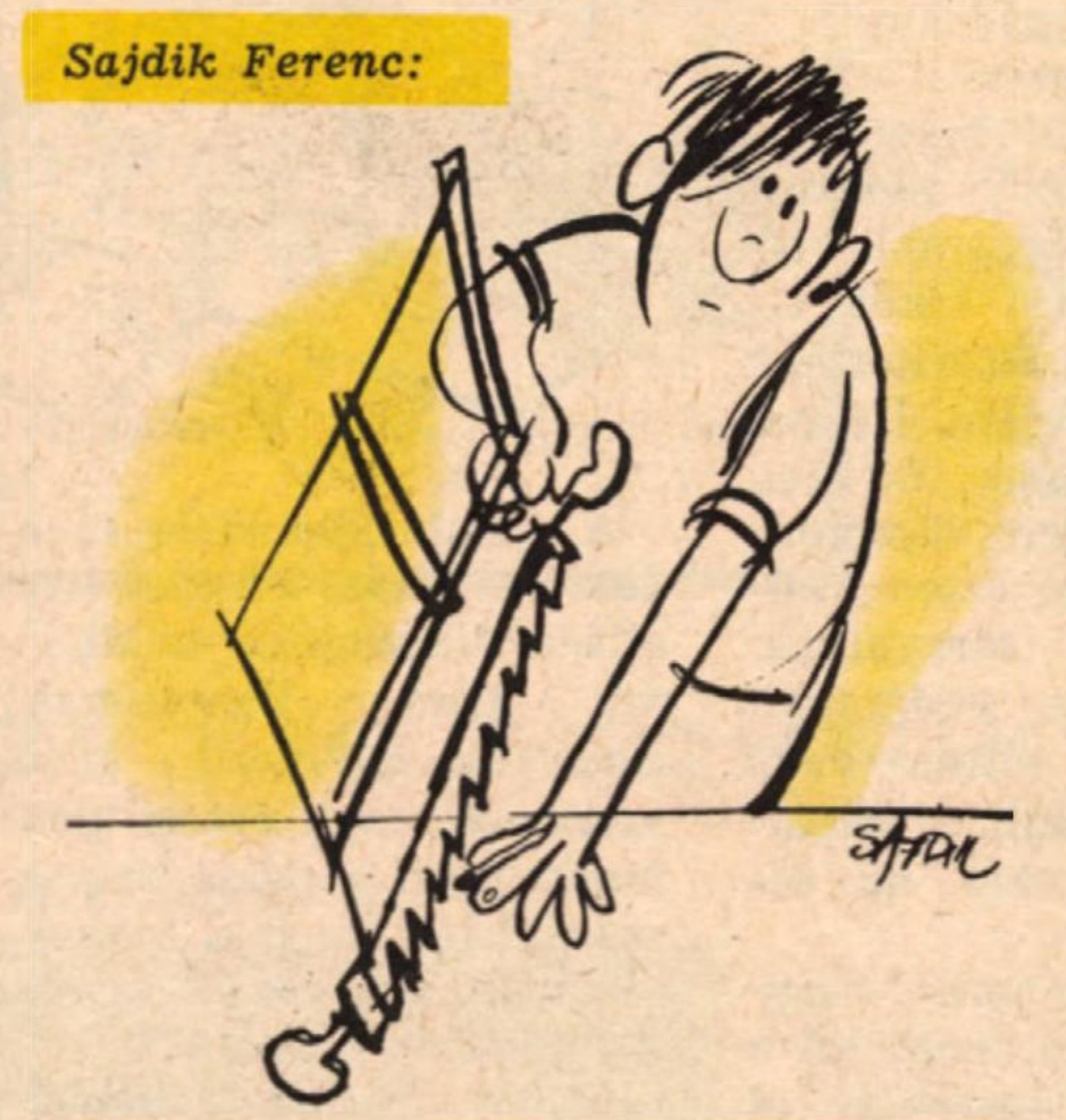

– Rá akarom írni egy fél lencsére az Ember tragédiáját. Sajnos, egyelőre a lencse kettévágása okoz még némi nehézséget . . .

Brenner György:

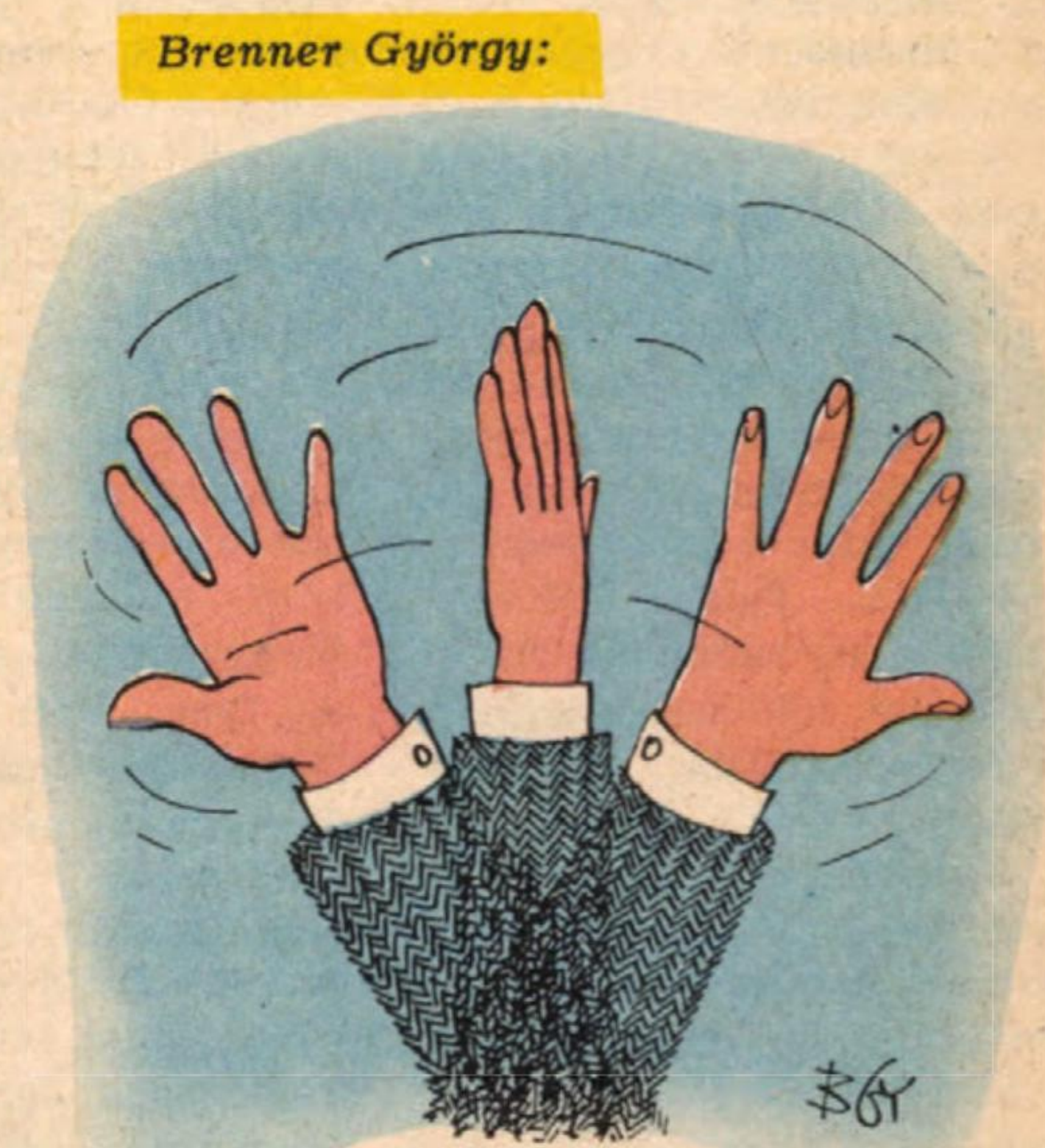

– Nincs. (Biztosan megint rajzolni kéne . . .)

Fülöp György:

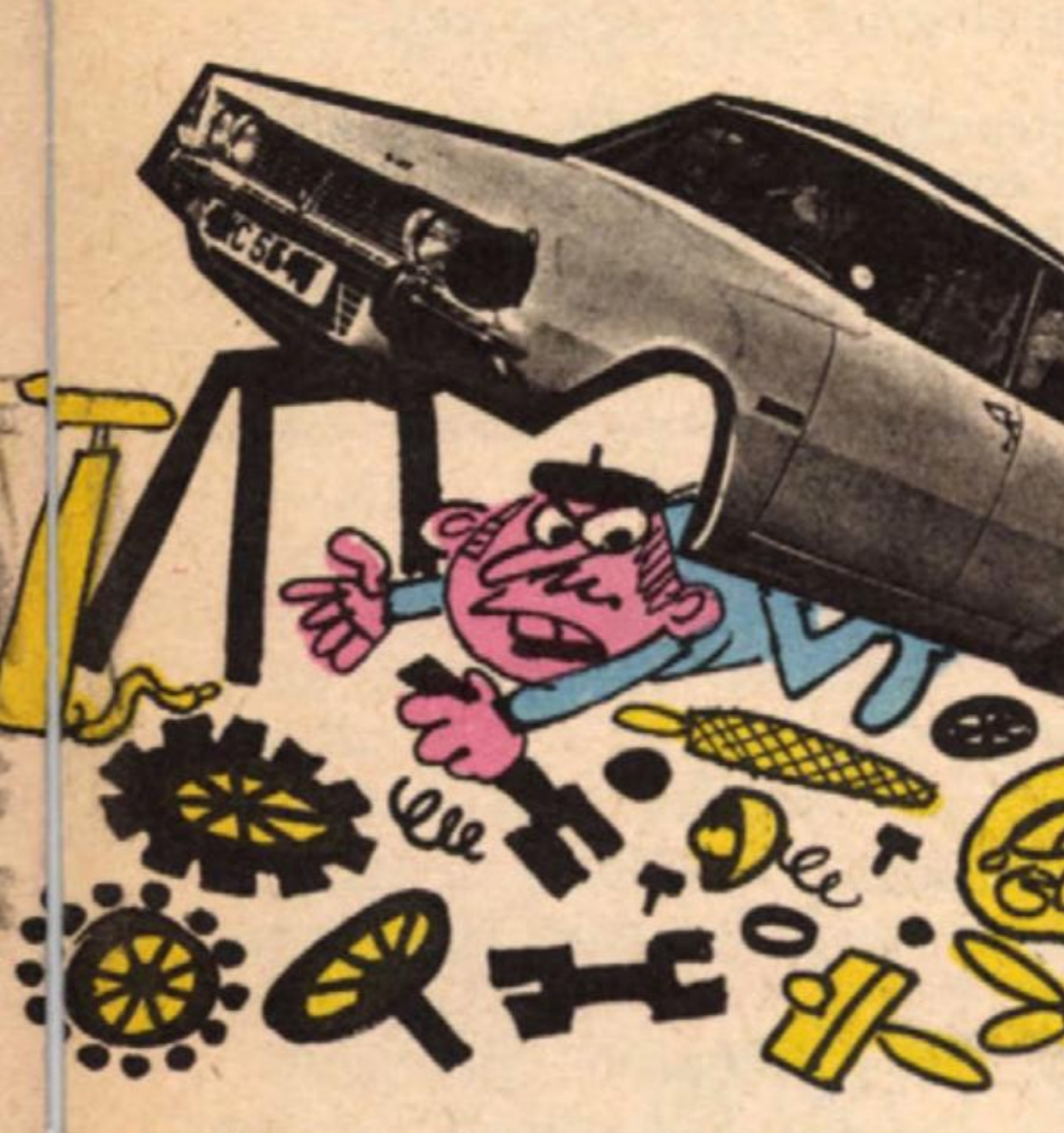

– Erről csak akkor nyilatkozhatom, ha sikerült összeraknom ezt a vacakot.

Hegedűs István:

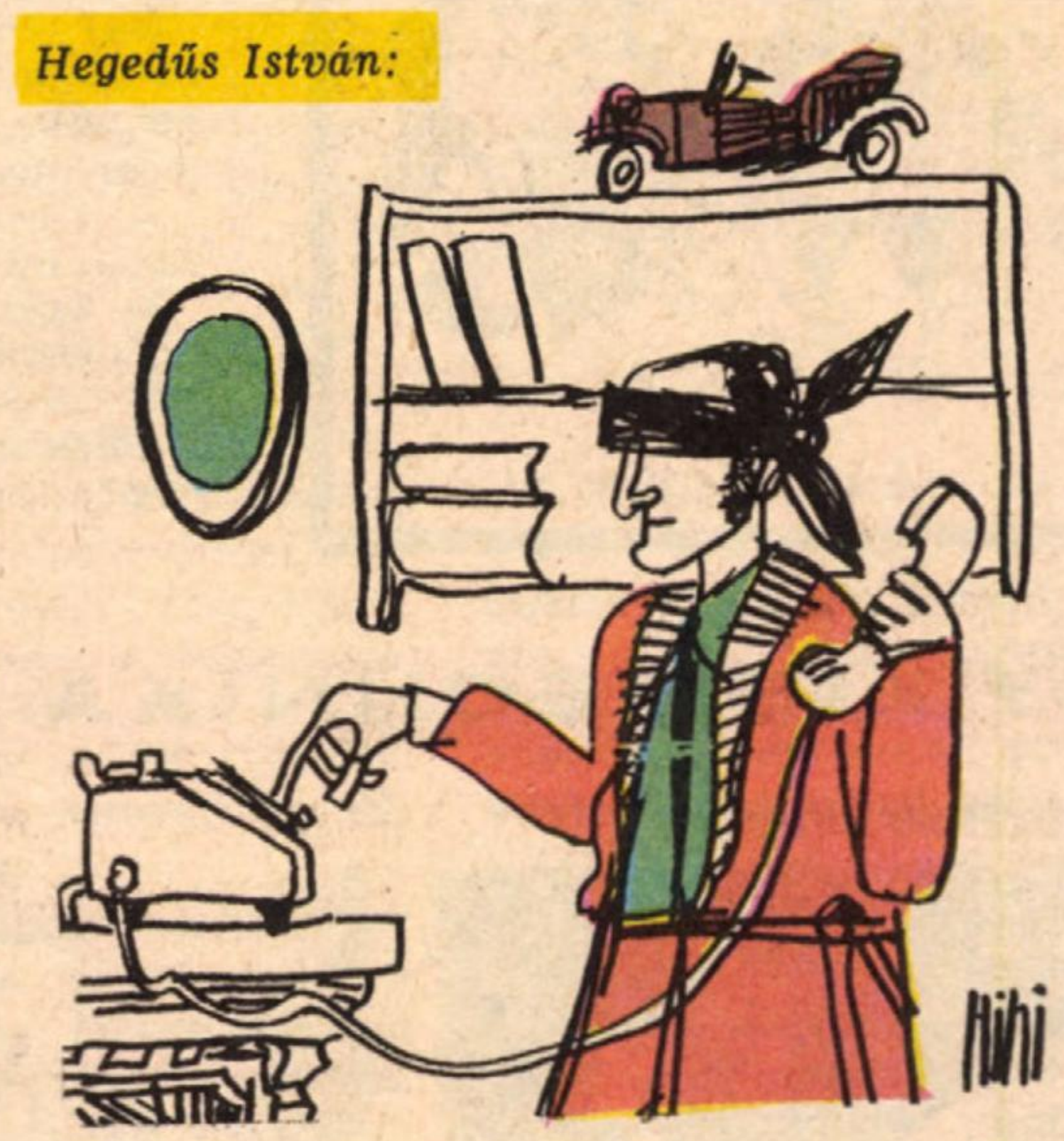

– Bekötött szemmel feltárcsázom a taxit.

Szűr-Szabó József:

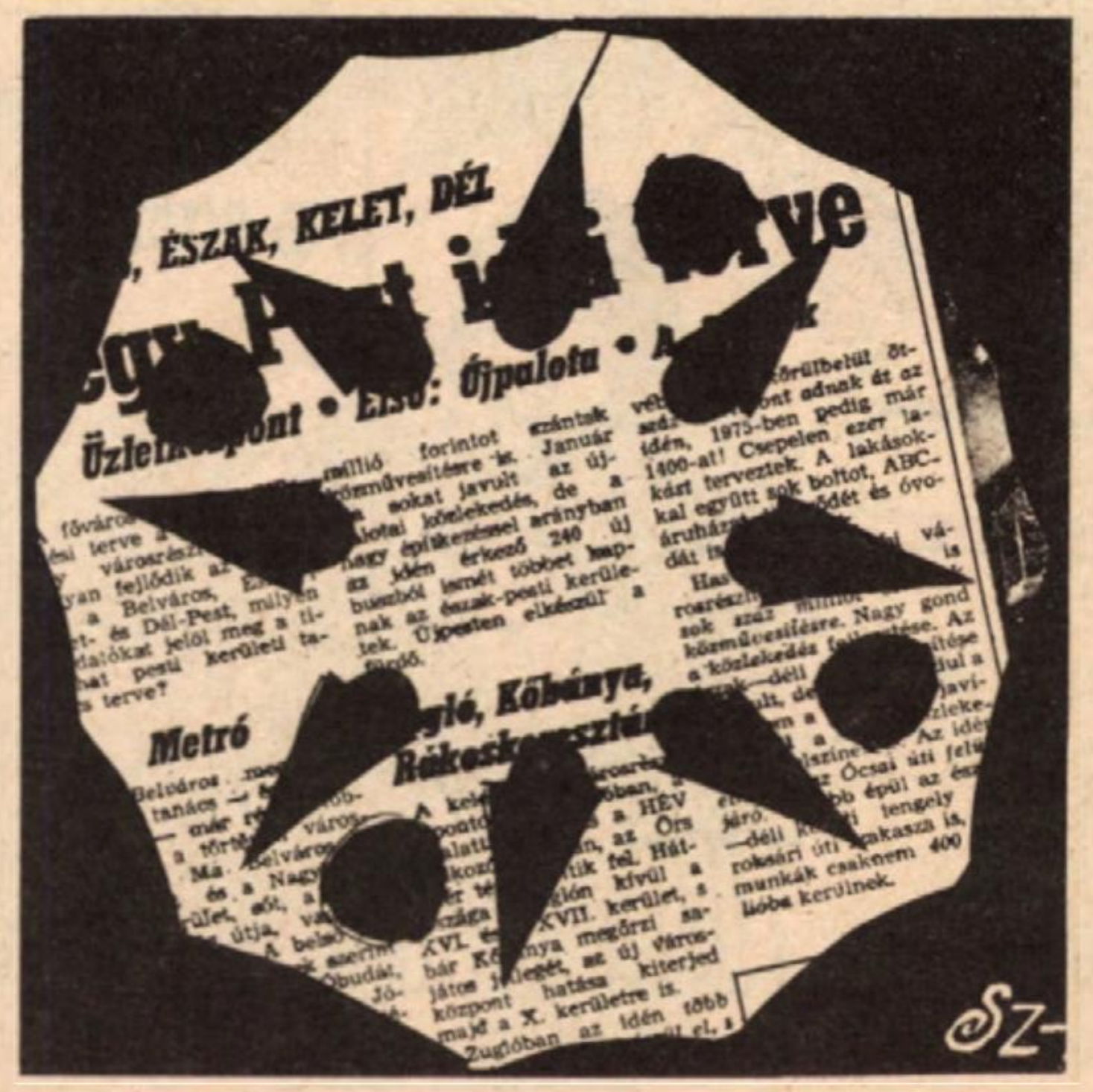

– Én vágtam ki ezt az asztalterítőt újságpapírból!

Barát József:

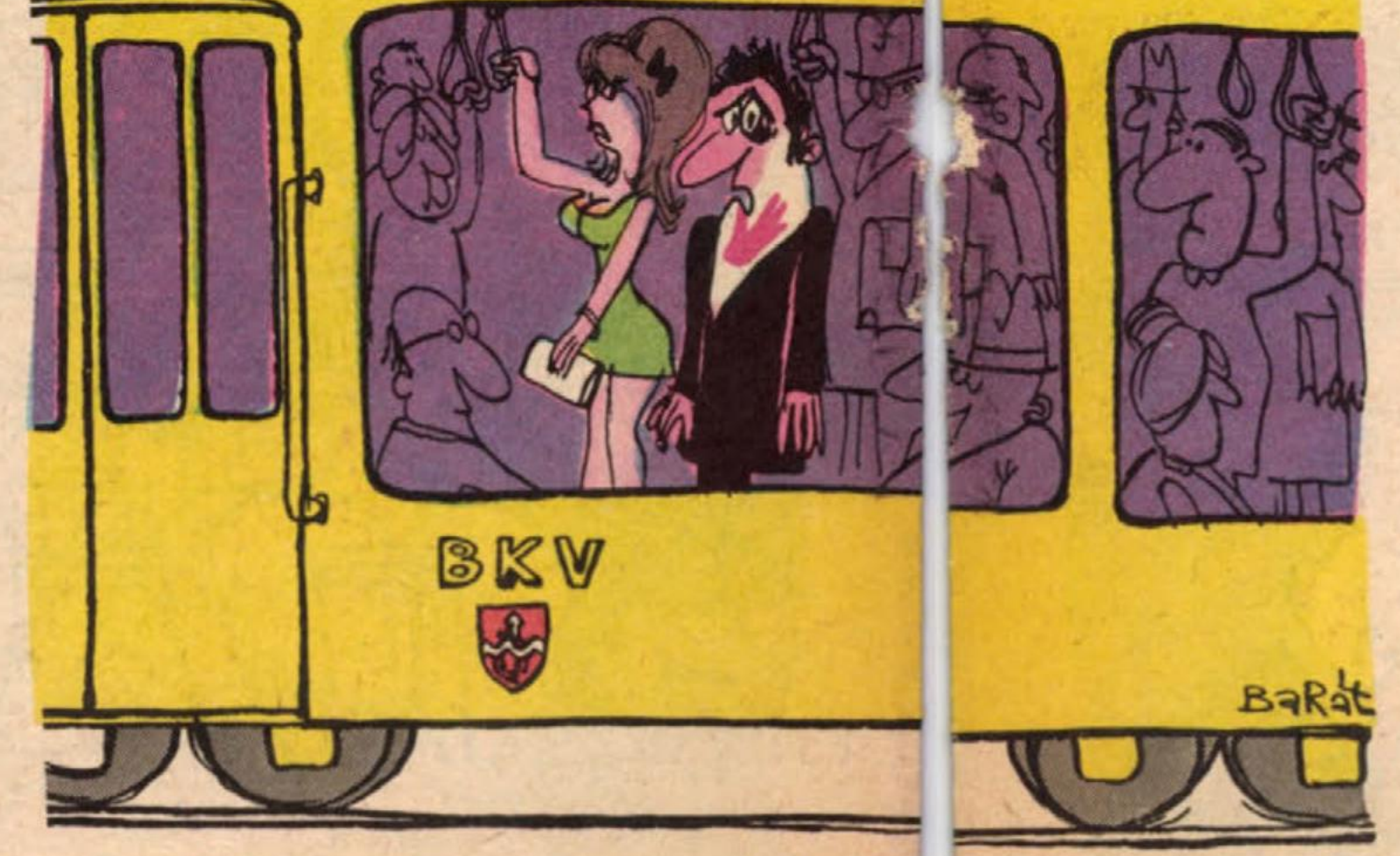

– Egyszer akartam kipróbálni, de akkor is eredménytelenül.

Balázs-Piri Balázs:

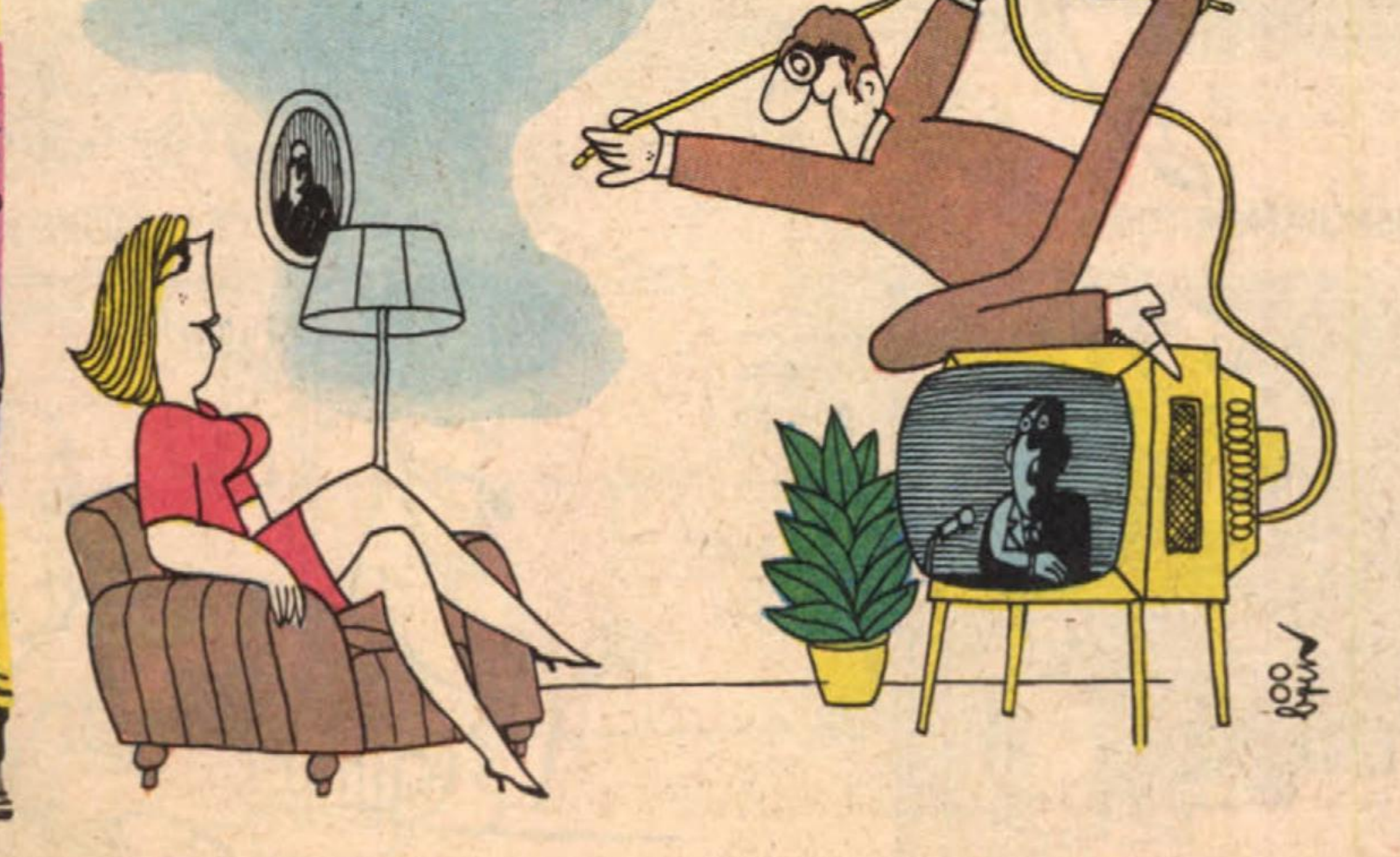

– Kitűnően be tudom állítani a szobaantennát.

Fecskék

Hatan ültünk afféle törzsvendégek, csendben, az eszpresszóban. Mert ez bizony csendes hely volt, sem zene, sem ricsaj, jó fekete. Egyébként Lidike gebinje. Ez a hölgy, aki a céget önelszámolásban képviselte, maga is megnyugtató jelenség volt, 80 kilója arányosan oszlott el 160 centiméter magasságán, nem mondom, hogy minden centijére fél kiló esett de csaknem.

És akkor belődörgött egy javakorabeli férfiú, bajusza is volt neki, és így szólt, még le sem ülve:

— Drága hölgyem, egy feketét nekem! Itt kapni a legjobb feketét egész Budán!

Csodálkozva néztünk rá, honnan tudja, hiszen még sohasem láttuk. De már folytatta is.

— És hozzá egy üveg söröcskét, úgy csúszik!

Lidire néztünk, mit szól ehhez a kedélyes rendeléshez. Udvariasan mosolygott, hivatalos semlegességgel mondta: „Igen kérem, egy dupla, egy sör."

A férfi leült és tovább beszélt:

— A legjobb fekete egész Budán, ha én mondom. Tessék kézbesíteni hozzá egy kis konyakot, olyan féldecivel! — kurjantotta.

Ekkor felállt egy szerelmespár, hogy most fizetnek. Addig csendesen csókolóztak, senkit sem zavartak vele. A fiú törzsvendég volt, mindig itt csókolózott, a lány nem, ő most jött először, de éppen úgy viselkedett, mint az addigi hat-hét lány, mind alkalmazkodott a fiú csendes stílusához. Úgy látszik ezt a belefeledkező stílust zavarta meg az új, a figyelmet magára vonó vendég.

Lidi számolt, a pár távozott, aztán Lidi vitte a bajuszosnak a feketét a kísérő sörrel és konyakkal. Az abbahagyta sport-tárgyú értekezését, mert közben arra került sor, elharsogta, hogy hiába, itt terem a legeslegjobb fekete Budán és egy kortyra felhajtotta a konyakot, rögtön rendelt is egy másikat helyette.

Ekkor fizetett és távozott a szemüveges fiatalember, aki eladdig táblázatokat töltött ki, — statisztikus lehetett, vagy talán lottózott.

Az események ezután monotonná váltak. Hacsak azt nem tekintjük változatosságnak, hogy a bajuszos a sörről borra, a konyakról barackra tért át, miközben változatlanul dicsérte a Lidi feketéjét. Vagy azt nem, hogy a sport után az olajválságot taglalta, majd eldalolta a gudbájgudbájszenyora kezdetű középkorú slágert, hogy aztán rögvest felhívja rá a figyelmet, miszerint volt ő már csempész is, de bizonyisten, most azonban telke van, nem mond többet, de bárki elképzelheti. Avagy, ha azt nem nevezzük változatosságnak, hogy előbb az a vörös hajú hölgy távozott el, aki addig egy sarokasztalnál üldögélt, majd a nyugdíjas mérnök, aki regénytrilógiáján dolgozgatott.

Amikor aztán a bajuszos engem is figyelemre méltatott és „uraságod"-nak szólítva felajánlotta, hogy megmagyarázza nekem mitől döglik a légy, én is felkeltem, hogy távozzam, de Lidike szépen megkért, fáradjak egy pillanatra az irodájába.

— Ne tessék haragudni — suttogta gondterhelten —, de tanácsot akarok kérni. — Azzal elém tett egy papírlapot, amelyen két oszlop volt látható, forintösszegekkel.

— Az első oszlop — mutatta —, tetszik látni, a kinti úrnak a fogyasztása. A másik, már ne tessék haragudni, önöké, mindnyájuké. Látom én, hogy nemigen tűrik ezt az új urat, de tessék megnézni, ő egyedül többet fogyaszt, mint önök mindnyájan. Ez a gebin pedig nem tart örökké. Ön szerint mit tegyek?

Diplomatikus ember lévén nem hivatkoztam érzelmi tényezőkre, sem saját személyem érdekeire, csak annyit mondtam:

— Dehát Lidike, egy fecske nem csinál nyarat!

Ekkor azonban zörgött az ajtó, belépett egy szakállas férfi, a szeme felcsillant a bajuszos láttán és hangosan odaköszönt:

— Adjisten szomszéd, ha megengedi, én is szeretem a piát, hol a személyzet?

Lidike bocsánatkérően széttárta karjait, és elindult a szakállas felé.

Én, felhasználva az alkalmat, óvatosan távoztam. Közben hallottam, amint a bajuszos magyarázza az új jövevénynek, hogy itt kapható a legeslegjobb fekete Budán és láttam, hogy rámutat a közben nyilván hideggé hűlt feketéjére, amelyhez hozzá sem nyúlt.

. . . Mindezt pedig azért írtam le, mert sok vita folyik arról, hogy miért romlanak le sorra a vendéglátóipari egységek?

Gombó Pál

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

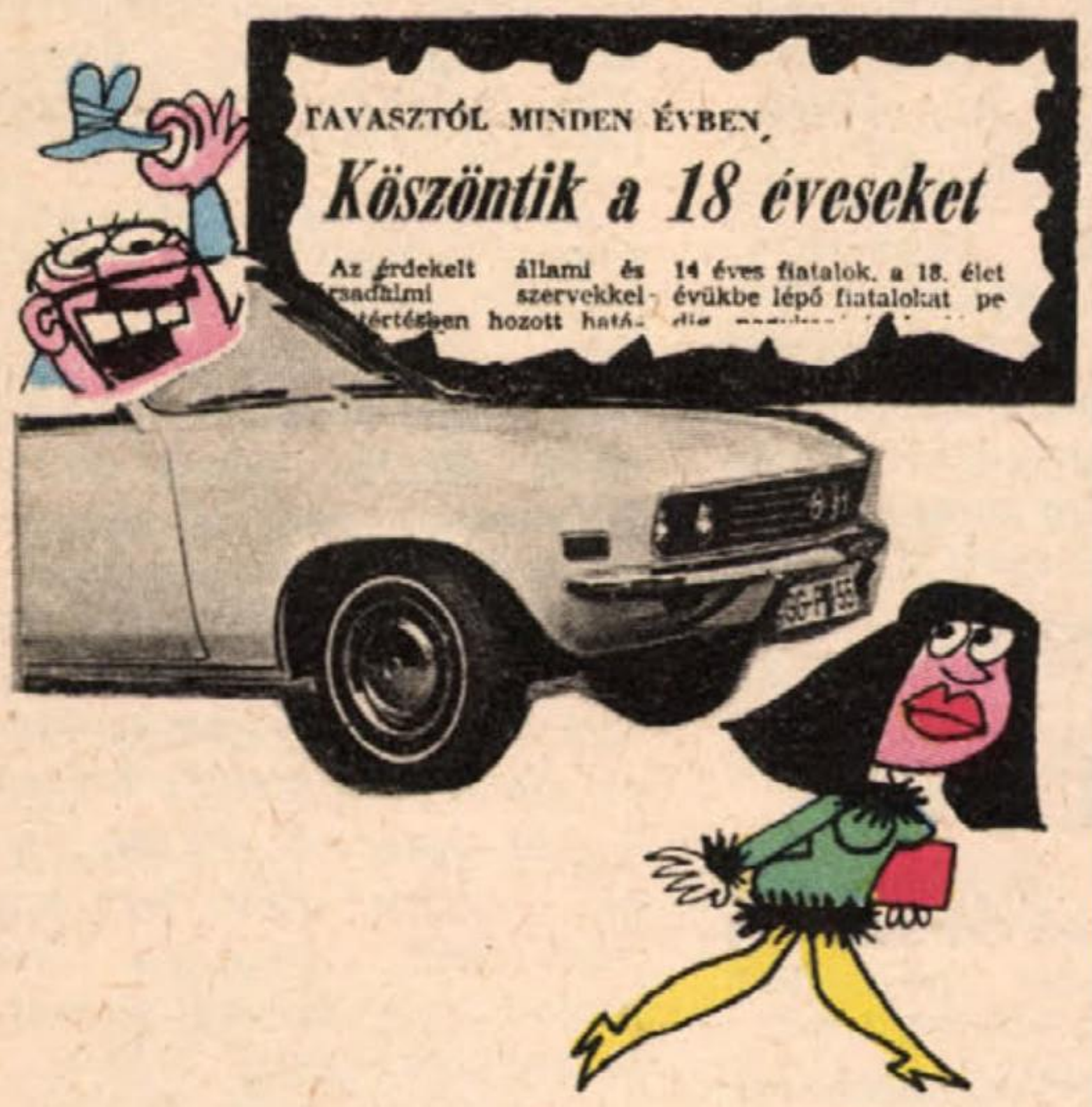
TAVASZTÓL MINDEN ÉVBEN
Köszöntik a 18 éveseket

– Csókolom, kisasszony! Elvihetem?

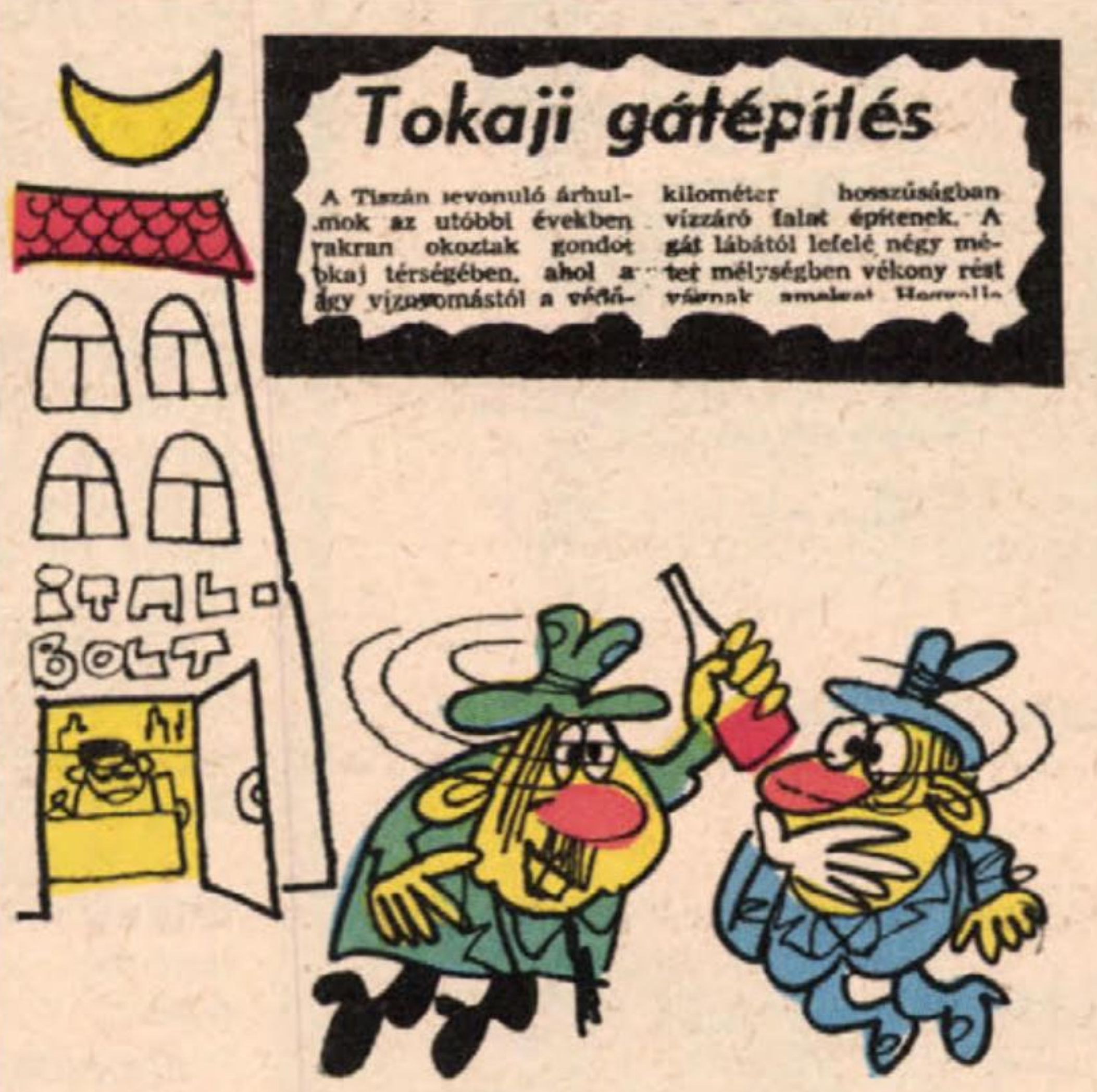
Tokaji gátépítés
ITAL-BOLT

– Hát csakugyan ilyen nagy volt a bortermés?

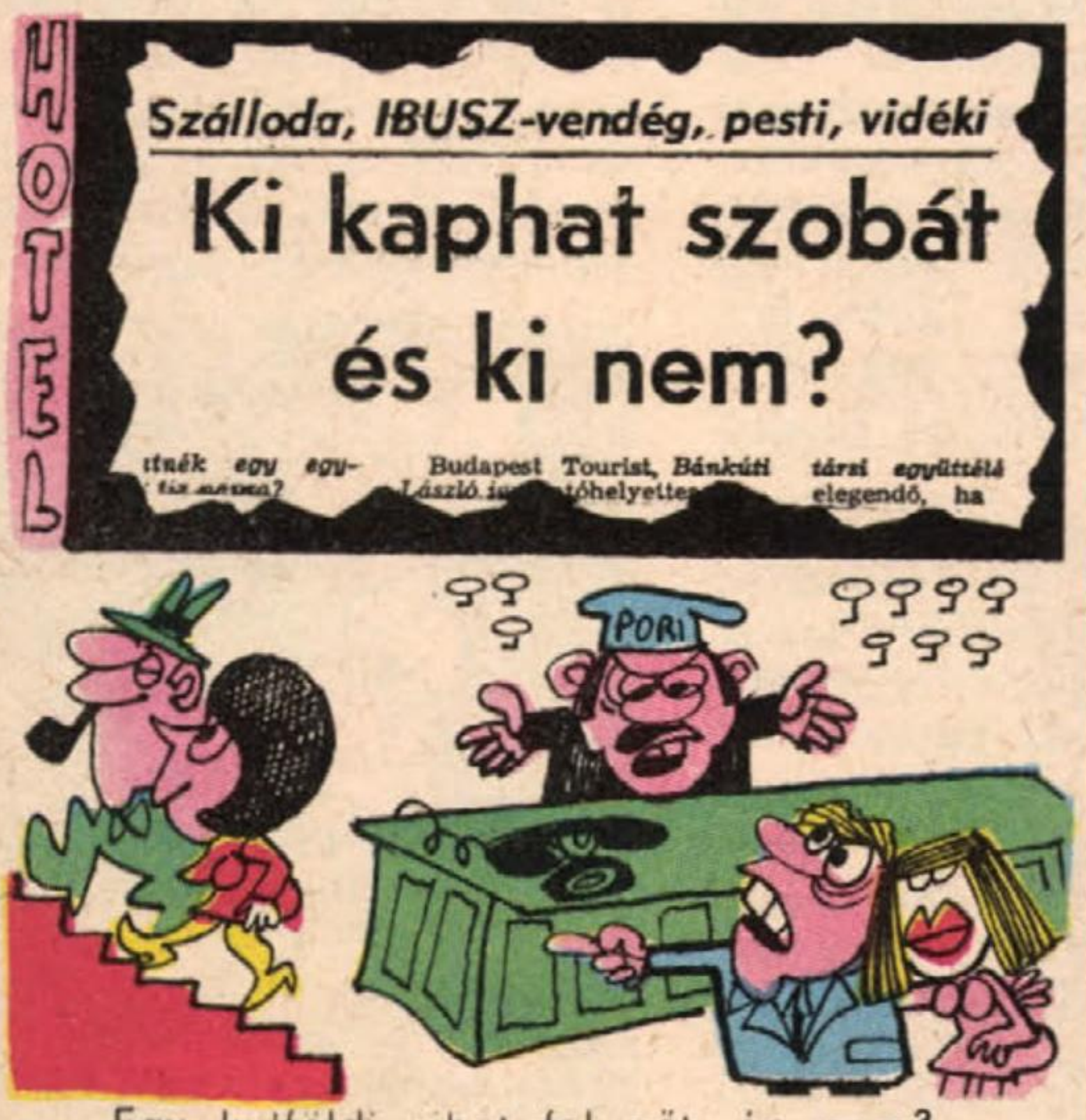
HOTEL
Szálloda, IBUSZ-vendég, pesti, vidéki
Ki kaphat szobát és ki nem?
PORI

– Egy külföldi vihet fel nőt, én nem?
– Kérem, mi csak a magyar honpolgárok erkölcseire vigyázunk.

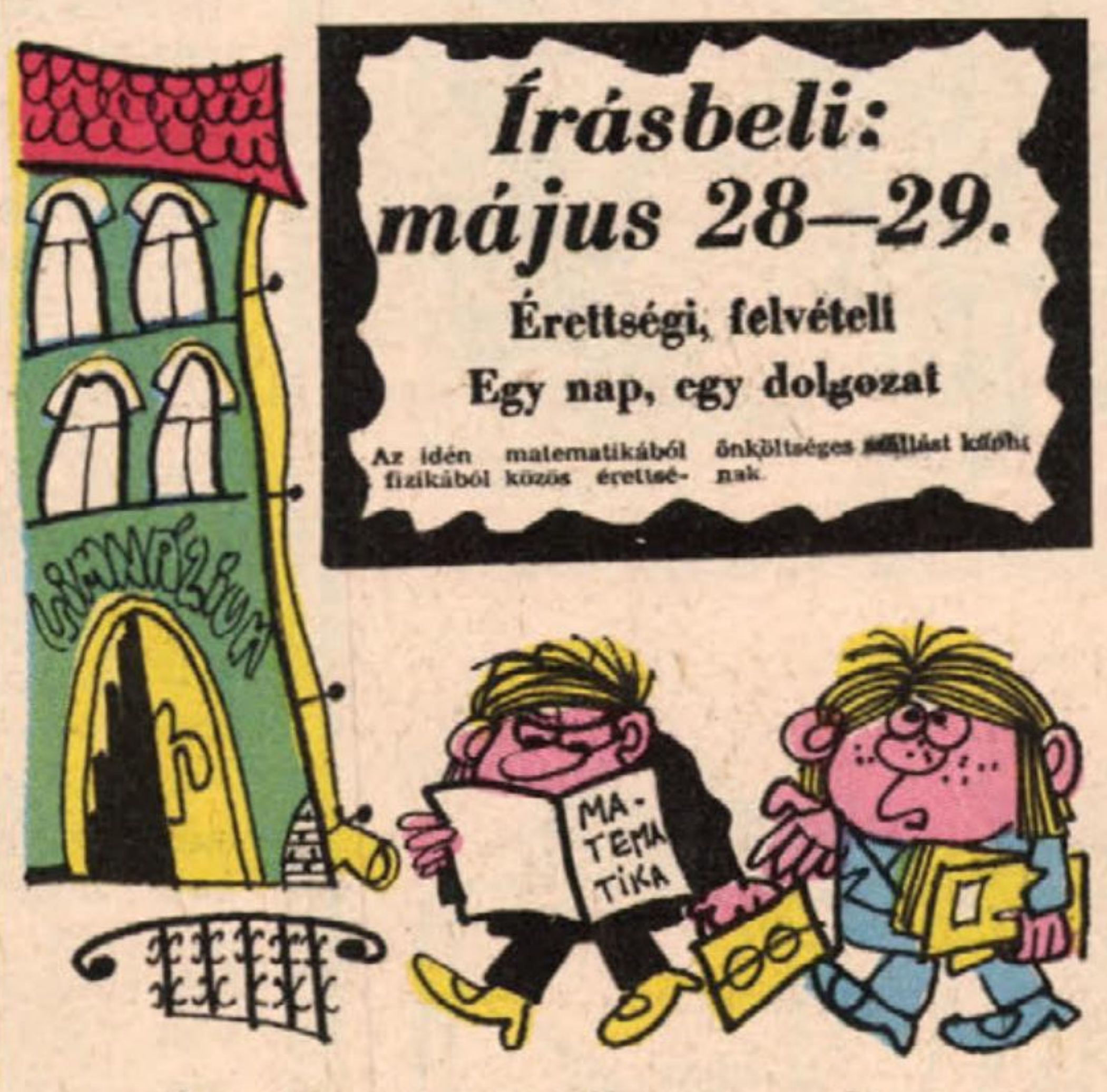
Írásbeli: május 28–29.
Érettségi, felvételi
Egy nap, egy dolgozat
GIMNÁZIUM
MATEMATIKA

– És még azt mondják, hogy május a legszebb hónap!

ÉTTERMI CSENDÉLET

Az étteremben ülök, csücsulok,
várom, jön-e a megrendelt csülök.
Csönd van, nyugalom. A vendég kevés.
Nem hallik más, csak a légyzümmögés
Kisvártatva, mint egy hajótörött,
asztalomnál a pincérnő kiköt:
– Uram, a csülök, sajnos, elfogyott;
jó lesz, ha egy marhasültet hozok?
Jó – mondom. S elfut, csapva a szelet
irány: a konyha s a marhaszelet.
Az idő múlik, lassan alkonyul.
Gyomrom korog, a fülem lekonyul,
s a hölgyet, ki a sülttel áltatott,
nem hatja meg e cudar állapot,
nem jön, hiába várok félötig –
De mielőtt az állam felkötik,
az étlapon – a tisztább oldalon –
emlékül neki e pár sort hagyom.

Székely Dezső

ÉTLAP
CSÜLÖK X

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

— Pincér! — kiabál egy vendég —, hozzon nekem egy pohár ambróziát!

— Micsodát???

— Micsoda alak! — dohog a vendég — azt sem tudja, mi az az ambrózia! Hát tudja meg: az az istenek itala!

— Óh, bocsáss meg, szentatyám! — feleli a pincér. — Nem ismertelek meg!

*

Egy rettenetesen kövér ember préseli be magát a moziban a széksorok között és nagynehezen leül a helyére. A mellette ülő hölgy ingerülten megjegyzi:

— Ilyen kövér embernek két jegyet kellene vásárolnia!

— Igaza van, asszonyom — feleli a kövér —, magam is így akartam jegyet váltani, de már csak két szabad hely volt; az egyik itt a földszinti zsöllyén, a másik meg az erkélyen!

ÖRÖM AZ ÜRÖMBEN

A posta érdekes ötlete
(talán még nincsen öt hete),
hogy a Lágymányoson-élő
nem táv-, hanem röpbeszélő.
Három percenként egy forint,
és semmi jel, mely erre int!
No, mondom, egy ügyes maszek
isten lábát most fogja meg:
készül a sok homokóra,
telik majd a nyaralóra.
Hát, ahogy a lapom lesem,
hírt látok, de ilyet sosem!
A Magyar Külker Vállalat
igényeink elé szaladt:
nem várt ösztökélő szóra,
van a boltokban homokóra.
Honnan vették? Ez a virtus!
Onnan eddig csak a vírus
rohant hozzánk villámgyorsan,
ott készítették: Hongkongban.
És mert nálunk az „átfutás”
döcögés, vagy bandukolás,
méltán állhat dobogóra
ez a tétel homokóra,
mely oly pályán, hol a baj sok,
lett gát- és átfutóbajnok.

Péreli Gabriella

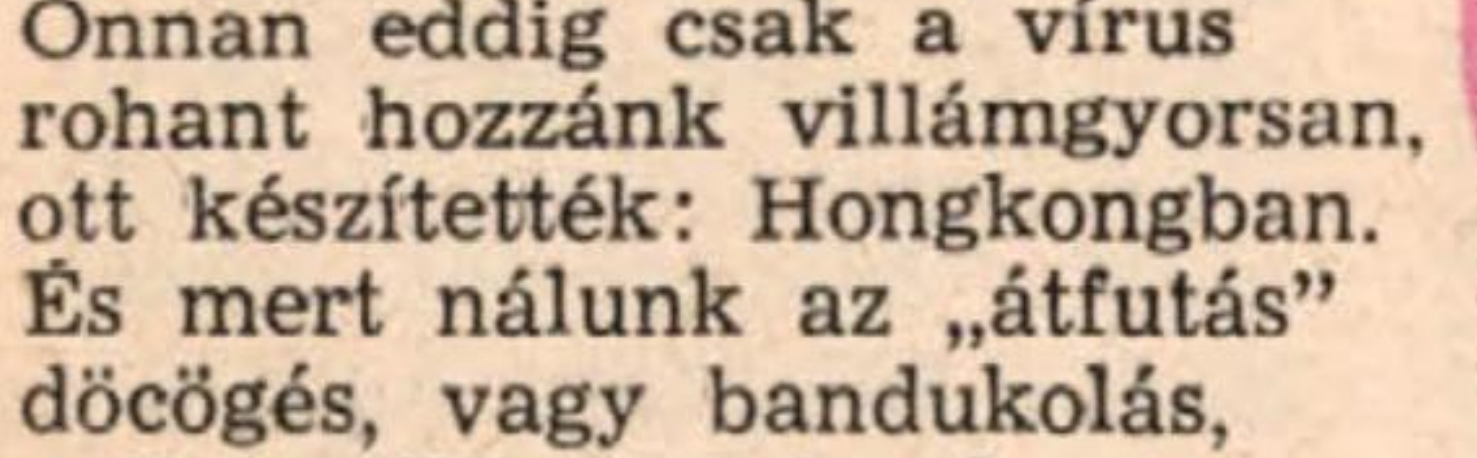
BUDAPEST
HONGKONG

EGY KIS TECHNIKA

Schwott Lajos rajzai

EGYENIRÁNYÍTÓ

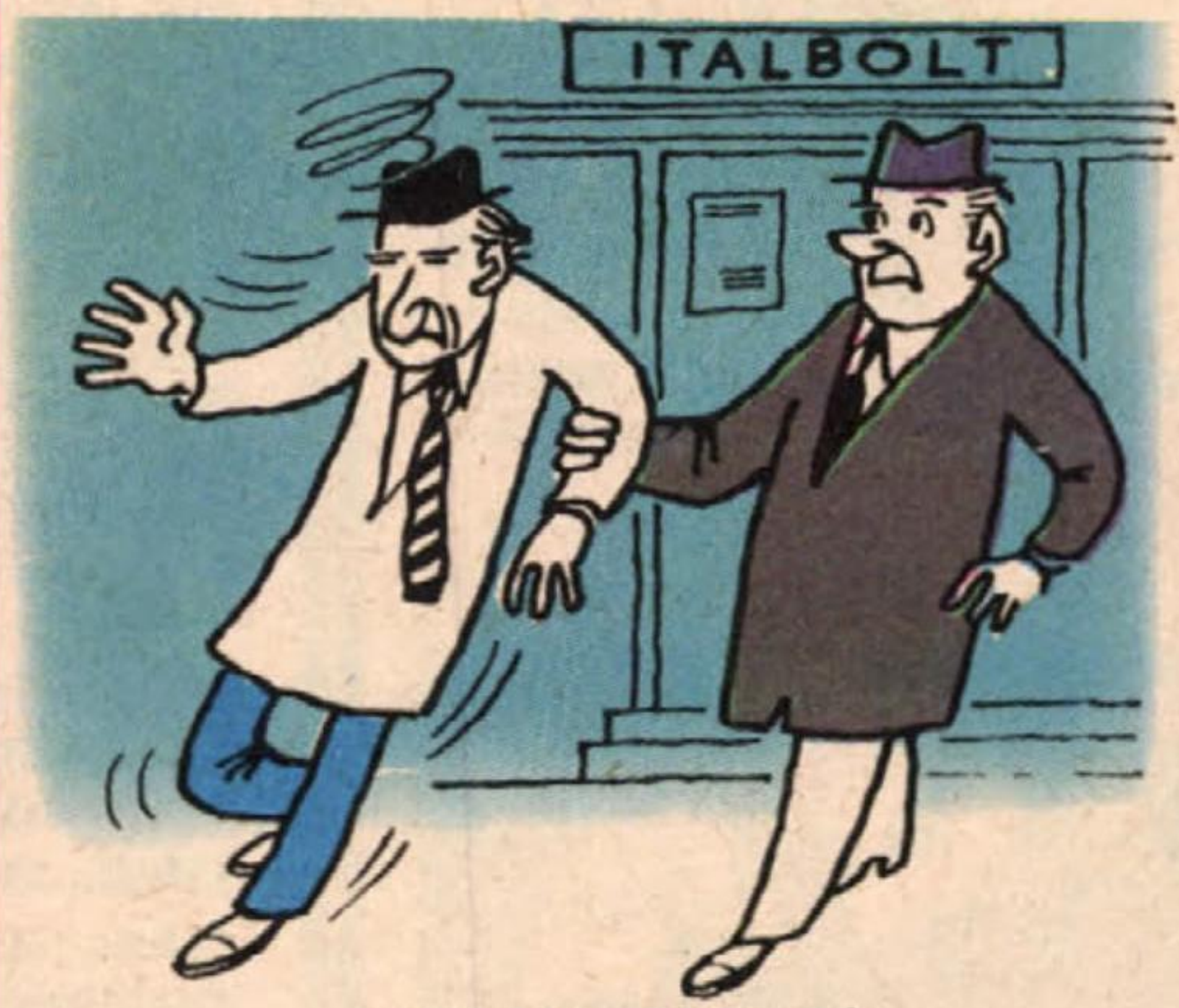

MAGNESES VONZÁS

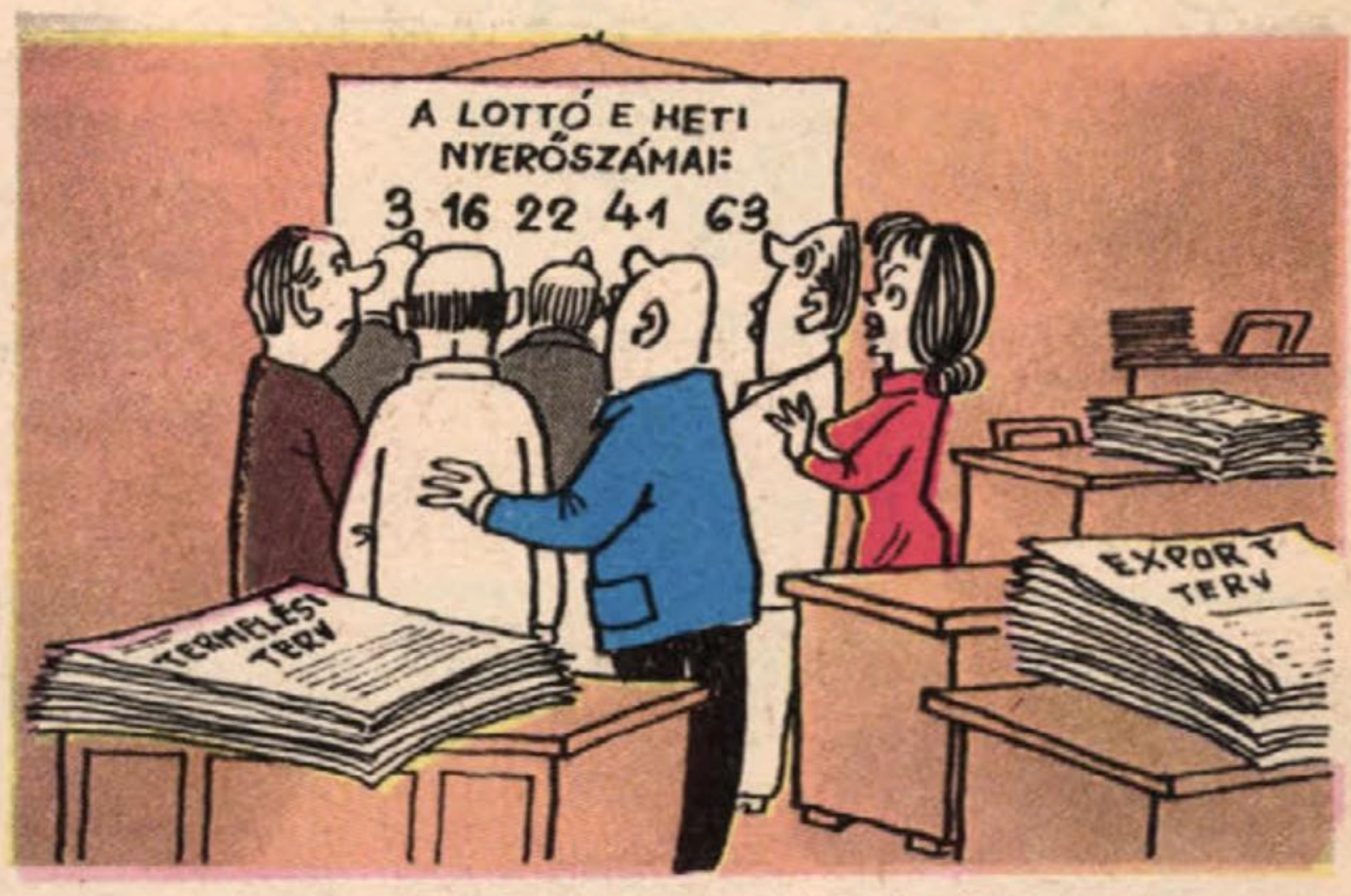
A LOTTÓ E HETI NYERŐSZÁMAI:
3 16 22 41 63
TERMELÉSI TERV
EXPORT TERV

ENERGIAHORDOZÓ

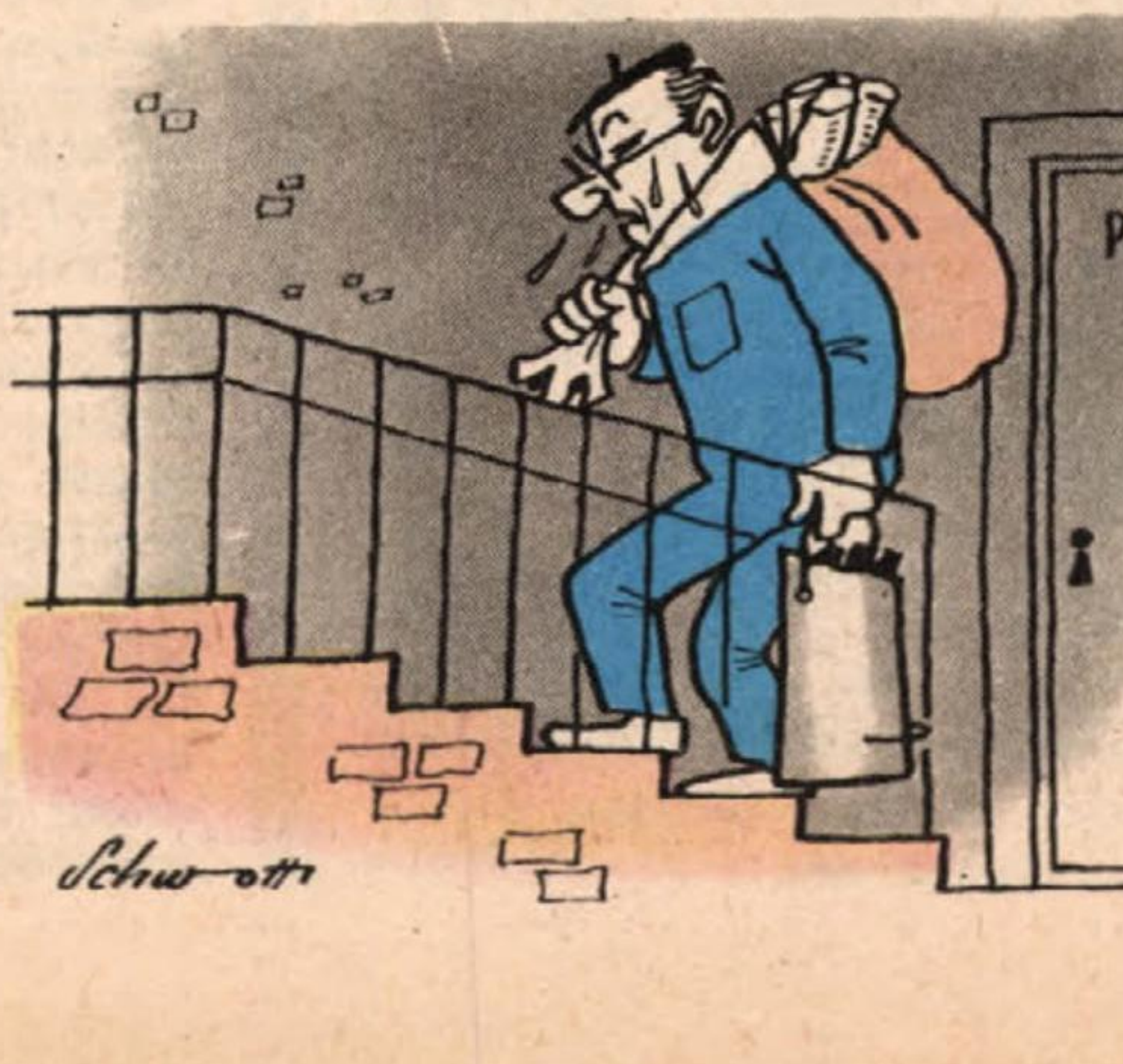
PINCE
Schwott

FELÜLETI TÖLTÉSSŰRŰSÉG

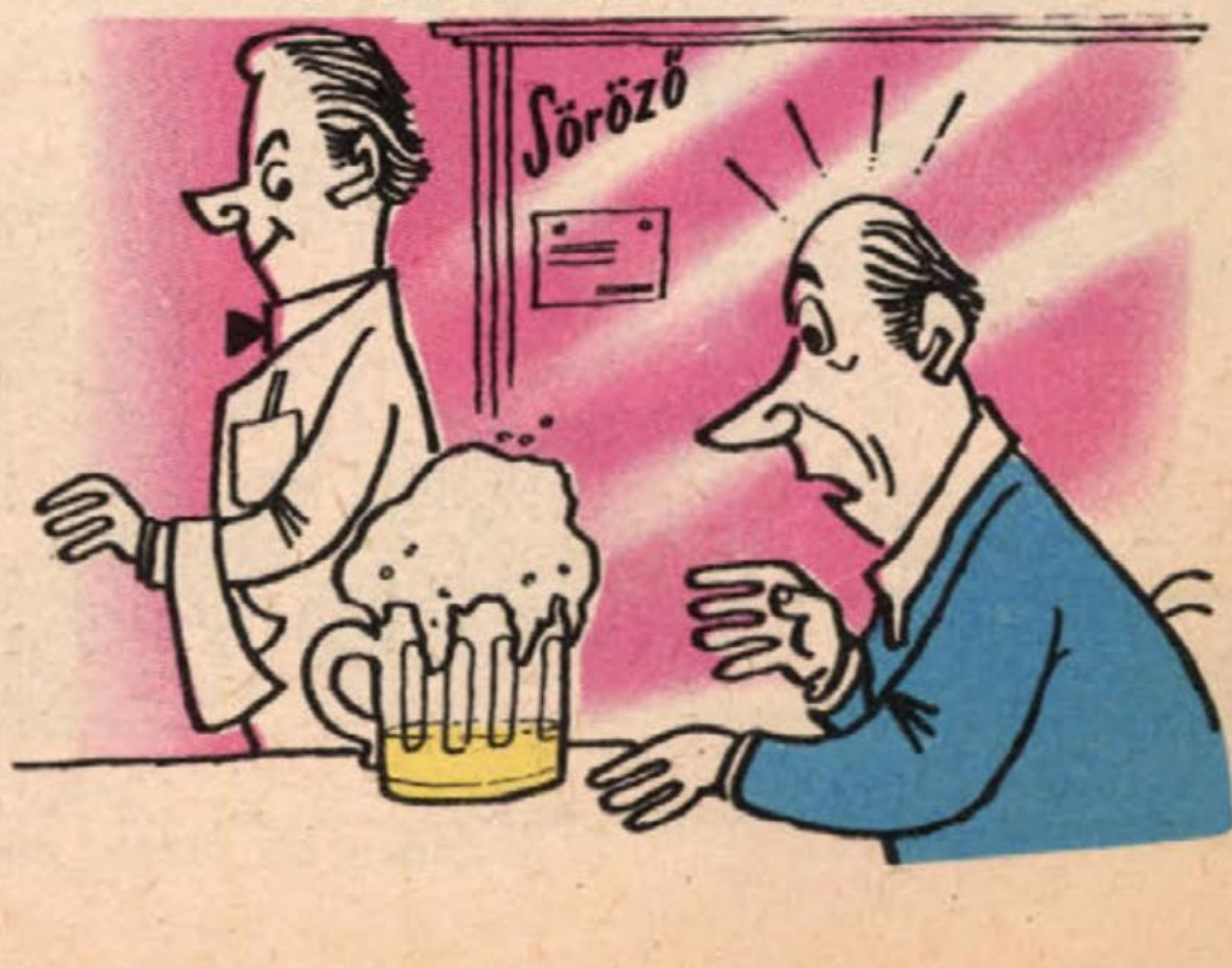

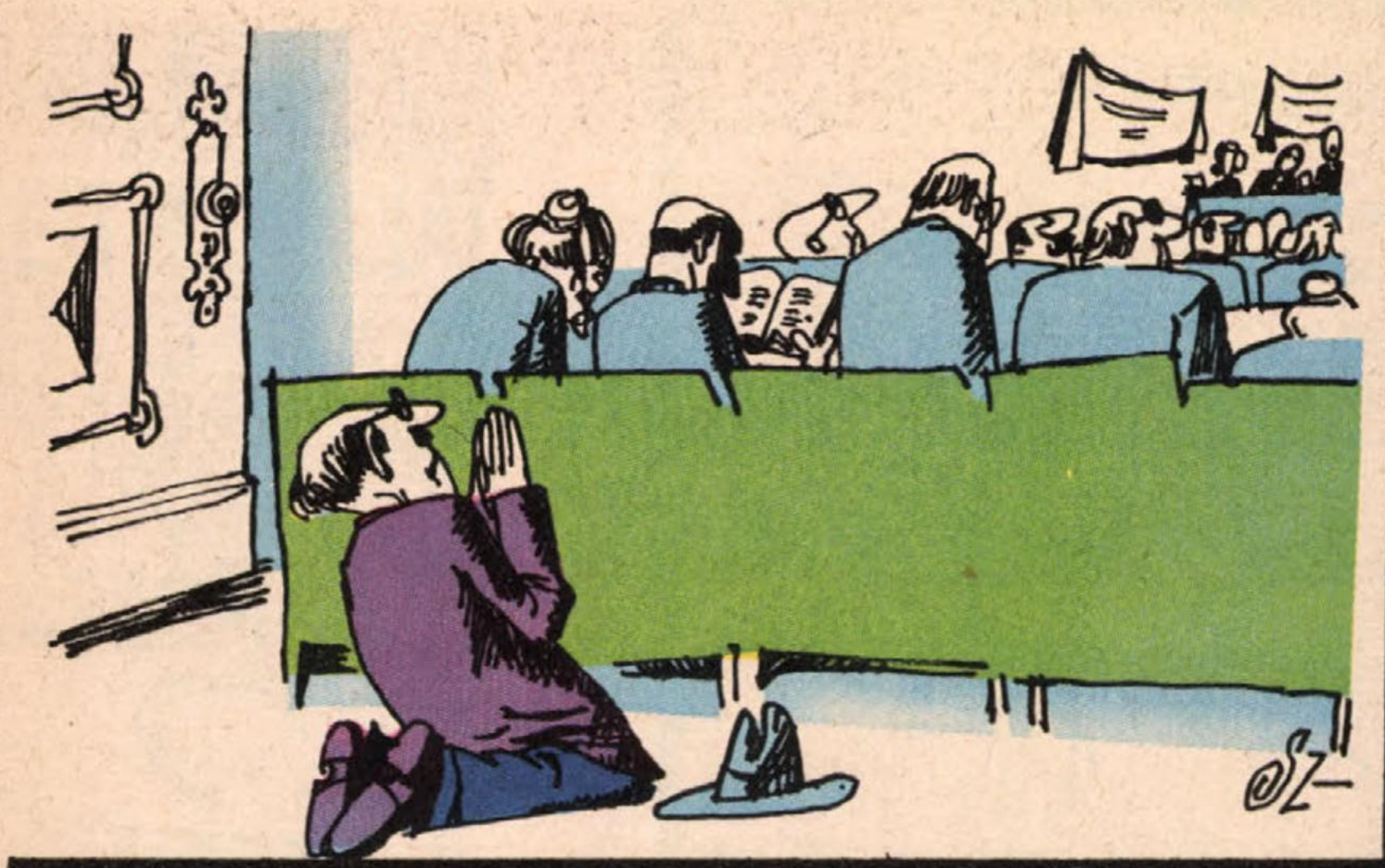

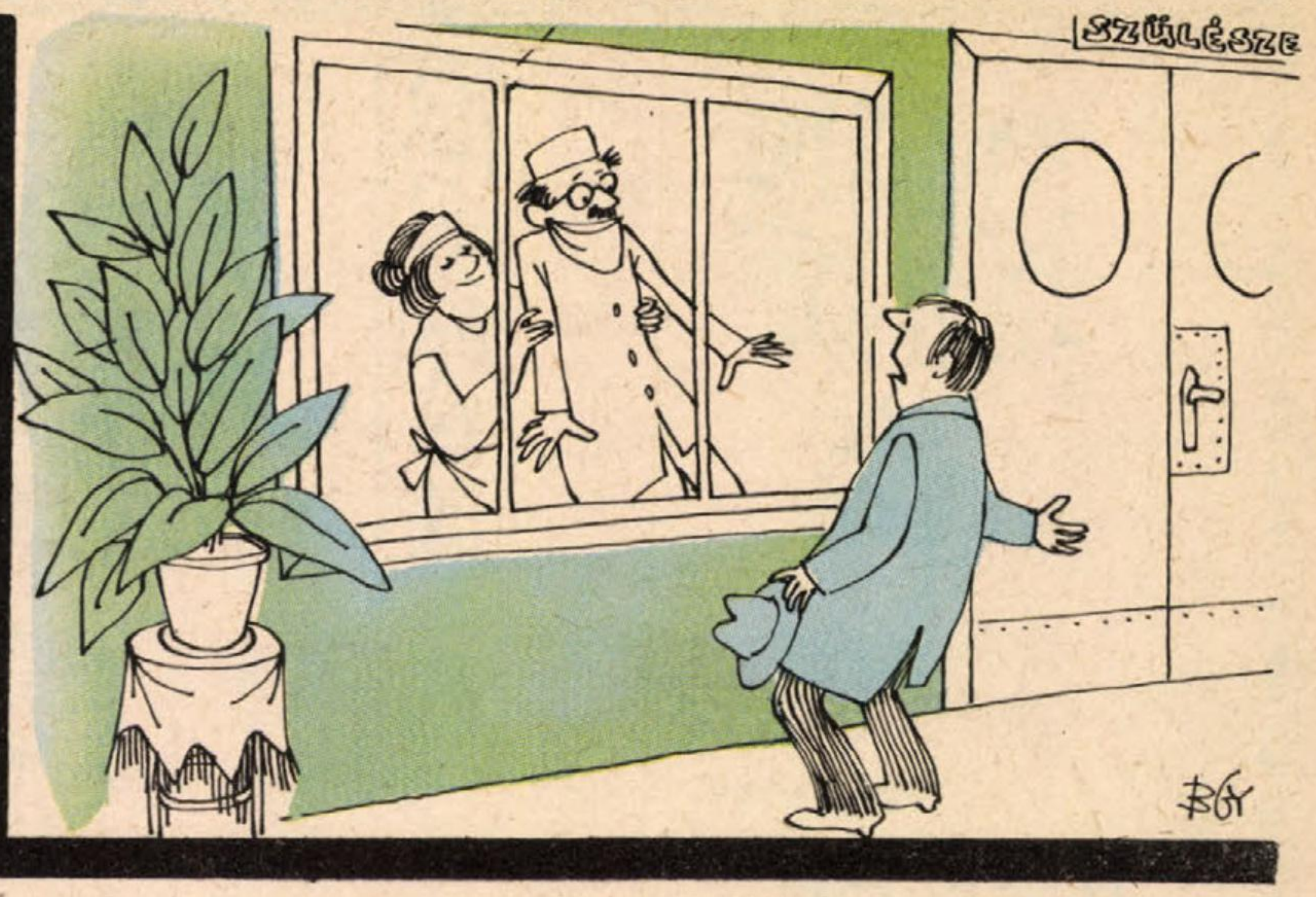

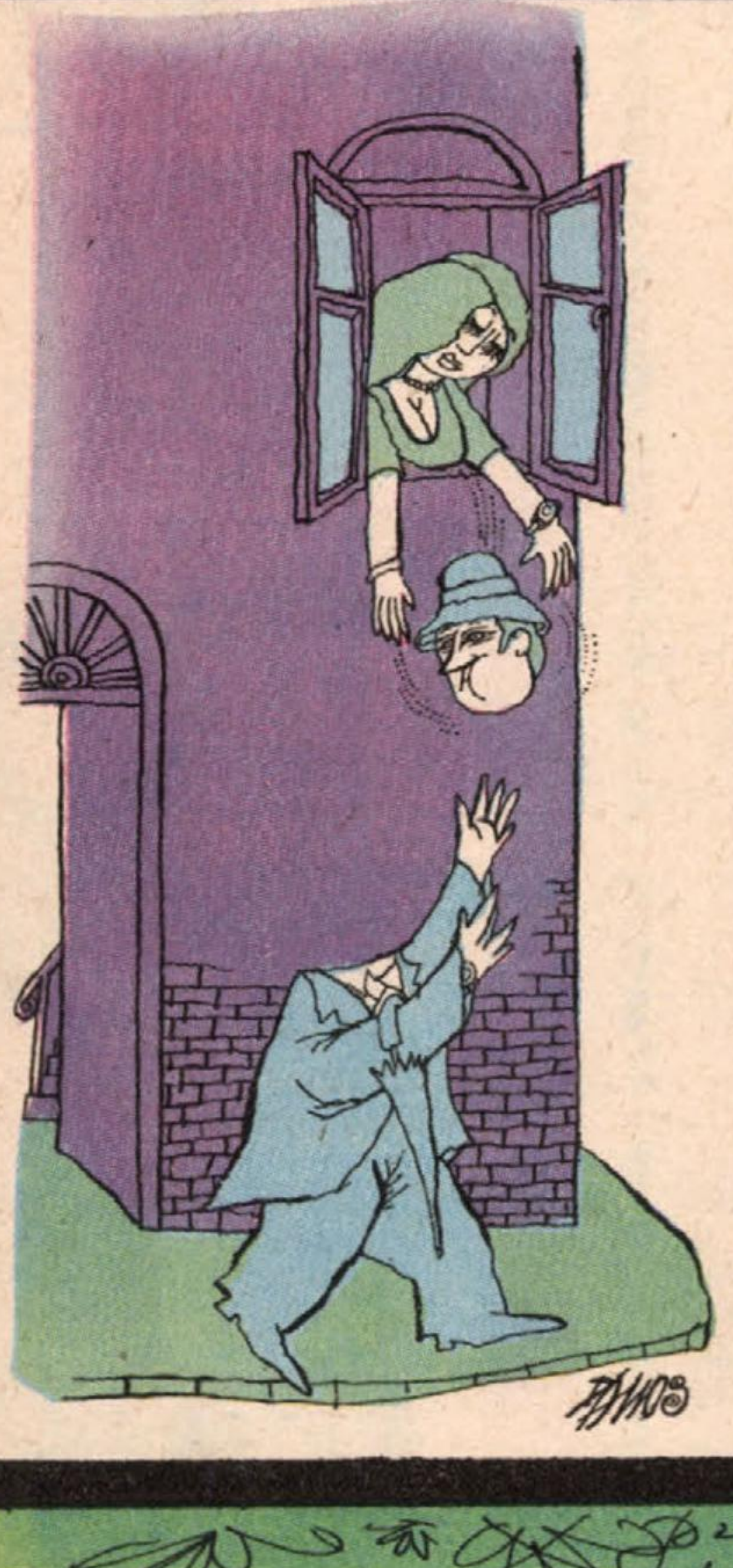

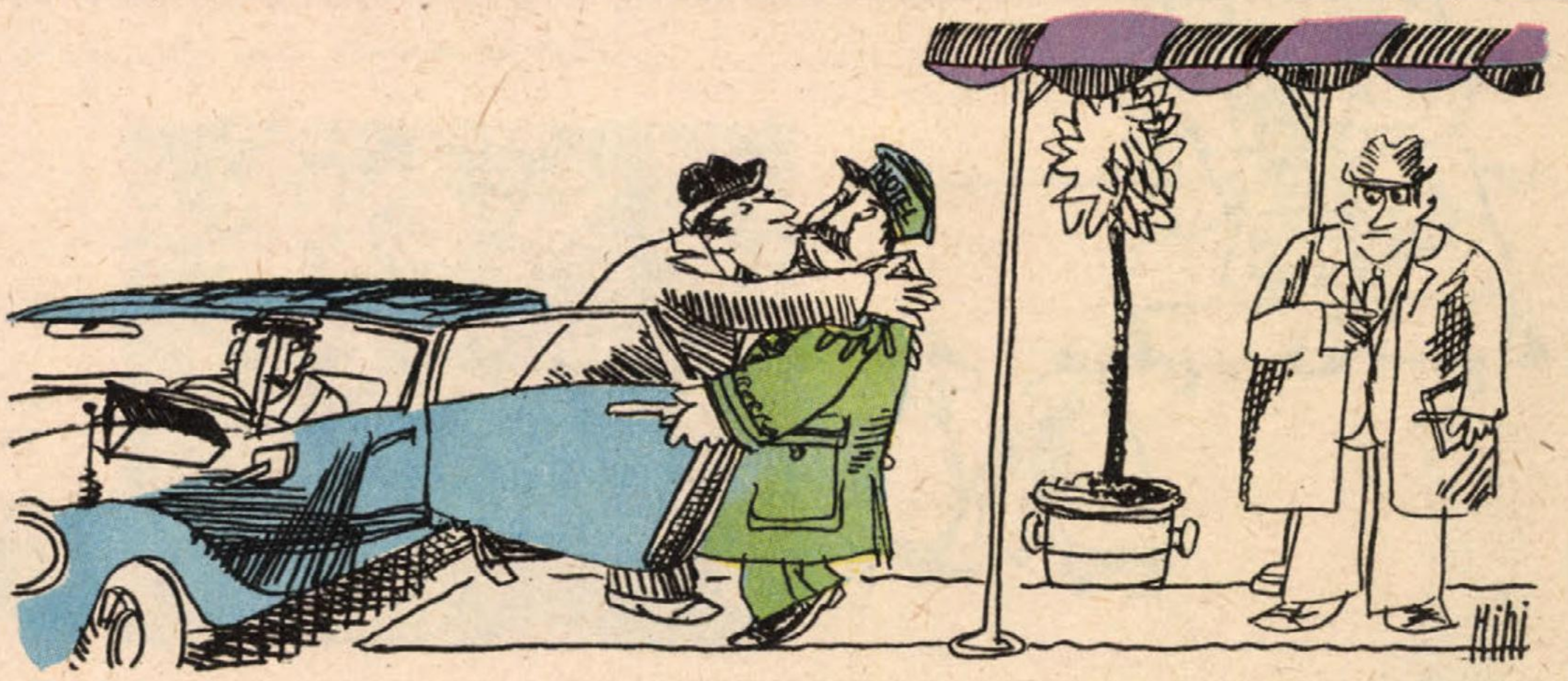

SZÓRAKOZOTTSÁG

SZÚR-SZABÓ,
BRENNER,
DALLOS,
HEGEDŰS
TÓT,
BALÁZS-PIRI.
SAJDIK

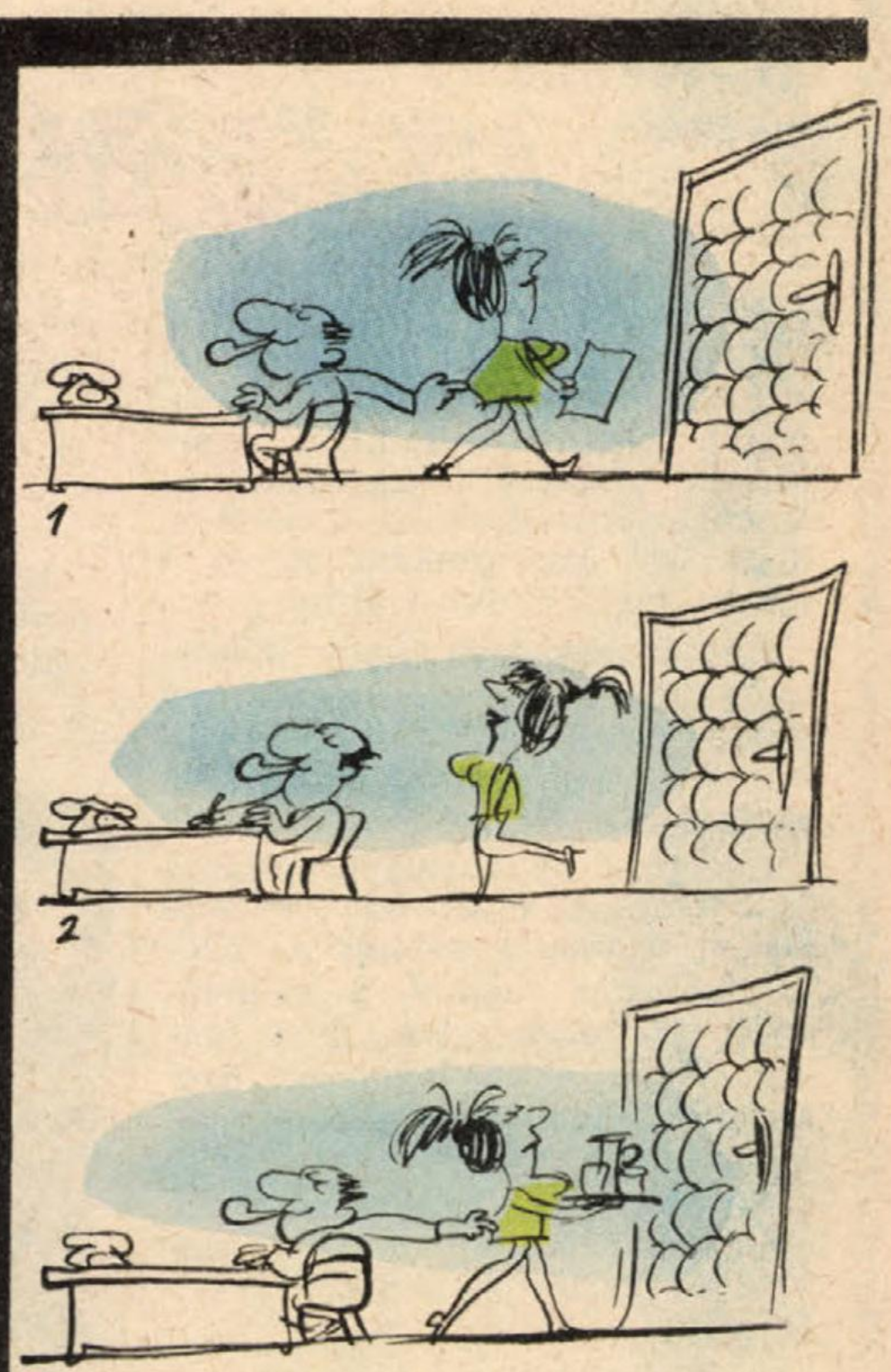

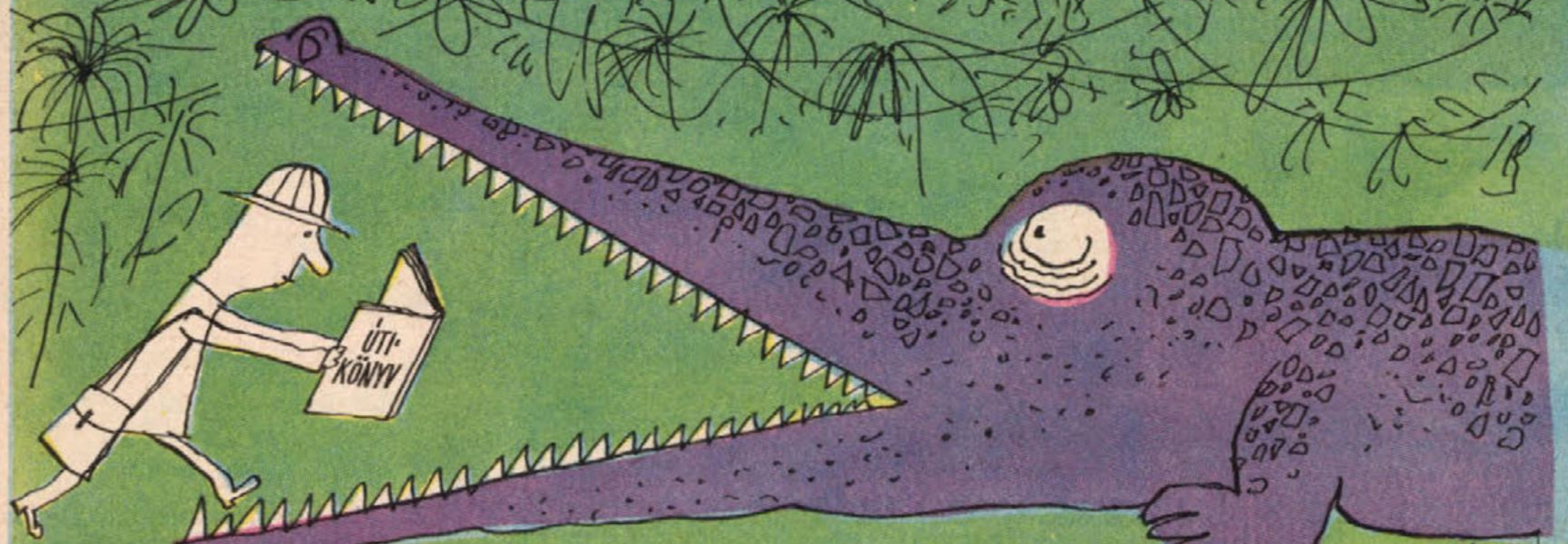

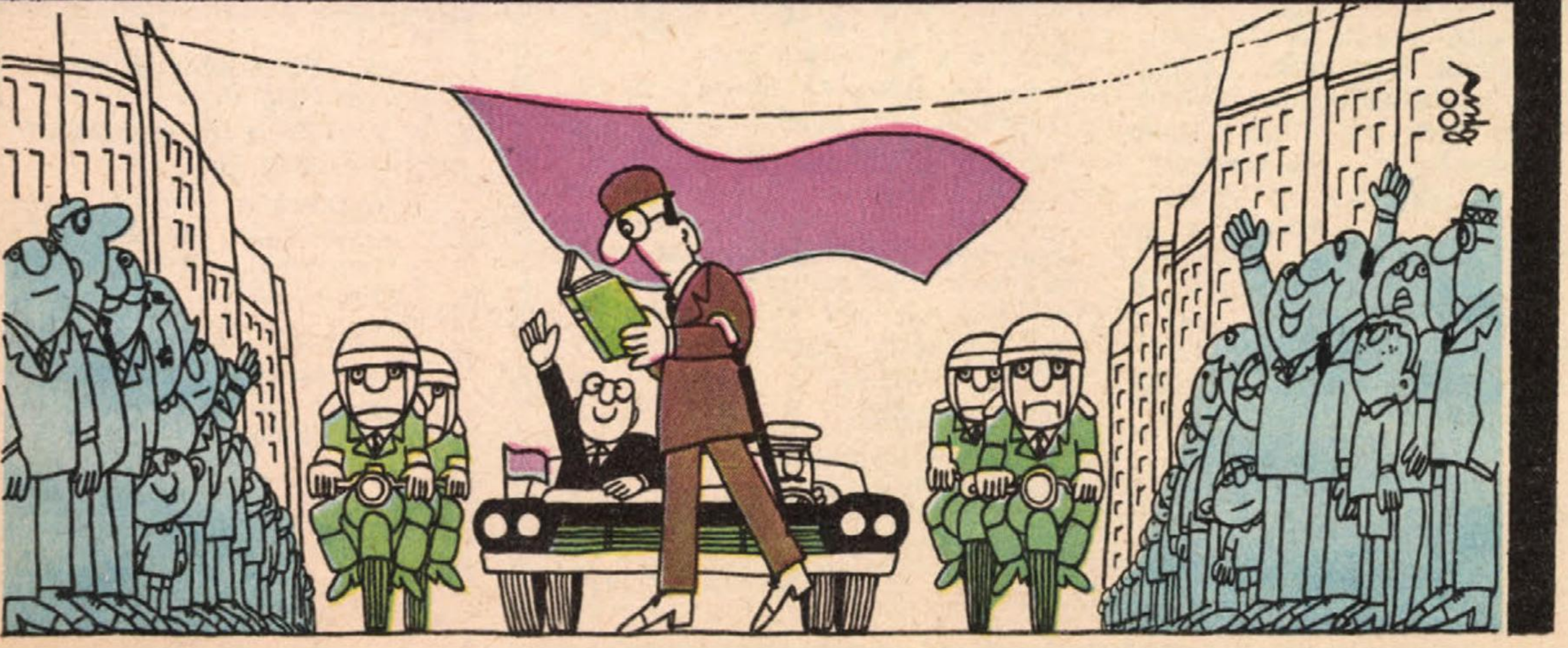

import humor

ROMÁNIA

KIÁLLÍTÁSON

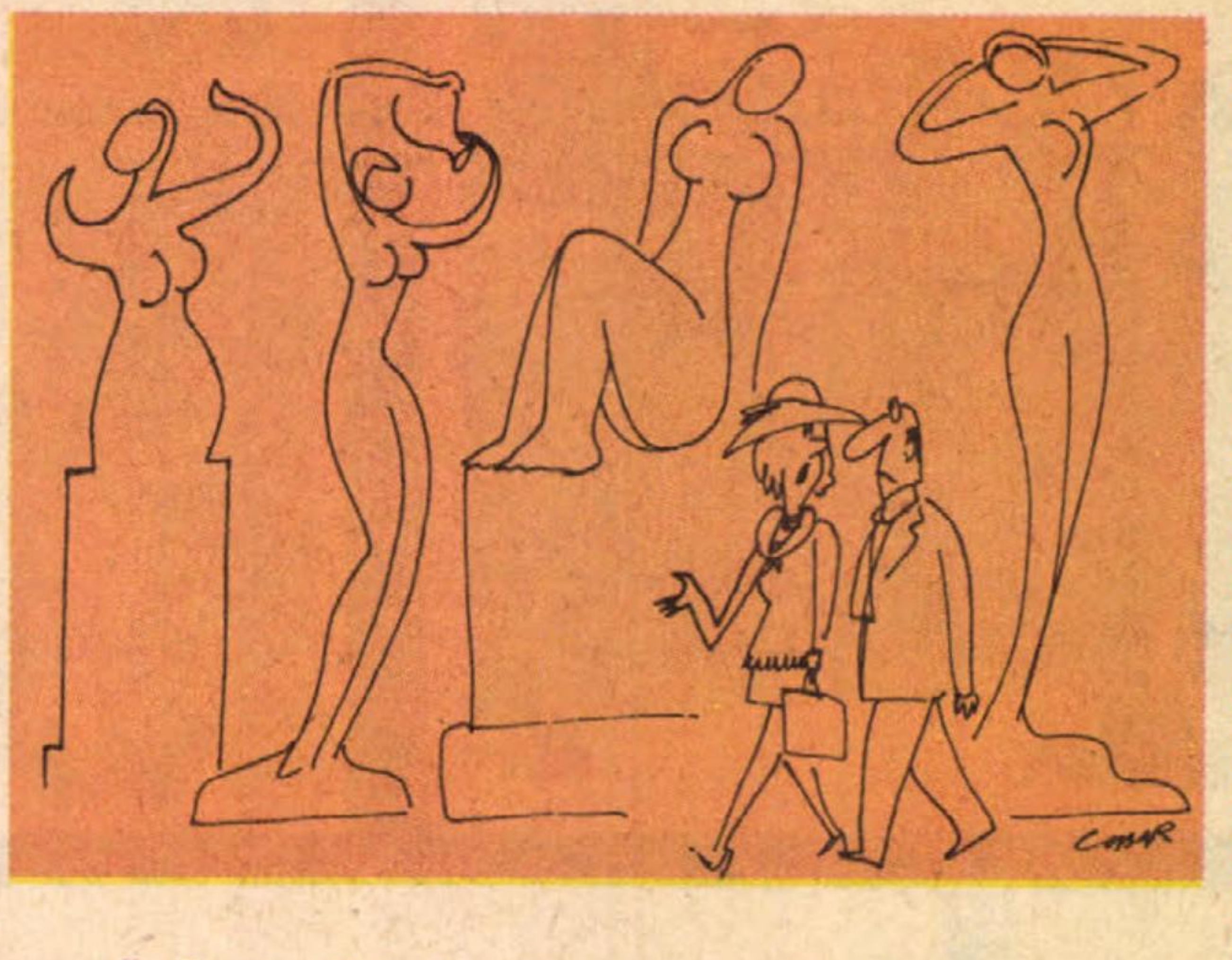

– Erről jut eszembe, hogy nincs mit felvennem...

VAN EZ ÍGY...

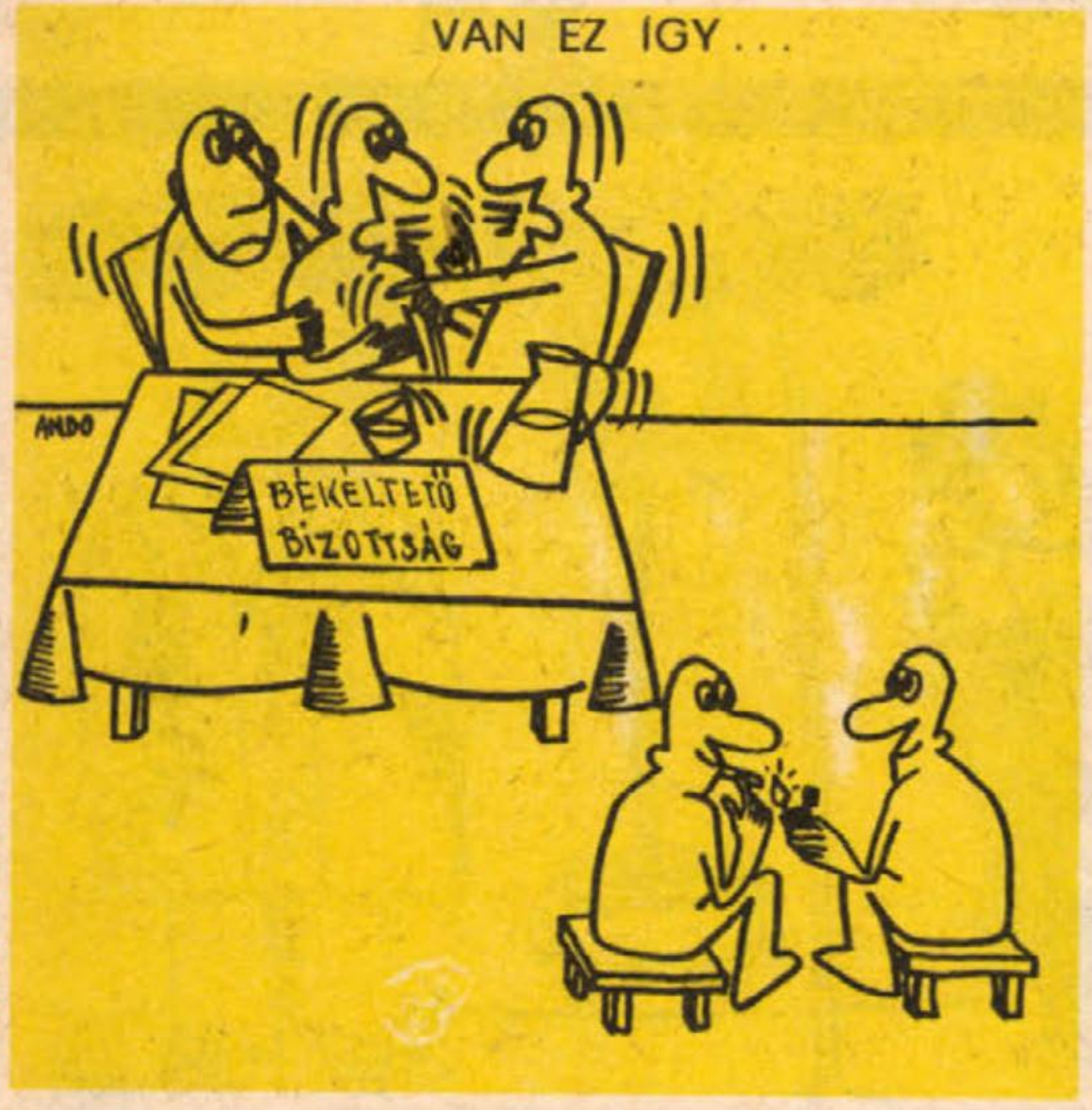

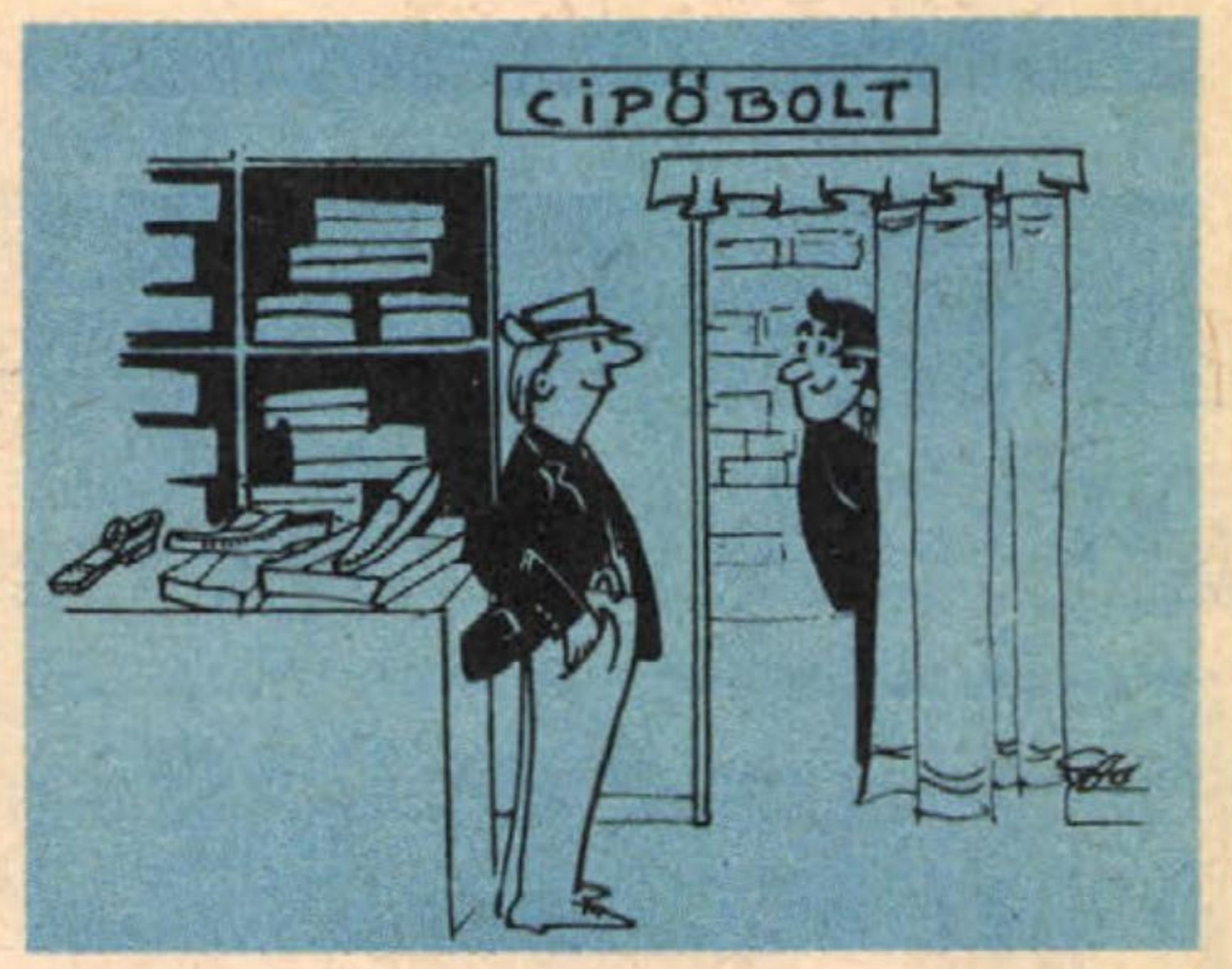

KÉT KÉRDÉS

– Van egy negyvenkettese?
– Van egy húszasa?

AL. VIANU:

AZ ÖSSZETROMBITÁLT CSÉVE

Anyám orvosnak szánt, hogy ha majd beteg lesz, ne kelljen a rendelőkben sokat várnia. Apám viszont trombitást akart faragni belőlem. Összezördült az egyik szomszédunkkal s remélte, hogy így éjszakánként 12 és 4 között majd bosszút állhat.

Én kompromisszumot kötöttem: textiltechnikus lettem egy gyárban. A gyógyításhoz ugyan mit sem konyítottam, de szabad időben trombitálgattam.

Bevettek az üzemi zenekarba és rövidesen a zenekar vezetője lettem. Havonta kétszer az üzemi bálokon húztuk a talpalávalót és rendszeresen kisegítettük a gyárunkkal kooperáló üzemeket, táncmulatságaikon mi harsogtuk a ritmust.

Tegnap a munkahelyemen dolgoztam, amikor odajött hozzám a mester és beleordított a fülembe:

— Matei, hív a kultúros!

— Termelési ügyben?

— Nem! Trombita ügyben!

— Mondd meg neki, hogy hét és három között textiles vagyok. Trombitás csak három után!

— Mondtam ezt én is, de azt üzeni, hogy most fontos termelési kérdésről van szó. Ott van az igazgató is.

Hagyok csapot-papot, rohanok az irodába. A diri fogad:

— Mateikám, bemutatom Danila elvtársat, a Fibrotextil kultúrosát.

— Részemről a szerencse.

— Szerencse? Majd kiderül, ha megtudja, miről van szó. A Fibrotextilben ma este bál lesz, két zenekart is hirdettek, de eddig még nem találtak egyet sem.

— Sajnálom, mert nekem színházjegyem van és a többiek is programot csináltak estére.

A mi kultúrosunk már indítja is a prédikációját:

— Elvtársam, itt a gyári védjegy forog kockán! A gyár tekintélye! Az üzemek közötti kooperáció! Ők szállítanak nekünk időre nyersanyagot, ha mi kisegítjük őket egy kis trálálával!

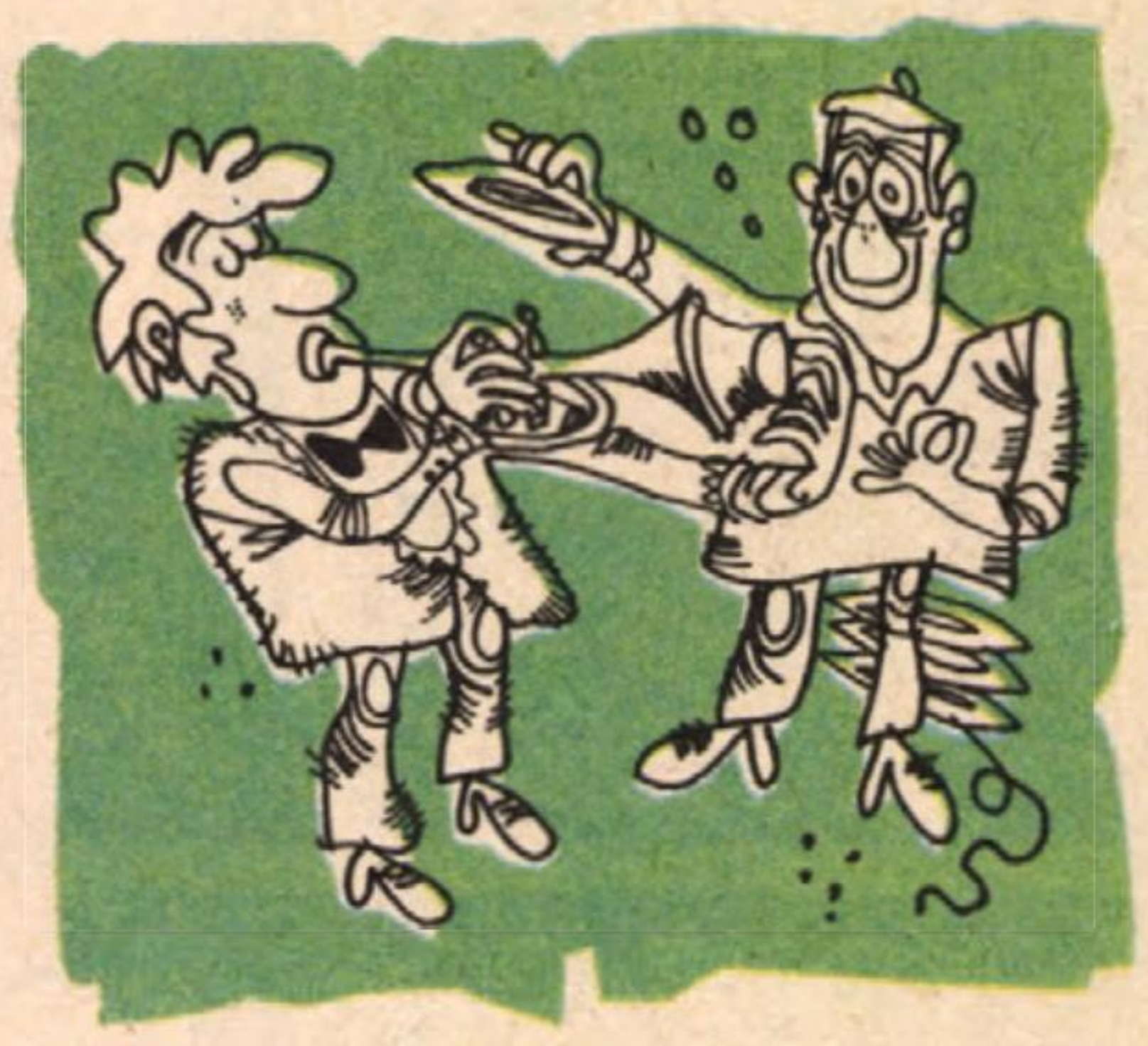

Ránézek a dirire és már szövegelek én is:

— A múlt héten az Új Fonalban voltunk, ahol reggelig fújtunk a kölcsönadott cserealkatrészekért. Két órát minden egyes darab csapágyért. Ha történetesen 15 csapágy kellett volna a gyárnak, készre ment volna az egész zenekar. Így is reggel ötkor, amikor a dobosunknak a sok veréstől már dagadt volt a keze, odajött hozzánk az Új Fonal anyagellátó főnöke és még egy óra twisztet követelt, mivel import csapágyakat adtak!

Az igazgató kissé zavartan próbál nyugtatni:

— A gyár érdeke, a mi érdekünk is, ezt meg kell értenie.

— Igazgató elvtárs, tehát, ha birjuk szuflával, akkor még a tervet is túlteljesíthetjük. Két héttel ezelőtt a Texton üzem elvtársi összejövetelére küldték a zenekart. Ott 15 szambával, 12 rockkal és 32 twiszttel fizettünk azért a három tonna műszálért, amelynek a beszerzéséről maguk megfeledkeztek... Szabad ilyesmit csinálni?... Trombitára bízni az üzem anyagellátását? Nehéz ez így, igazgató elvtárs! Mi műkedvelők vagyunk! Ha azt akarják, hogy jól menjen a termelés, akkor alkalmazzák a Szinkron együttest!

A diri belém rekeszti a szót:

— Most a Fibrotextilbe kell menniök. Tudja, nincs elég csévénk!

— Miért nincs?

— Háááát... egy kis hanyagság a vezetőség részéről...

— No, akkor itt a trombita, fújja ma este maga!

— Matei elvtárs hagyjuk a viccet... Maga lebecsüli az üzemek közötti kooperációt. Mindenki azzal segít a másikon, amivel a legjobban tud...

— De igazgató elvtárs, a mi üzemünk nem zenét, hanem textilt gyárt!

A diri begurul:

— Matei elvtárs, a trombita a gyár belső tartaléka és kötelesek vagyunk maximálisan kihasználni! Ha ma este maguk játszanak, reggelre megkapjuk a csévéket. Világos?

— Trálálálá!

— Na jól van fiú, látom kezdi már érteni a csíziót.

Románból fordította:
K. Lőrincz György

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

MÉG NEM TALÁLTÁK FEL A VEZETŐ NÉLKÜLI VILLAMOST...

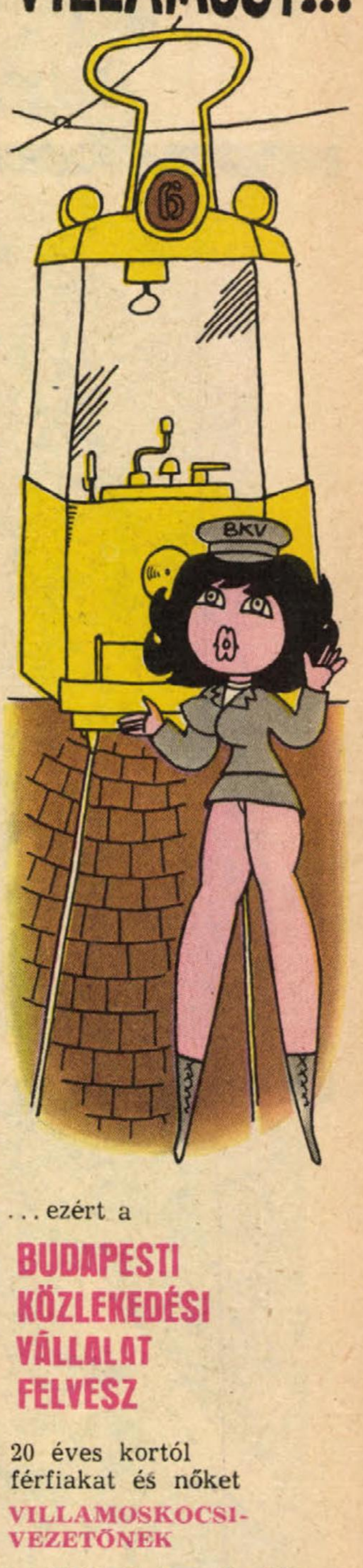

...ezért a

BUDAPESTI KÖZLEKEDÉSI VÁLLALAT FELVESZ

20 éves kortól férfiakat és nőket

VILLAMOSKOCSI-VEZETŐNEK

továbbá 20 éves kortól férfiakat

HÉV-MOTORVEZETŐNEK

A villamosvezetőknek évi 8000 Ft,
a HÉV-motorvezetőknek évi 5000 Ft
munkaköri pótlék, utazási igazolvány, nyugdíjkorkedvezmény, téli-nyári egyenruha-ellátás.

Felvétel: Budapest VII., Kertész utca 16. és a vállalat valamennyi telephelyén.

BKV

FINOM
FALAT
A ...
GOMOLYA
TÚRÓ
VAJJAL!
TEJIPAR

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

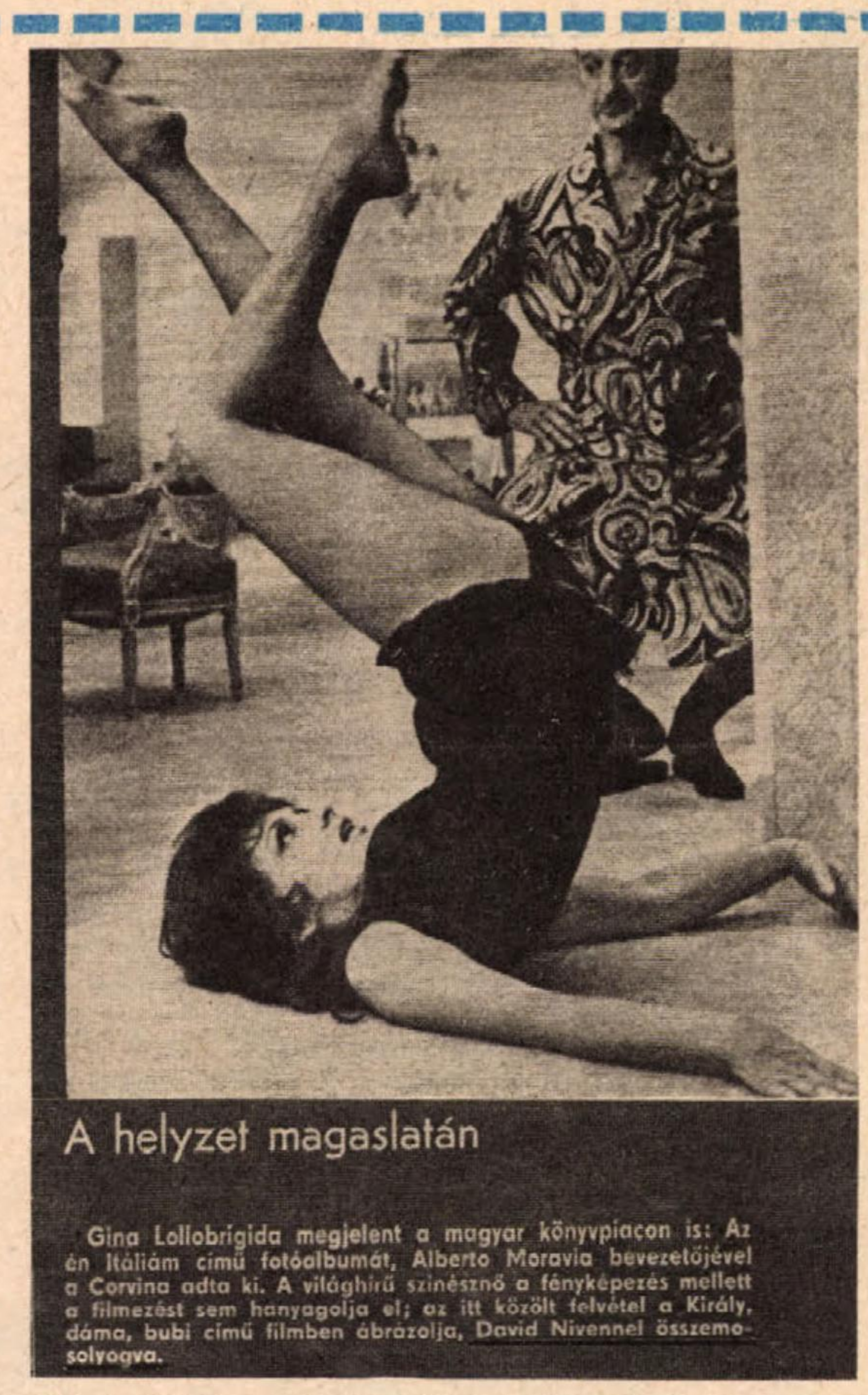

A helyzet magaslatán

Gina Lollobrigida megjelent a magyar könyvpiacon is: Az én Itáliám című fotóalbumát, Alberto Moravia bevezetőjével a Corvina adta ki. A világhírű színésznő a fényképezés mellett a filmezést sem hanyagolja el; az itt közölt felvétel a Király, dáma, bubi című filmben ábrázolja, David Nivennel összemosolyogva.

Mindenki úgy mosolyog össze, ahogy tud.

(A Film, Színház, Muzsika c. lapból ollózta Szoboszlai Gyula, hajdúszoboszlói olvasónk)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

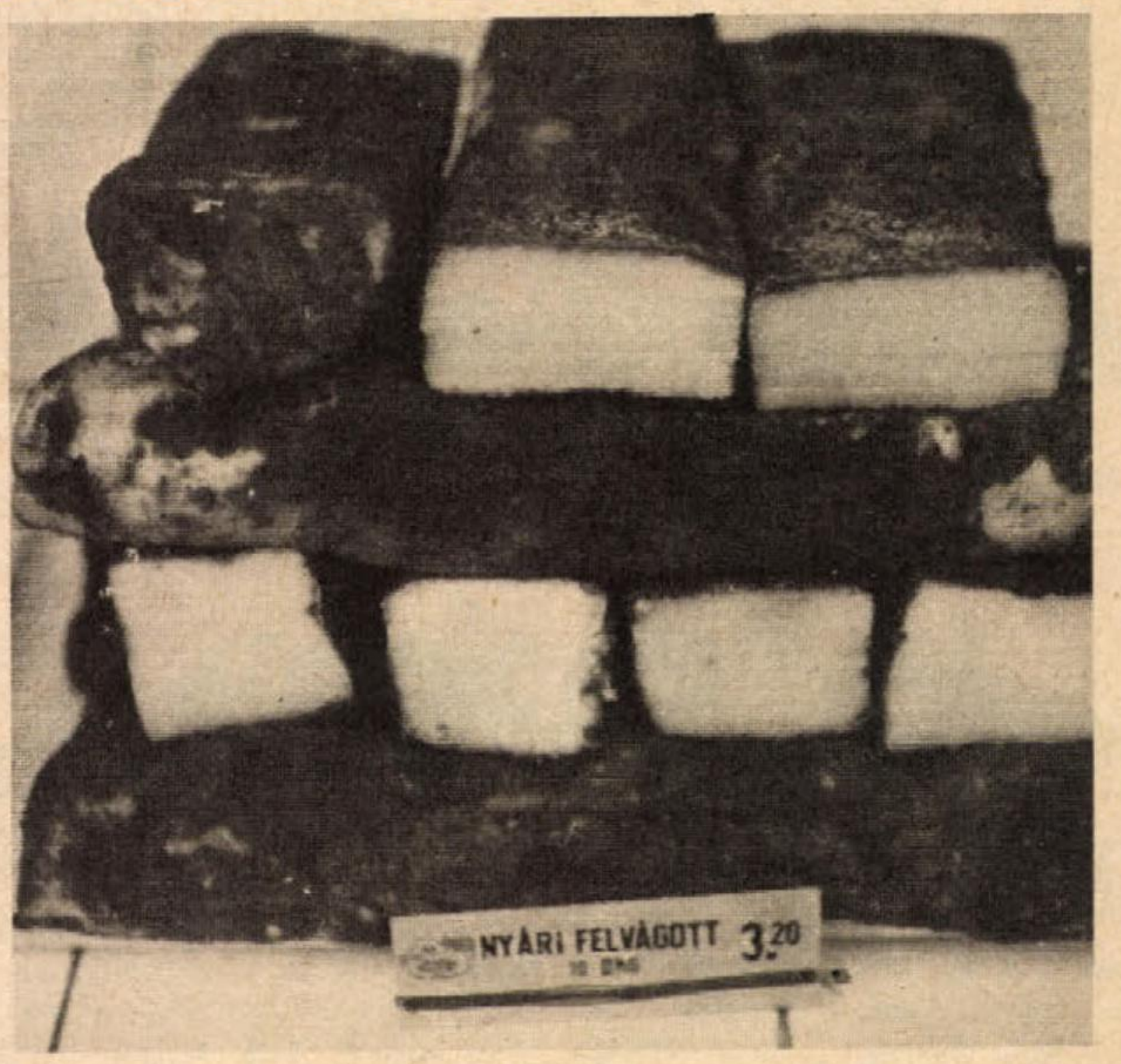
NYÁRI FELVÁGOTT 3.20
10 DKG

Most már érthető, miért van 3 millió „túlsúlyos" ember ebben az országban. Ha már a jó vastag szalonnát is nyári felvágottnak tekintjük...

(Egy II. kerületi húsbolt kirakatában fedezte fel Farkas Gyöngyi)

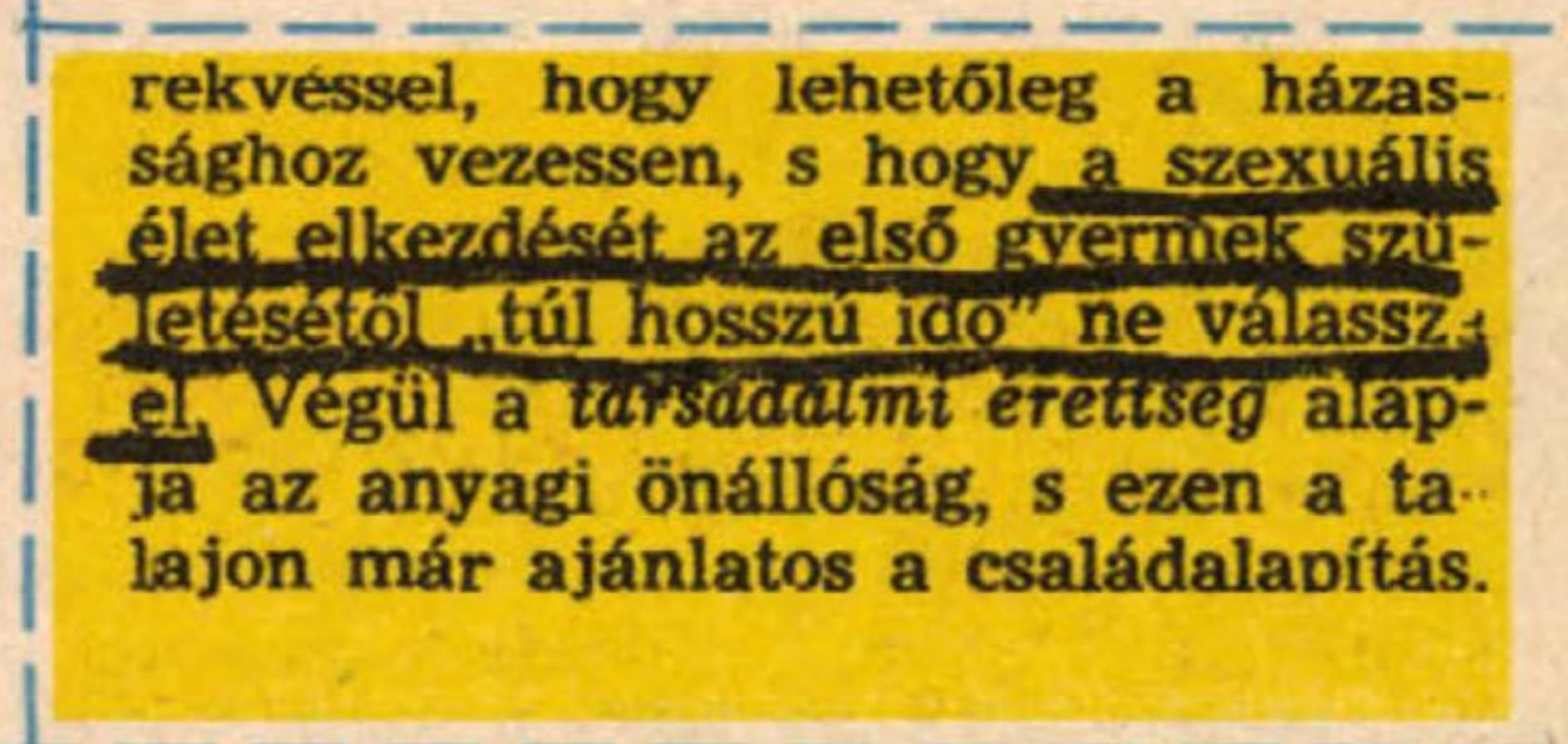

rekvéssel, hogy lehetőleg a házassághoz vezessen, s hogy a szexuális élet elkezdését az első gyermek születésétől „túl hosszú idő" ne válassza el. Végül a *társadalmi érettség* alapja az anyagi önállóság, s ezen a talajon már ajánlatos a családalapítás.

Tehát az első gyermeket mégis a gólya hozza!

(A Nők Lapjából ollózta Kiss Dezső)

Szerencse ellen nincs orvosság...
HÉT TONNA DOLLÁR
Színes magyar filmvígjáték
Rendezte: Hintsch György
Főszereplő: Kabos László
Bemutató: február 21

LEHOCZKI ISTVÁN:

KÉPES ÉRTELMEZŐ SZÓTÁR

E, É

ÉBRESZTŐÓRA

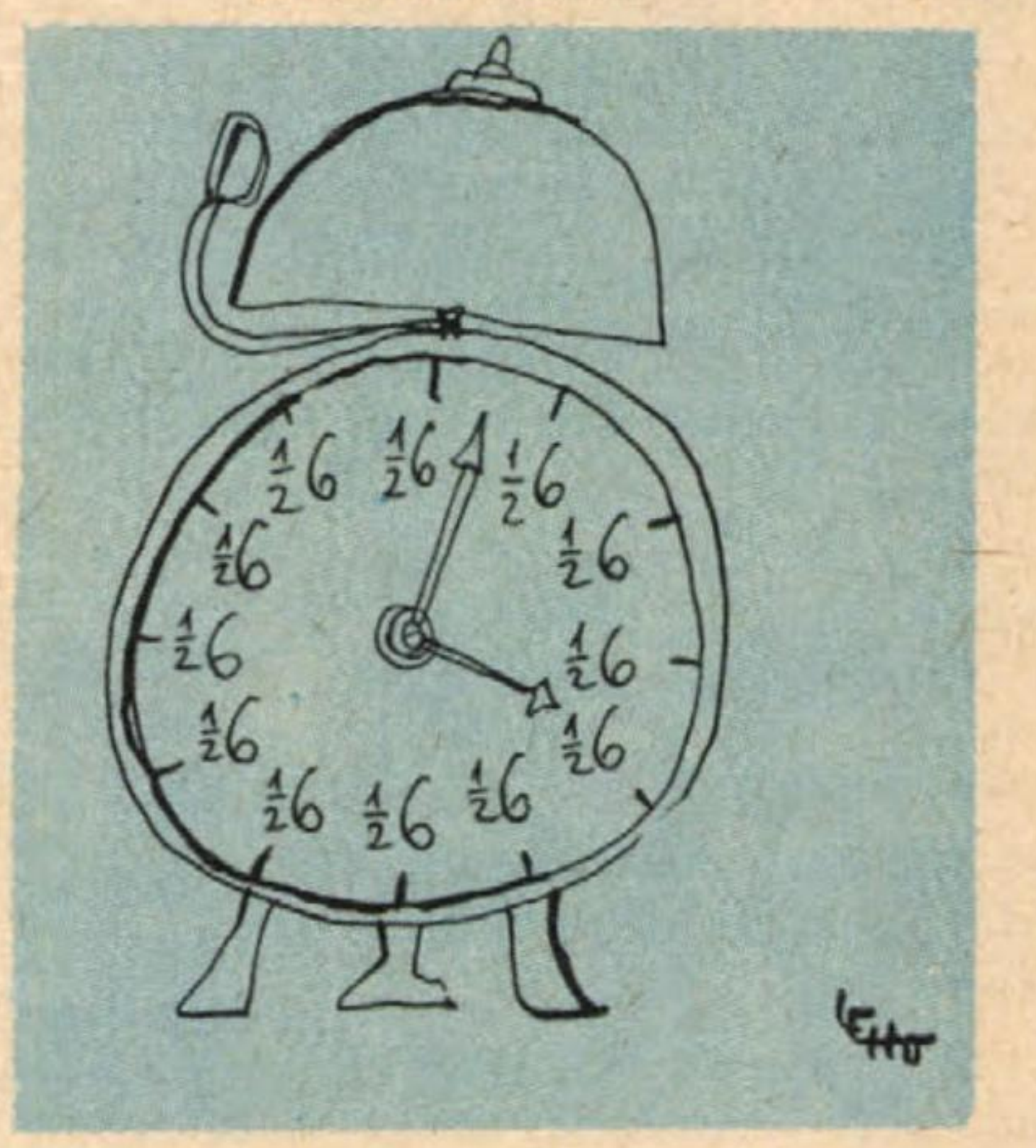
½6 ½6 ½6 ½6 ½6 ½6 ½6 ½6 ½6 ½6 ½6 ½6
Leho

ÉLETÚT

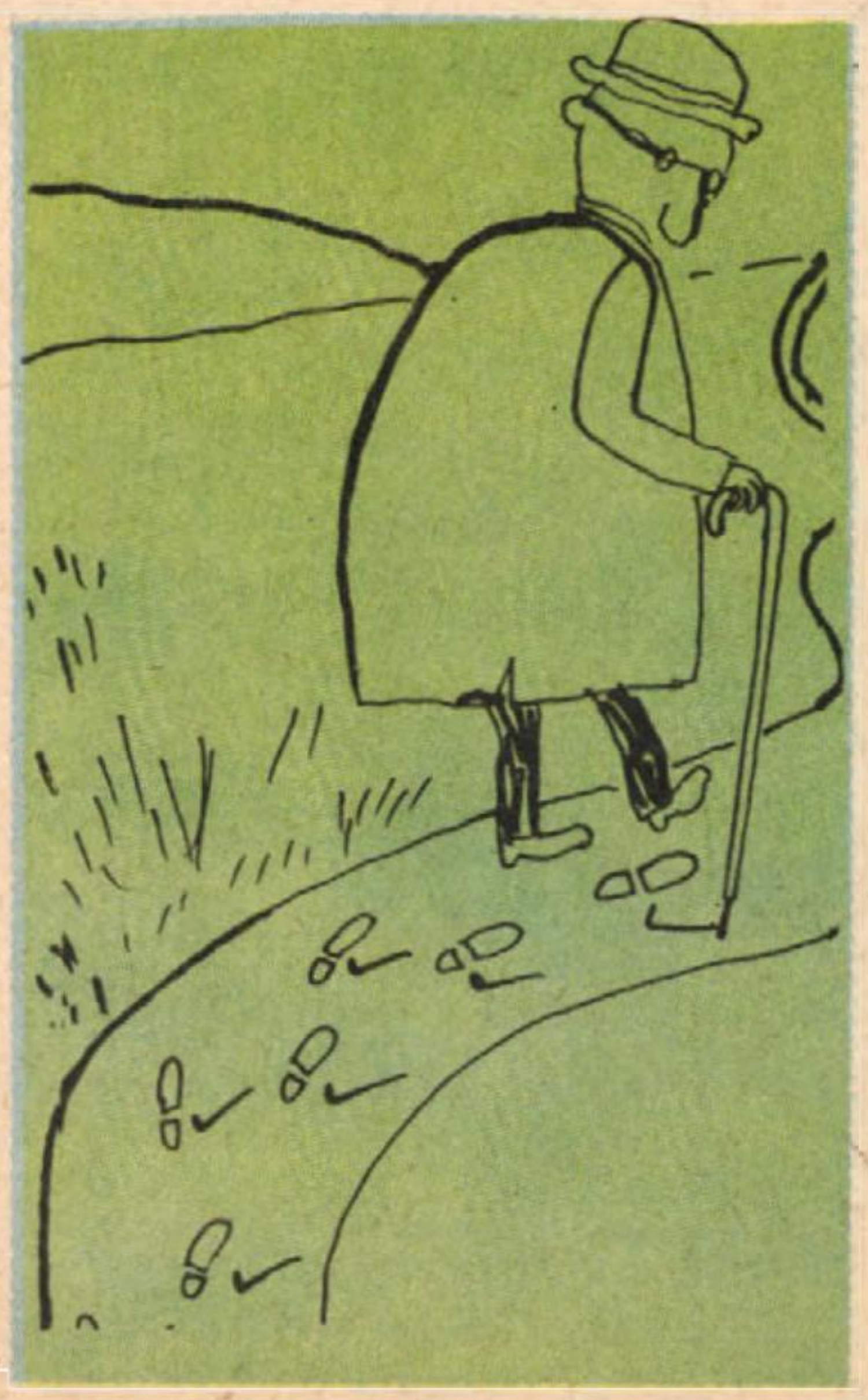

ÉVGYŰRŰ

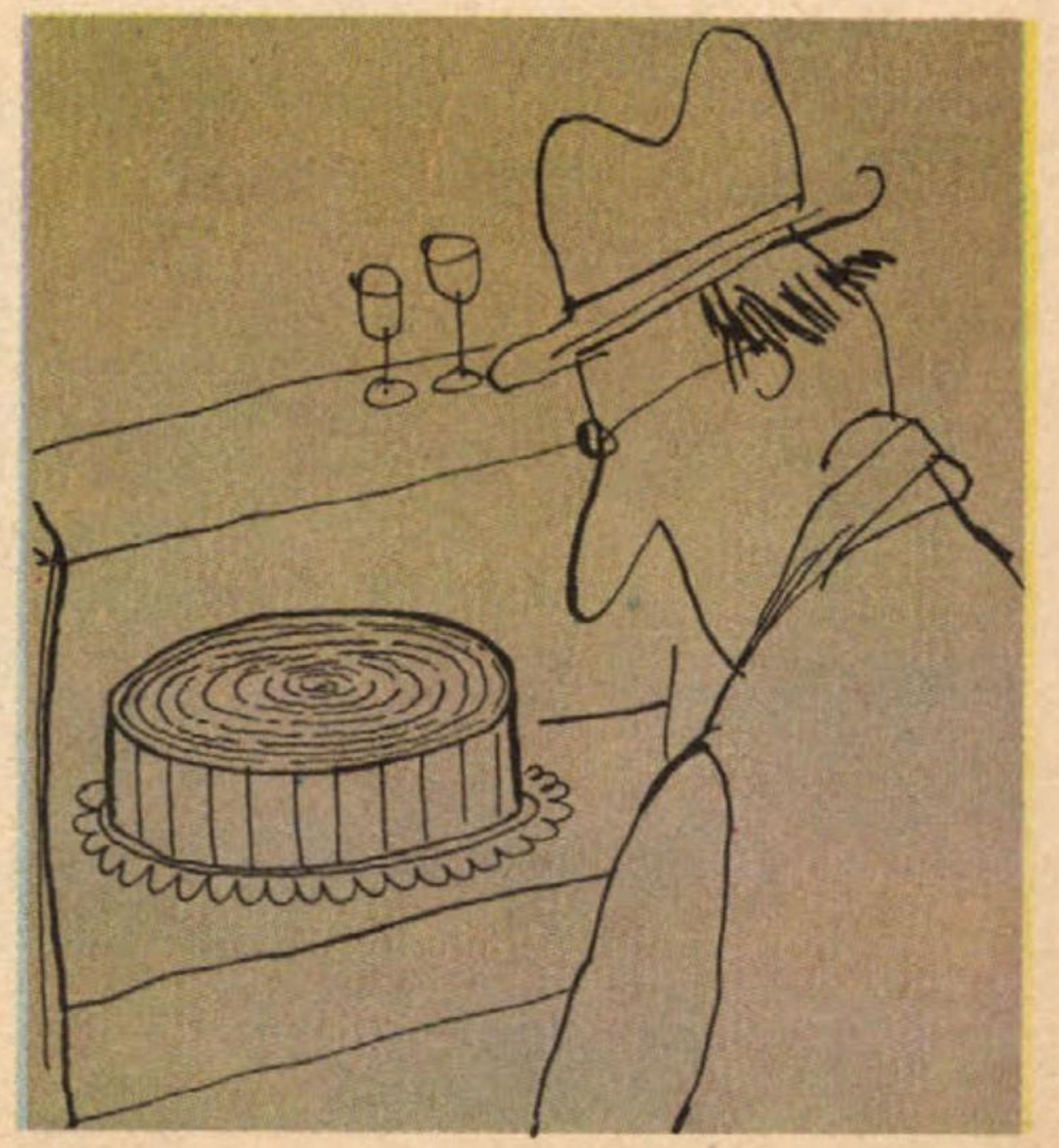

ÉRDEKLŐDÉS

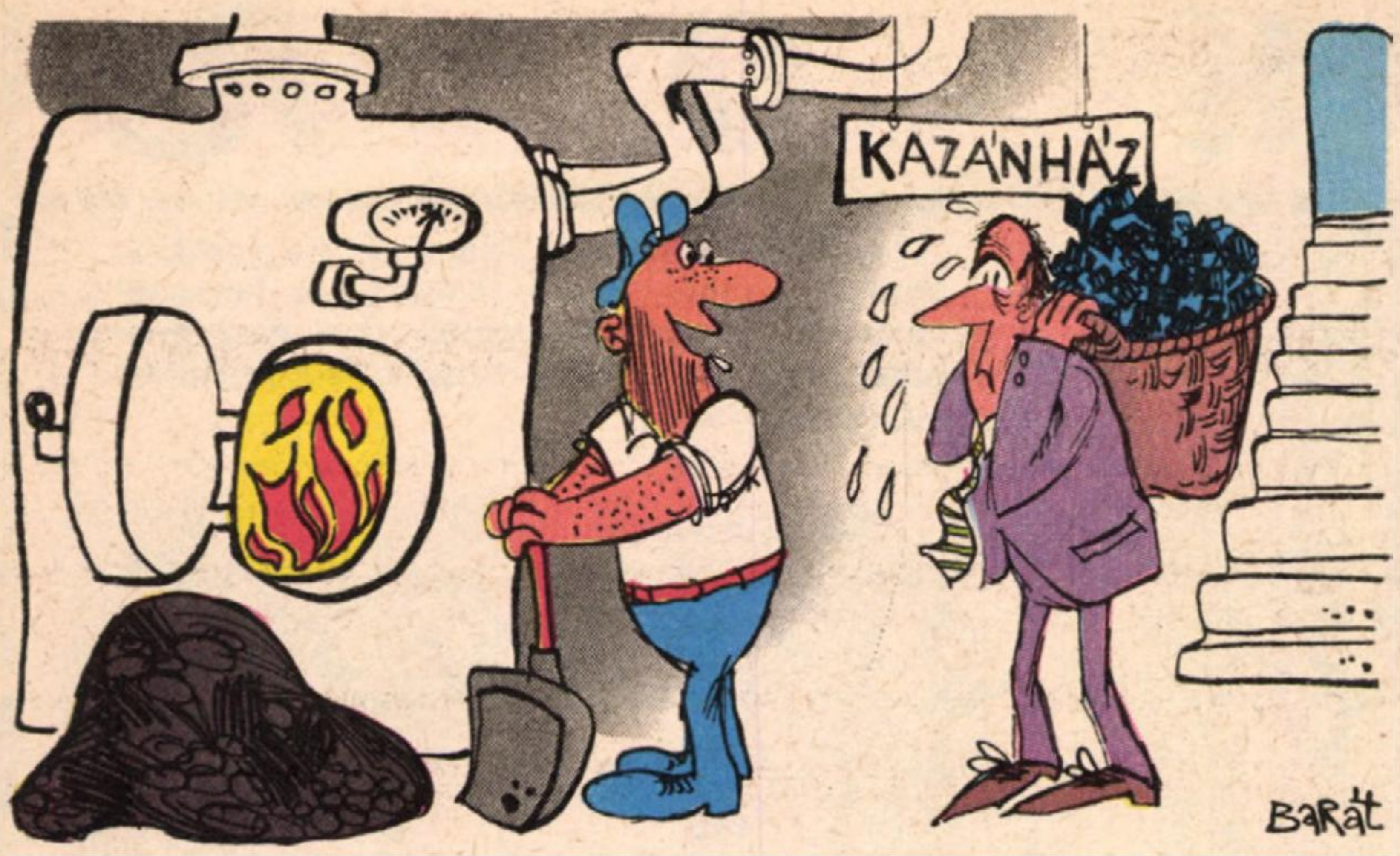

– Mondja, előadó kartárs, hogyan végződött a nézeteltérése az igazgatóval?

BUDAI HEGYEK

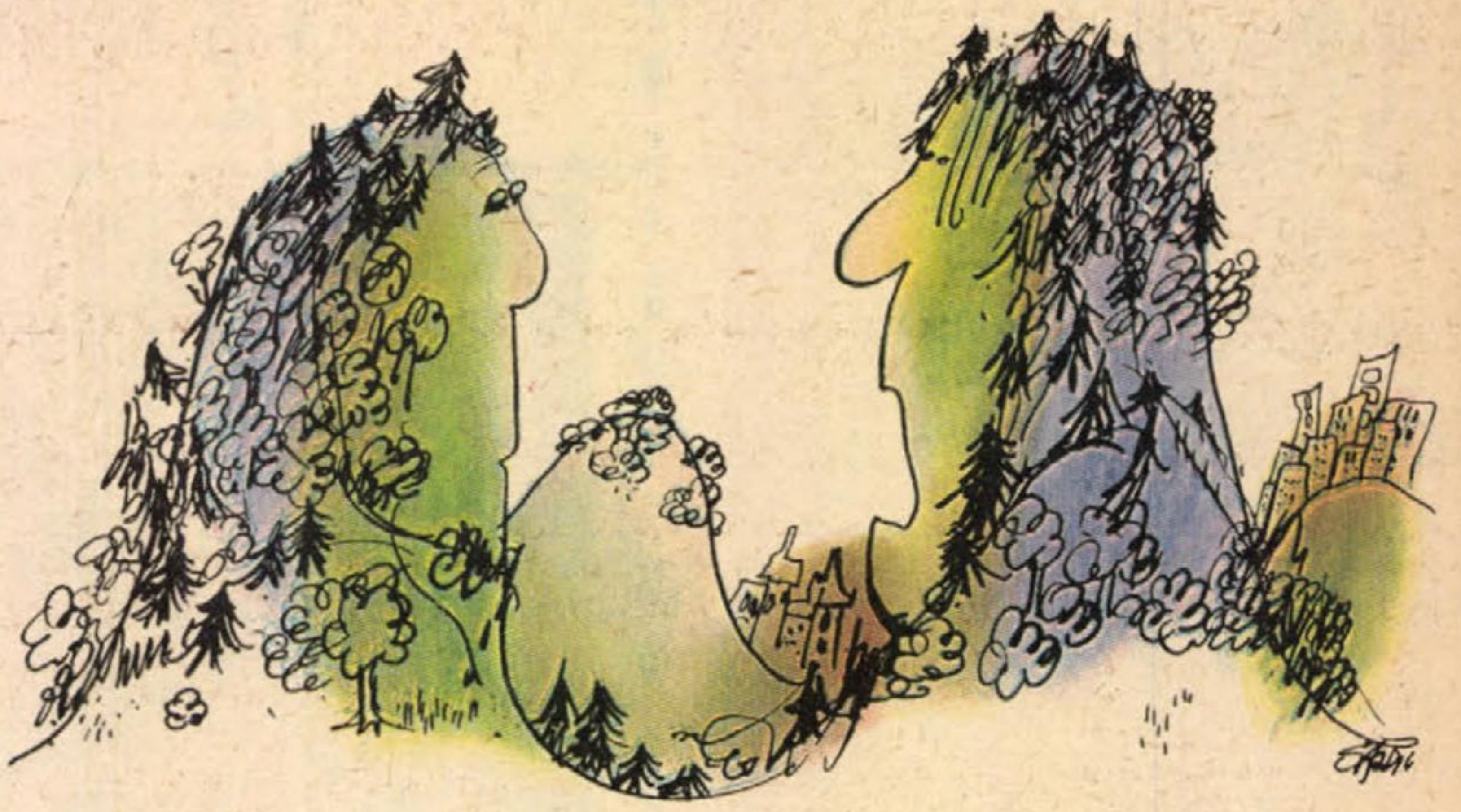

– Már a harmadik névtelen levelet kapom, amelyben figyelmeztetnek, hogy vigyázzak, mert az egyik vállalat ki akarja termelni a köveimet.

A RÉM

Elmúlt már éjfél, de a sötét ablakok mögött ébren virrasztottak a lakók a Külső Gázszag utca 119/d-ben. Minek is aludtak volna, hiszen még nem jött haza a Rém, aki állandóan felébresztette őket. A Rémet egyébként Kraut Alajosnak hívják: virágkertészetben ilyen brutális frátert még nem látott a világ. Mindennap éjfélig iszik egy lebujban, aztán hazatántorog. Ilyenkor valami magyar nótát üvöltve felbotladozik a lépcsőkön. Bebukik ajtaján és félegykor már menetrendszerűen veri a feleségét. A Külső Gázszag utca 119/d-ben 134 férfi lakik, de a Rémtől mindegyik fél. Gyáván, meghunyászkodva lesnek ki a függönyök mögül, míg a garázda Kraut el nem fárad az ütlegelésben és nyugovóra nem tér. Az igazsághoz tartozik, hogy egyszer Nadragulya úr, a földszint hétből, nagy merészen Kraut elé ugrott és rákiáltott:

— Viselkedjen tisztességesen és hagyja abba ezeket az éjszakai botrányokat, mert ennek következményei lesznek!

— Milyen következményei?! — ordította dühtől céklapirosan Kraut.

— Ó, csak vicceltem. Nem kell mindent olyan komolyan venni — lépett hátra sápadtan Nadragulya úr.

— Széttépem, aki beleavatkozik a magánügyeimbe! — bömbölte válaszképpen Kraut, s erre mind a százharmincnégy férfi gyorsan visszavonult a lakásába. Néhányszor kijött a rendőrség URH-kocsija is, amíg a rendőrök a házban voltak, Kraut mintaférjként viselkedett, de a hatóság távozása után módszeresen verte tovább balsorsú feleségét.

*

Az első emelet tízből, a vékony, keszeg, kis Tapsi Tibor, szétterpesztett lábbal megállt a konyhakredenc előtt, hosszan összpontosított, aztán heroikus erőfeszítéssel, de feje fölé emelte a hatalmas súlyzót. Karizmai és vállizmai pattanásig feszültek. Boldogan ejtette vissza a hatalmas nehezéket. A sápadt kis ember egy éve edzette magát. Annak idején az iskolában is fel volt mentve tornából, de egy esztendő óta minden hajnal a budai hegyekben találta. Fát vágott, smaragdzöld erdei ösvényeken futott, órákon át, ziháló lélegzettel, összeszorított foggal. Valahányszor úgy érezte, hogy összeroskad. fanatikus akarással gondolt a nagy Célra. S ez megsokszorozta az erejét. Micsoda boldog napja volt tegnap, amikor a karatetanfolyamon jelesül vizsgázott és a mester közölte vele, most már nagyobb önbizalommal élheti az életét. Nem kell többé gyáván meglapulnia ha valahol garázdákat lát.

Tapsi foszforeszkáló számlapú órájára nézett. Éjfél múlt tíz perccel. Megivott egy pohár hűvös jaffát, aztán elszánt tekintettel kibámult az udvarra. Öt perccel félegy előtt döngve csapódott ki a kapu. A Rém hazaérkezett, vagyis Kraut Alajos virágkertész, másodállásban garázda, aki kellemes bizsergéssel gondolt arra, hogy egy-két perc múlva már verheti asszonyát. A Külső Gázszag utca 119/d alatti bérházban ma éjjel nem 134, csupán 133 férfi bújt el szobájában a függöny mögött. A Rém üvöltve énekelte a kedvenc magyarnótáját. Ekkor váratlanul kinyílt az egyik lakás ajtaja és Tapsi dobogó szívvel, de mindenre elszántan, rettenthetetlen bátorsággal megmarkolta Kraut télikabátján a gombot:

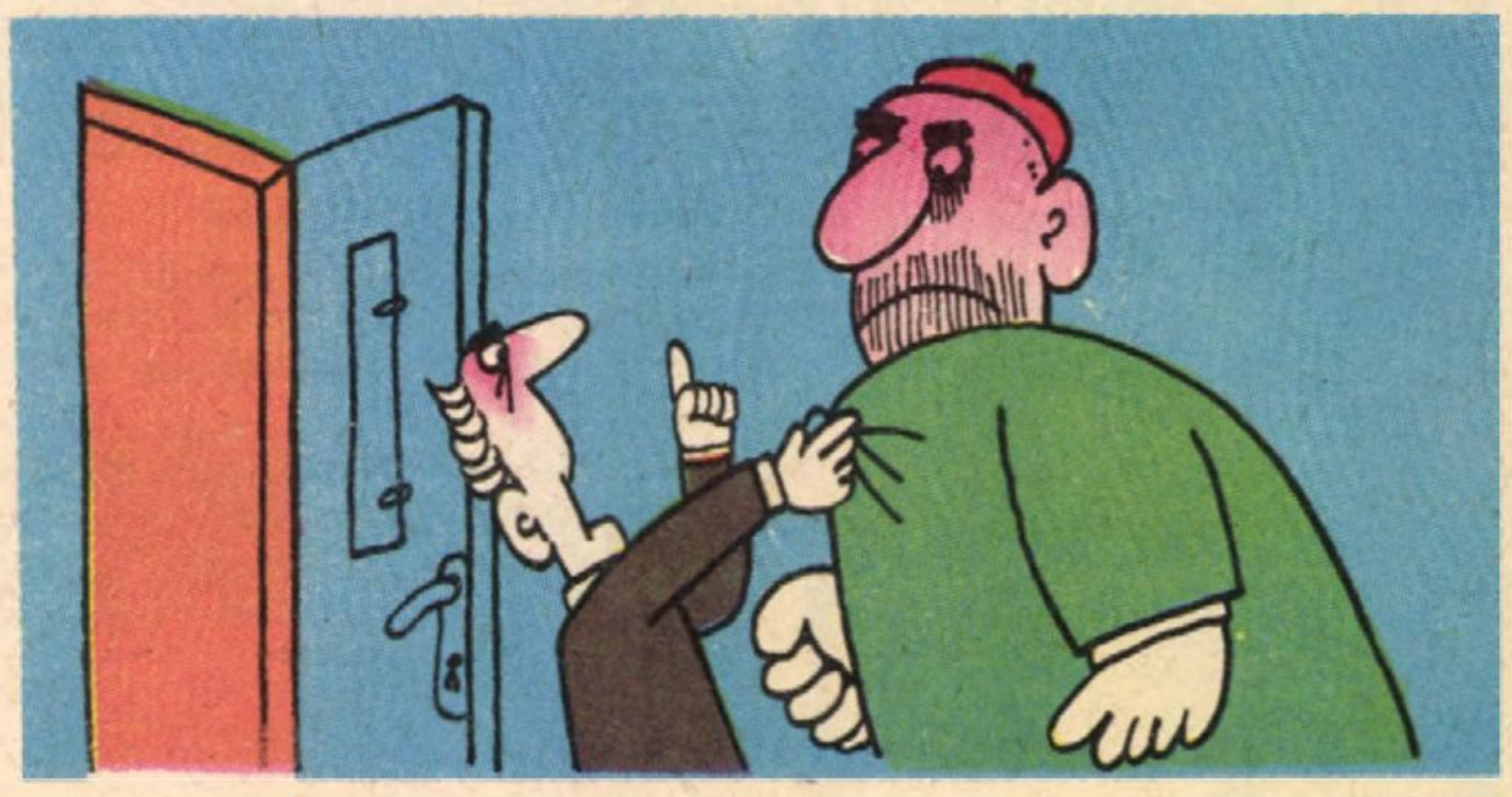

— Pszt! Csendesebben, kedves lakótárs! Óva intem attól, hogy most és a jövőben feldúlja a ház nyugalmát. Továbbá figyelmeztetem, hogy a felesége tettleges, avagy lelki bántalmazásától is tartózkodni szíveskedjék. Ellenkező esetben kellemetlen dorgálásban lesz része.

Kraut bambán bámult a kis emberre, aztán felüvöltött, mint egy neuraszténiás sivatagi sakál.

— Teee? Te mersz engem figyelmeztetni? Fecnikre aprítalak!

Tapsi szelíden mosolygott:

— Van szerencsém közölni önnel azt is, hogy a közelmúltban elsajátítottam néhány karate-fogást.

Kraut valósággal tajtékzott:

— Mit magyarázol nekem arról az izé . . . kere . . . karotta főzelékről? Majd megmutatom, hogy velem nem lehet szemtelenkedni!

Azzal felemelte öklét, hogy lesújtson. Tapsi azonban villámgyorsan félreugrott és tenyere élével rácsapott Kraut Alajos karjára. A garázda térdre rogyott a fájdalomtól és könyörgött:

— Ne bántson, drága jó lakótárs!

Tapsi szégyenlősen kezet nyújtott:

— Igazán sajnálom, hogy erőszakhoz kellett folyamodnom, de most már tudja, hogy nem maga a legerősebb a házban. Viselkedjék tehát tisztességesen. Jó éjszakát!

Kraut lógó orral, lábujjhegyen benyitott a feleségéhez.

A Külső Gázszag utca 119/d alatti bérházban százharminchárom férfi állt a folyosón és lelkes ünneplésben részesítette a hőst, aki félszegen meghajolt. Ezt követően a csodálatosan csendes házban mindenki nyugovóra tért.

Ezzel a boldogító befejezéssel véget ér a történet? Nem egészen. A Külső Gázszag utca 119/d-ben azóta is rendszeresek az éjszakai botrányok. Egy garázda lakótárs éjfél után felveri a bérház nyugalmát: Tapsi Tibor, a karate mestere, aki mindenkinél erősebbnek érzi magát. Ám a ház egyes berkeiben azt suttogják, hogy a földszint négyből Széplelkhy Jenő tánc- és illemtanár titokban beiratkozott egy cselgáncs tanfolyamra.

Galambos Szilveszter

HASZNOS OLVASMÁNY

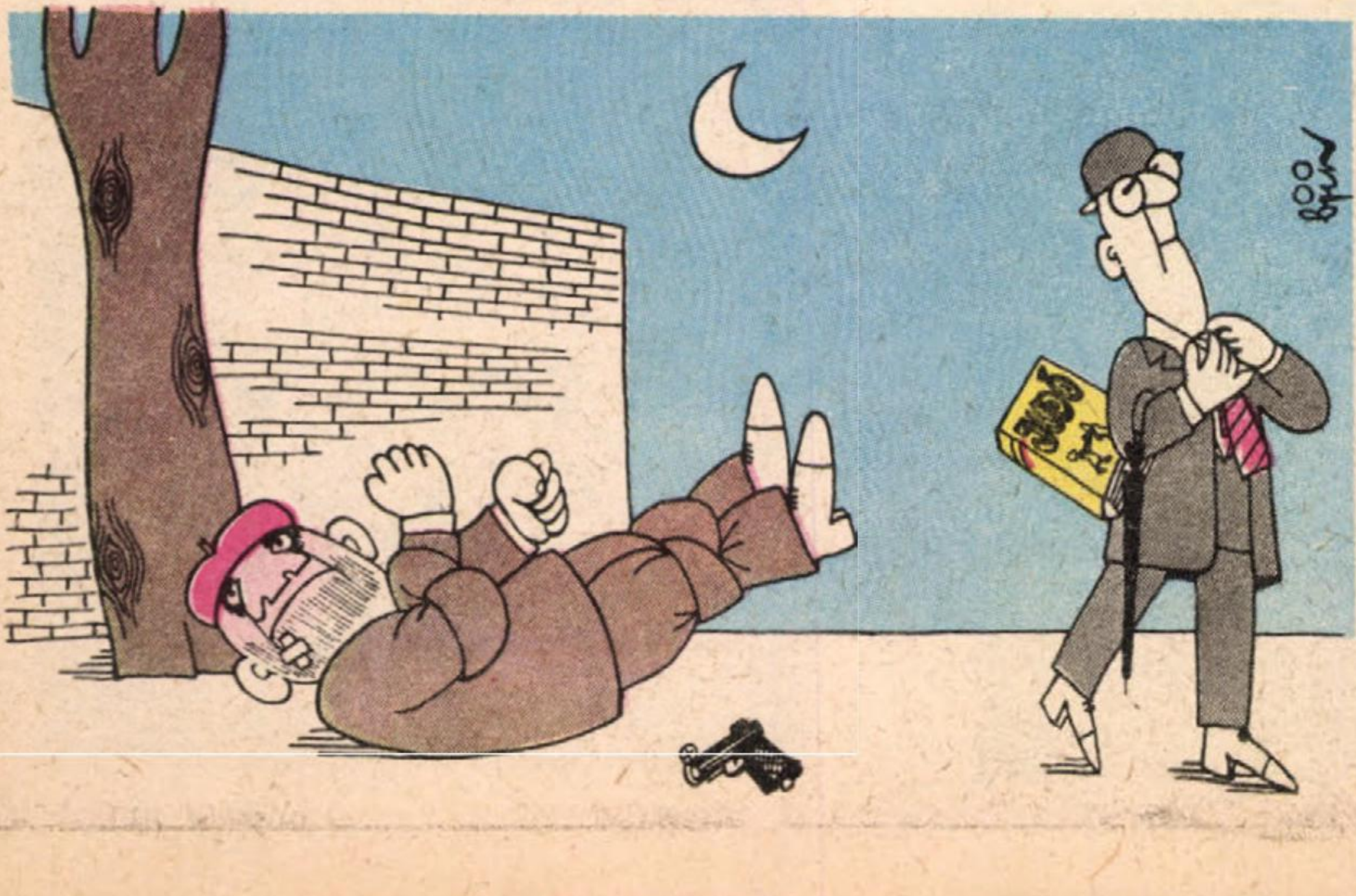

RIASZTÓBERENDEZÉS

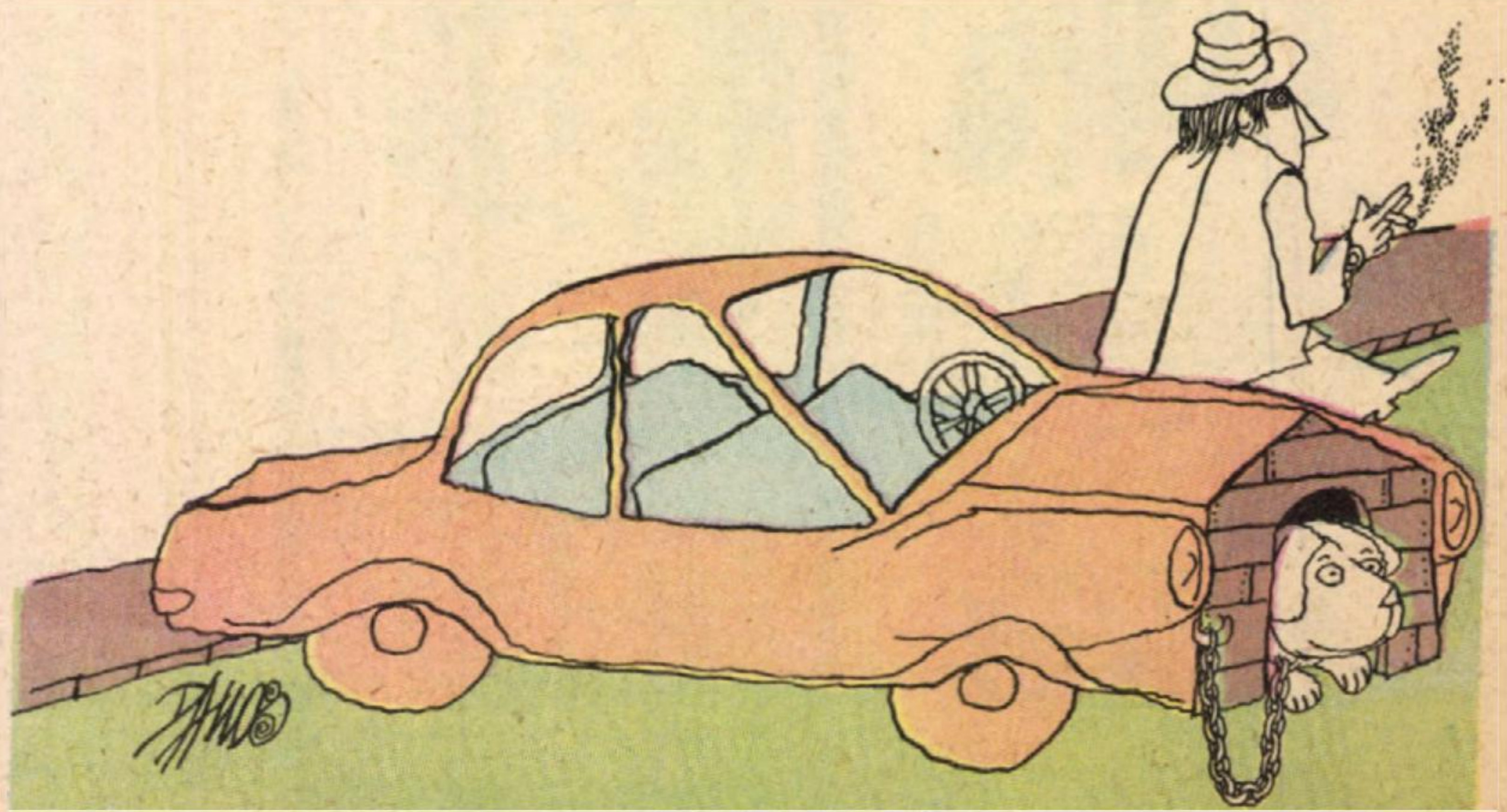

ENGEDÉLY NÉLKÜLI ÉPÍTKEZÉS

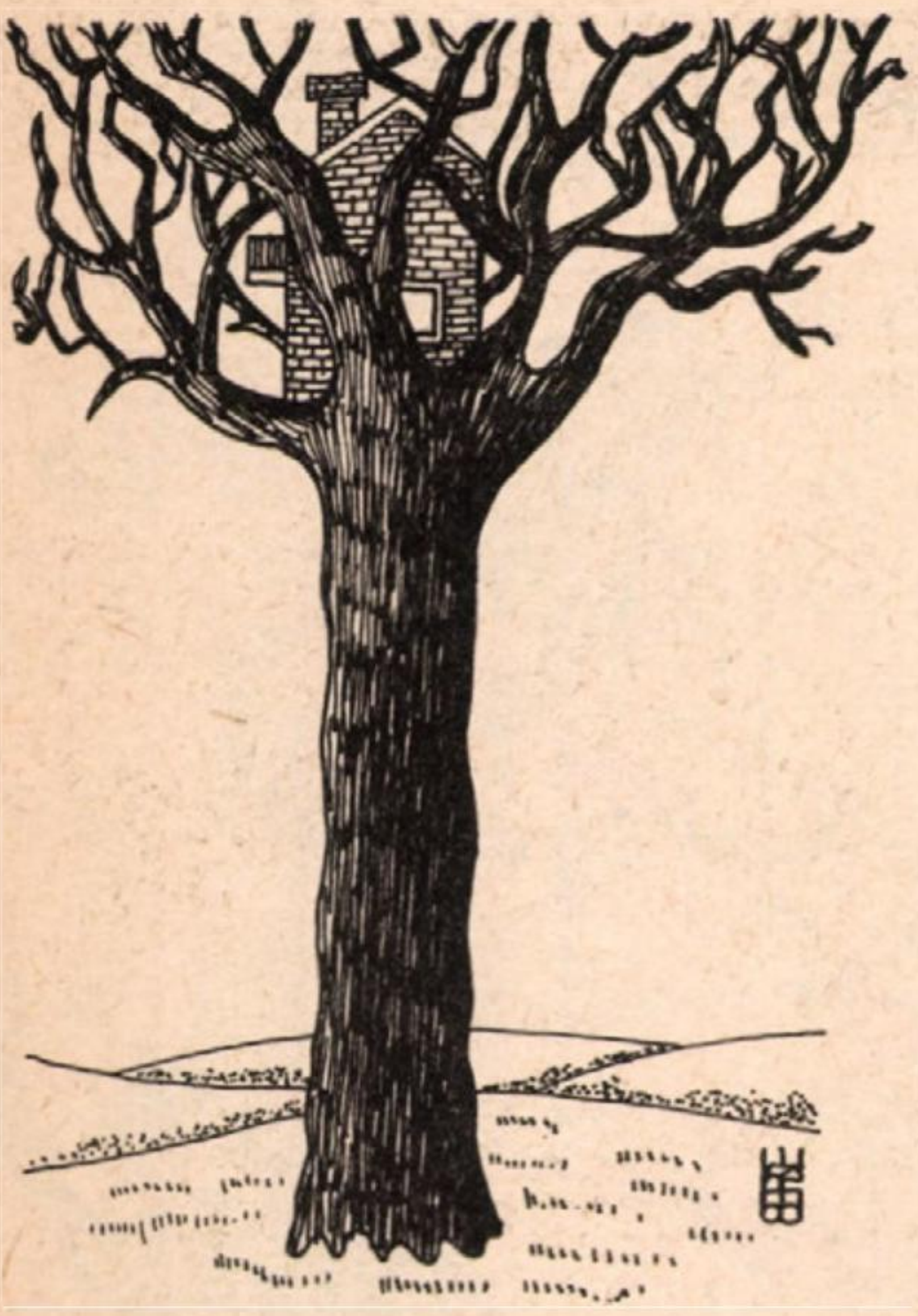

RÉBUSZ

277. rejtvényünk megfejtése:

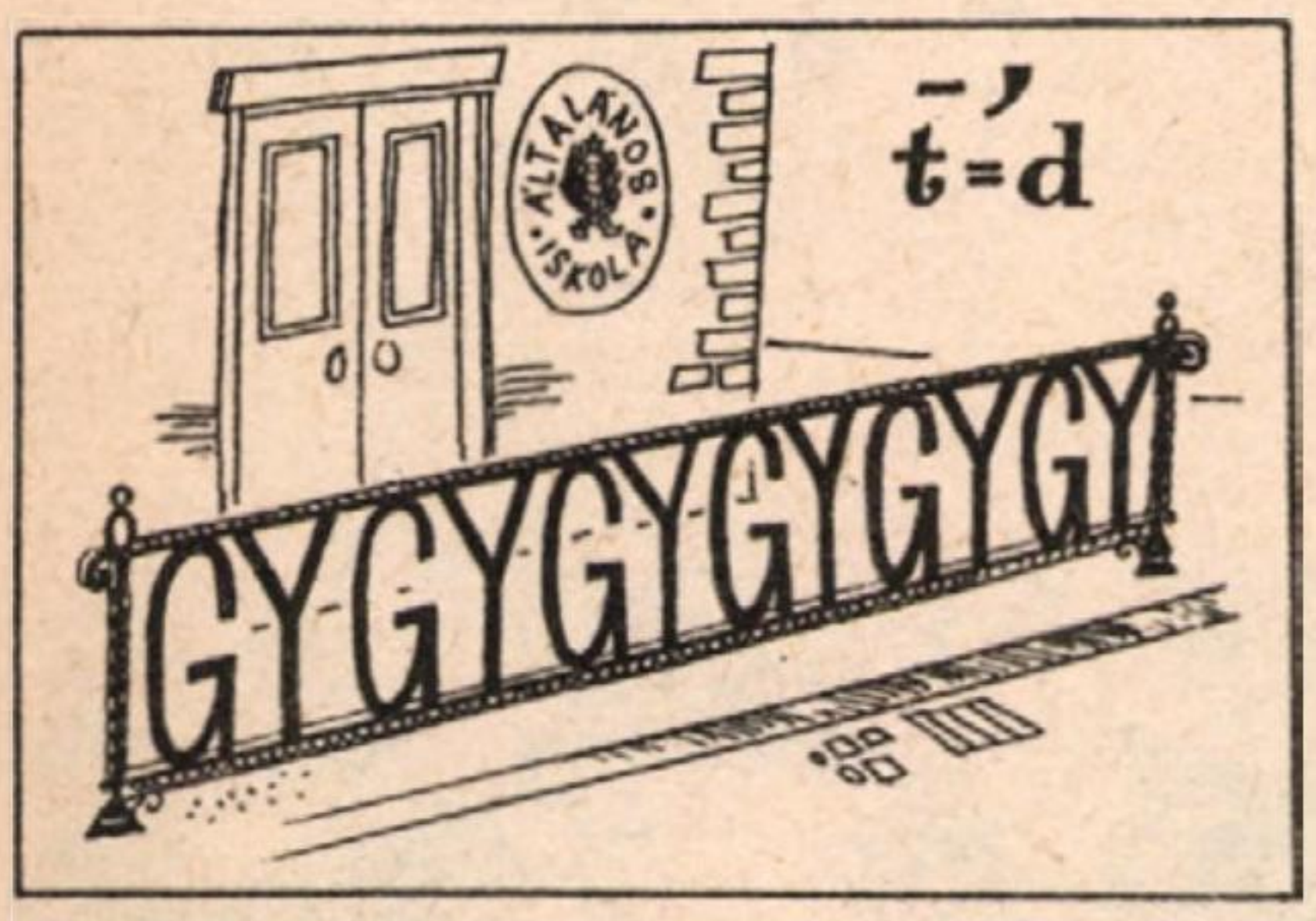

Hadgyakorlat

A 100 forintos díjak nyertesei:

Lőrincz Gyula, 1143 Bp., Hungária krt. 35.

Kadácsy Gézáné, 8000 Székesfehérvár, Köztársaság u. 42.

Tót Julianna, 1092 Budakeszi, Szél u. 10.

278. REJTVÉNYÜNK

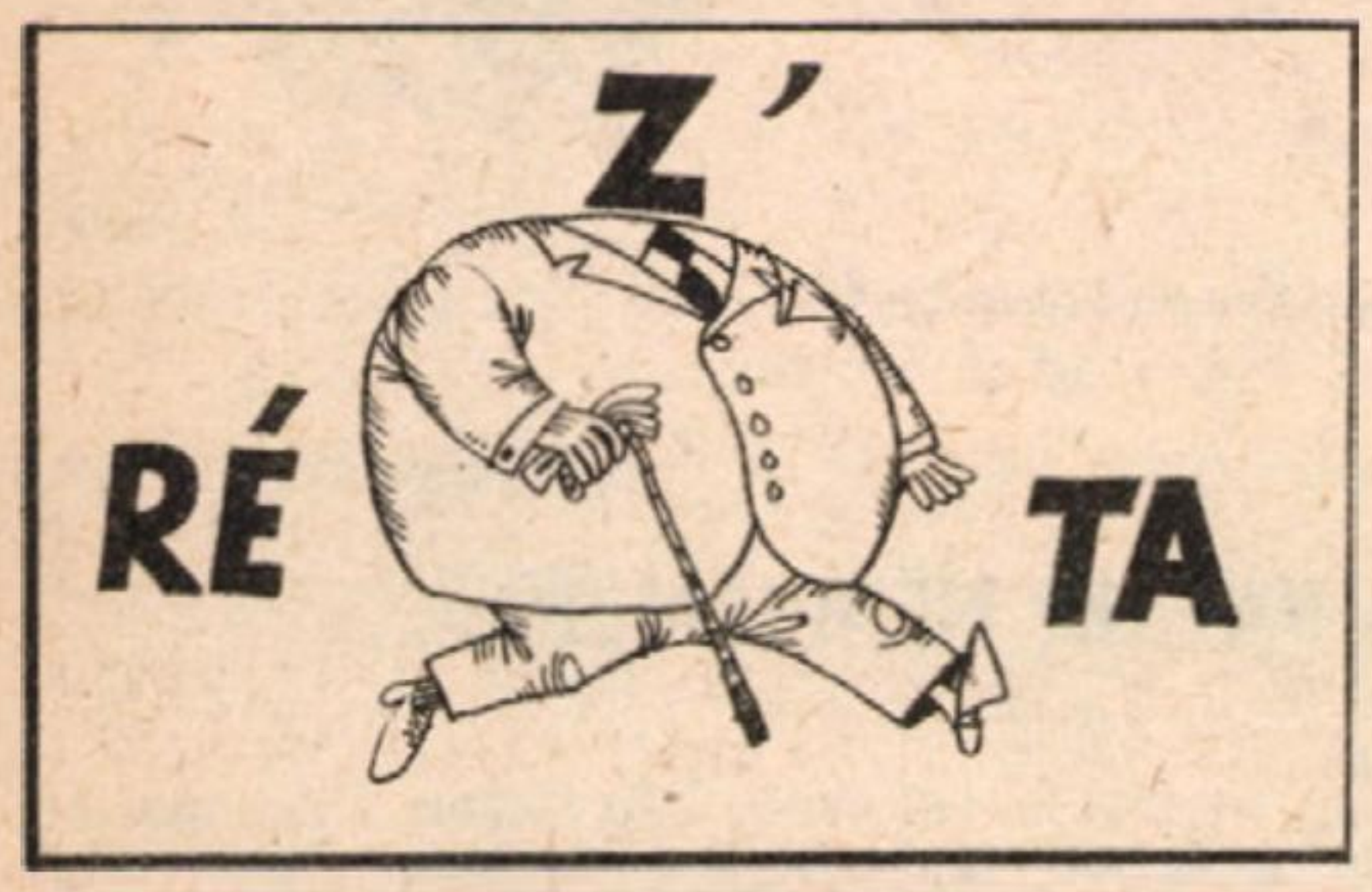

A megfejtéseket kizárólag levelezőlapon legkésőbb február 25-ig erre a címre kell beküldeni: Ludas Matyi, 1977 Budapest, Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László
Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718.
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3
Postacím: 1959 Bp. Telefon 343-100.
*142-220
Árusítja a Magyar Posta
Készült a Zrínyi Nyomdában
74.2308/2-08 — Budapest V.,
Bajcsy-Zsilinszky út 78
Ofszet rotációs eljárással.
Ultraset 72-es gépen
Felelős vezető: Bolgár Imre
vezérigazgató

INDEX: 25.504

ITT OLVASTUK — OTT OLVASTUK

PÉNZ ÉS SZERELEM

Mr. Frank Madden dúsgazdag tőzsdeügynök a következő pénzügyi kérdéssel fordult a legtekintélyesebb brit gazdasági szaklap, a Financial Times szerkesztőségéhez: „Adótakarékossági okokból nagyobb mennyiségű pénzt óhajtok feleségem nevére íratni. De jogilag biztosítani akarom magam, hogy az asszony nem hagy faképnél, miután a pénzt nevére írattam. Mit tegyek?”

A lap, amely rendszerint nem foglalkozik szerkesztői üzenetekkel, kivételesen mégis válaszolt: „Mr. Madden! Ha ezt a kérdést fel kellett tennie, úgy érezzük: olcsóbb, ha az adót kifizeti.”

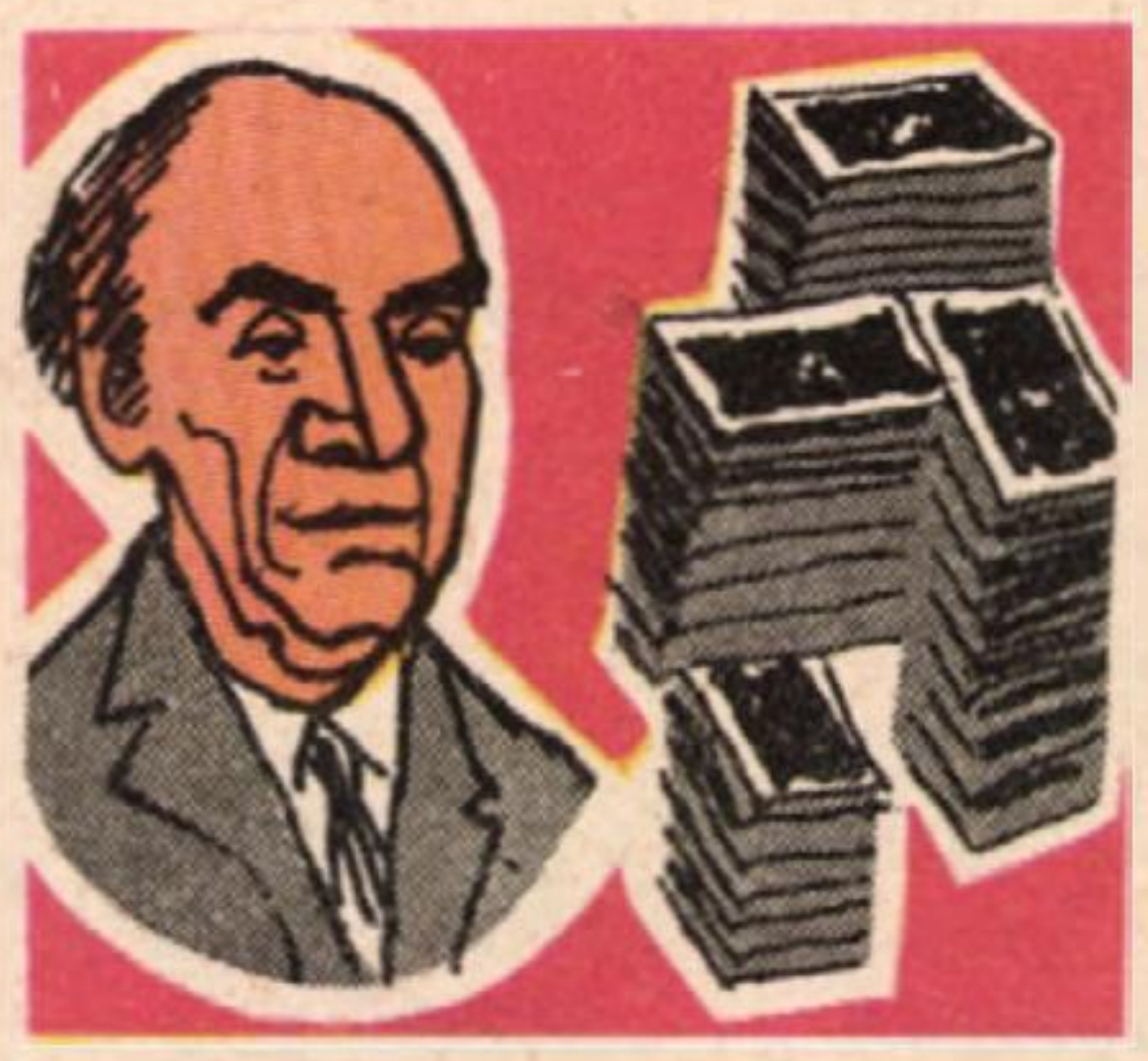

FEL DALRA, TÁRSAK

A politikai népdalverseny két leghíresebb résztvevője eddig Scheel nyugatnémet külügyminiszter volt és Sam Ervin, az amerikai Watergate-botrányt vizsgáló szenátusi bizottság elnöke. Scheel (aki alighanem államelnök lesz) német népdalokat énekelt lemezre. Ezek 30 ezer példányban találtak vevőre. Ervin szenátor zsoltárokat énekelt — 130 ezer példányban 10 százalékos részesedésre. Most új politikai sztár tünt fel: egy 61 esztendős holland képviselő, a jobboldali parasztpárt elnöke. A képviselőt Henk Koekoeknek hívják. (Neve magyarul: „Kakukk”.) Kakukk úr Den Uyl miniszterelnökről énekelt gúnydalt, amely a holland energiaválságról szól. A dal címe: „Den Uyl az olajban”. A lemezből eddig 60 ezer példányt adtak el, s így Kakukk úr olaj- és benzinköltsége hosszú időre biztosítva van.

ÖRDÖGSTÁTUS

San Francisco városában az érseki hivatal emberemlékezet óta először hivatalos engedélyt adott ördögűzésre. Az érsekség közlése szerint egy háromtagú családot (férj, feleség és kétéves gyermek) „megszállt a sátán és 29 napon keresztül gyötörte őket”. A család nevét az érsekség szigorúan titokban tartotta, de közölte, hogy „a sátán minden éjszaka csak két órás alvást engedélyezett a családnak. Az éjszaka többi részében titokzatos erők összezúzták lakásuk bútorait és egyízben kés tűnt fel a levegőben, amely pengéjével a falba fúródott.” Az érsekség megbízásából Karl Patzelt jezsuita atya szabályos ördögűzési szertartást hajtott végre.

Az érsekség hivatalos jelentése szerint az akció sikerrel járt.

TESSÉK VÁLASZTANI

Hamburgban kibocsátotta első üzleti jelentését a Vlady és Böhm cég. A vállalkozás sziget-eladással foglalkozik, s mint kiderült, 1973-ban 36 szigetet adott el olyan vevőknek, akiknek minden egyebük már megvolt. Jelentésükben előadják, hogy jelenleg 200 szigetük van raktáron. A legolcsóbb az Új-Skócia partjai mellett fekvő Alma-sziget. Nagysága tízezer négyzetméter, ára mindössze 20 ezer dollár. A legdrágább raktáron levő sziget a Kanári-szigetcsoporthoz tartozó Allerganza. Területe 10 millió négyzetméter, ára ötmillió dollár. A cég legutóbb hirdetést is tett közzé a hamburgi Die Welt című lapban. A hirdetés nagybetűs címe így hangzik: „Meneküljön el a mindennapok gondjaitól”.

TÖMÖR PÁRBESZÉD

Az amerikai szenátus nagy hűhóval vizsgálja: milyen szerepük volt az olajtrösztöknek az energiaválság előidézésében és súlyosbításában. A szenátorok nem sokra mentek az elébük idézett trösztelnökökkel és vezérigazgatókkal. A Washington Post a maratoni vita eredményét a következő képzeletbeli párbeszédben foglalta össze: „A szenátusi bizottság elnöke: »Igaz, hogy az egész válságot maguk idézték elő, hogy emelhessék az olajárakat?« Trösztelnökök kórusa: »Ezt a gyanúsítást visszautasítjuk. A választ megtagadjuk. Csak annyit mondhatunk, hogy nagyon jól sikerült.«”

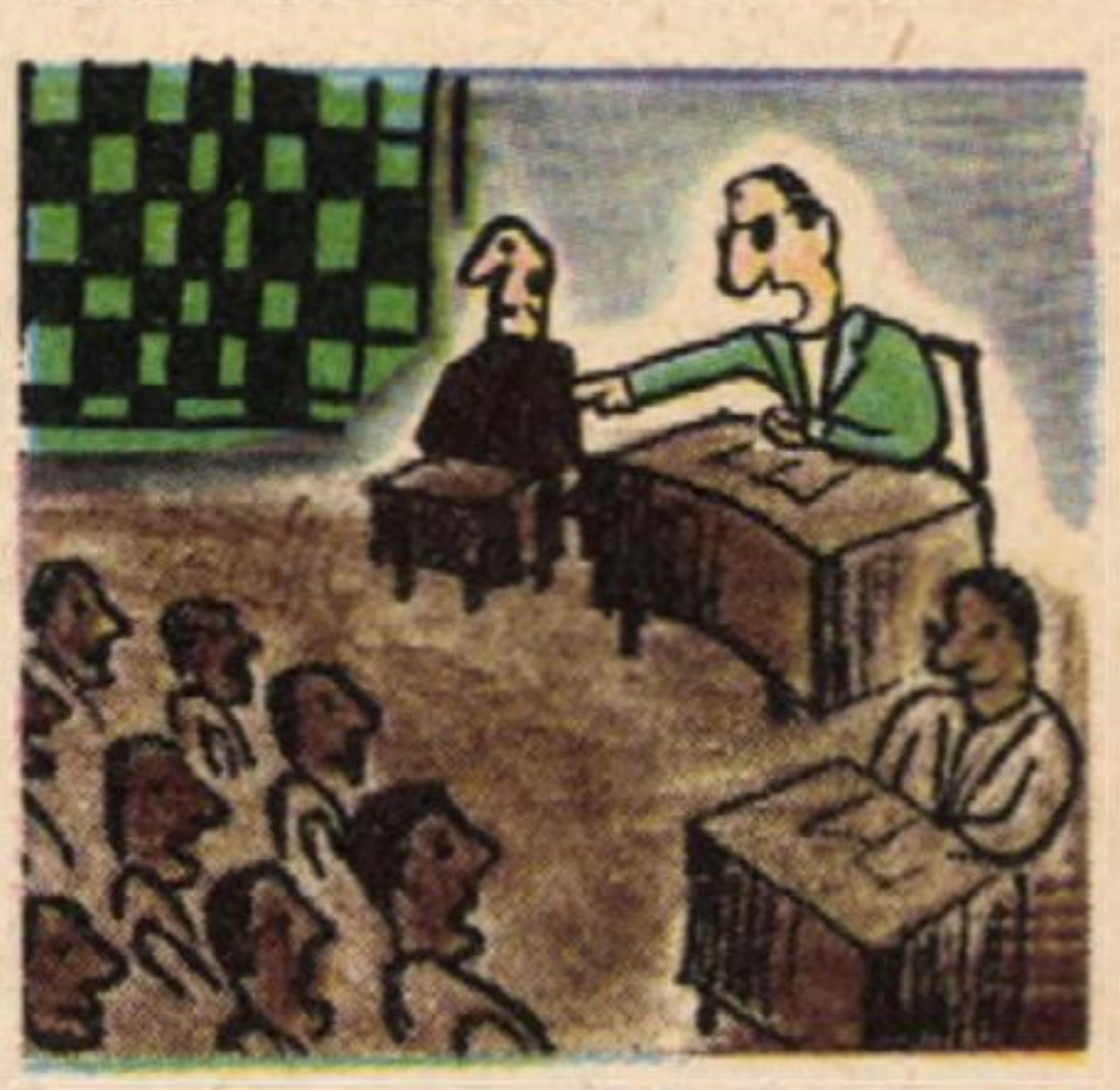

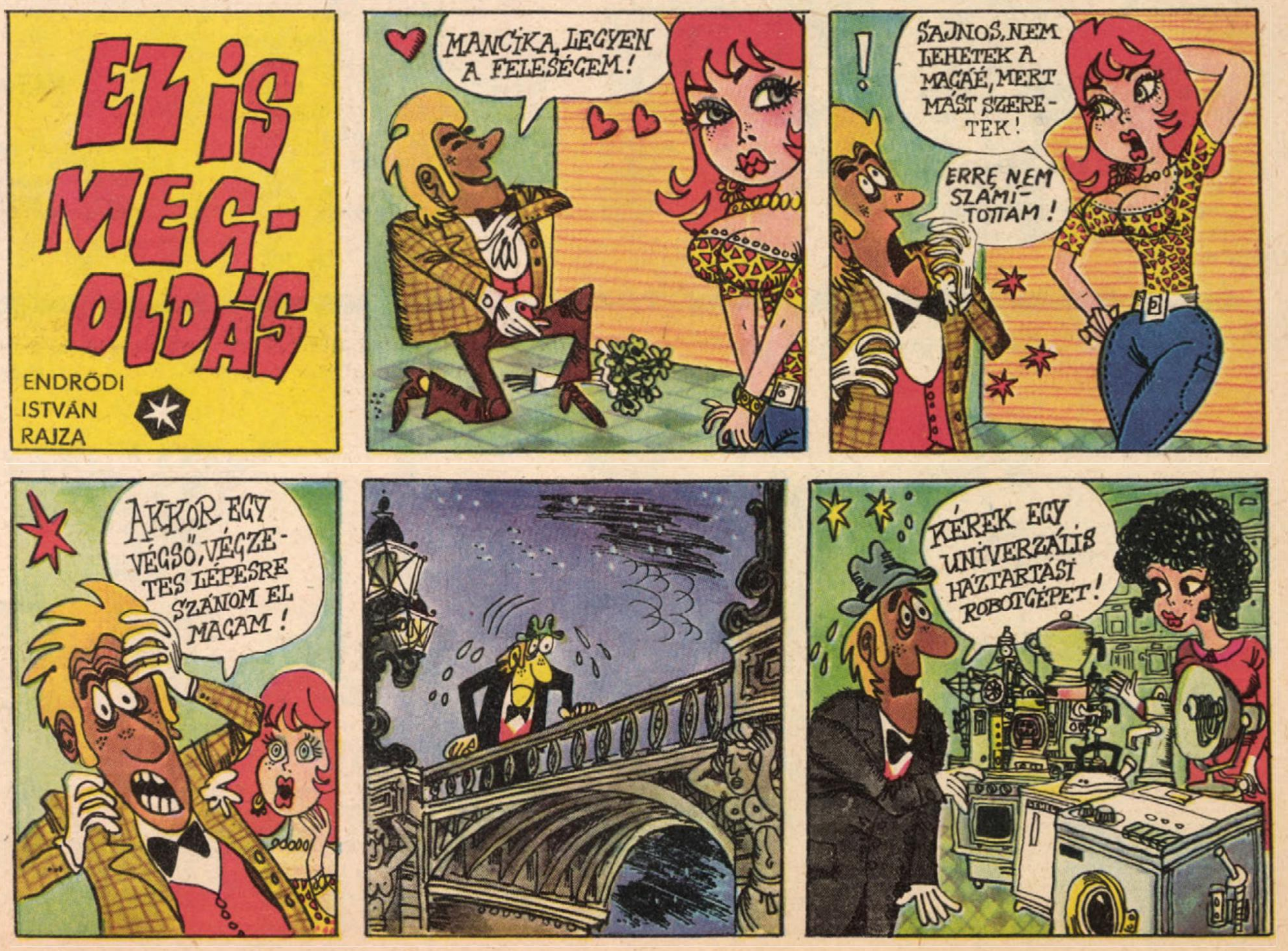
EZ IS MEG-OLDÁS
ENDRŐDI ISTVÁN RAJZA
MANCIKA, LEGYEN A FELESÉGEM!
SAJNOS, NEM LEHETEK A MAGÁÉ, MERT MÁST SZERETEK!
ERRE NEM SZÁMÍTOTTAM!
AKKOR EGY „VÉGSŐ”, VÉGZETES LÉPÉSRE SZÁNOM EL MAGAM!
KÉREK EGY UNIVERZÁLIS HÁZTARTÁSI ROBOTGÉPET!

FILMFELVÉTEL

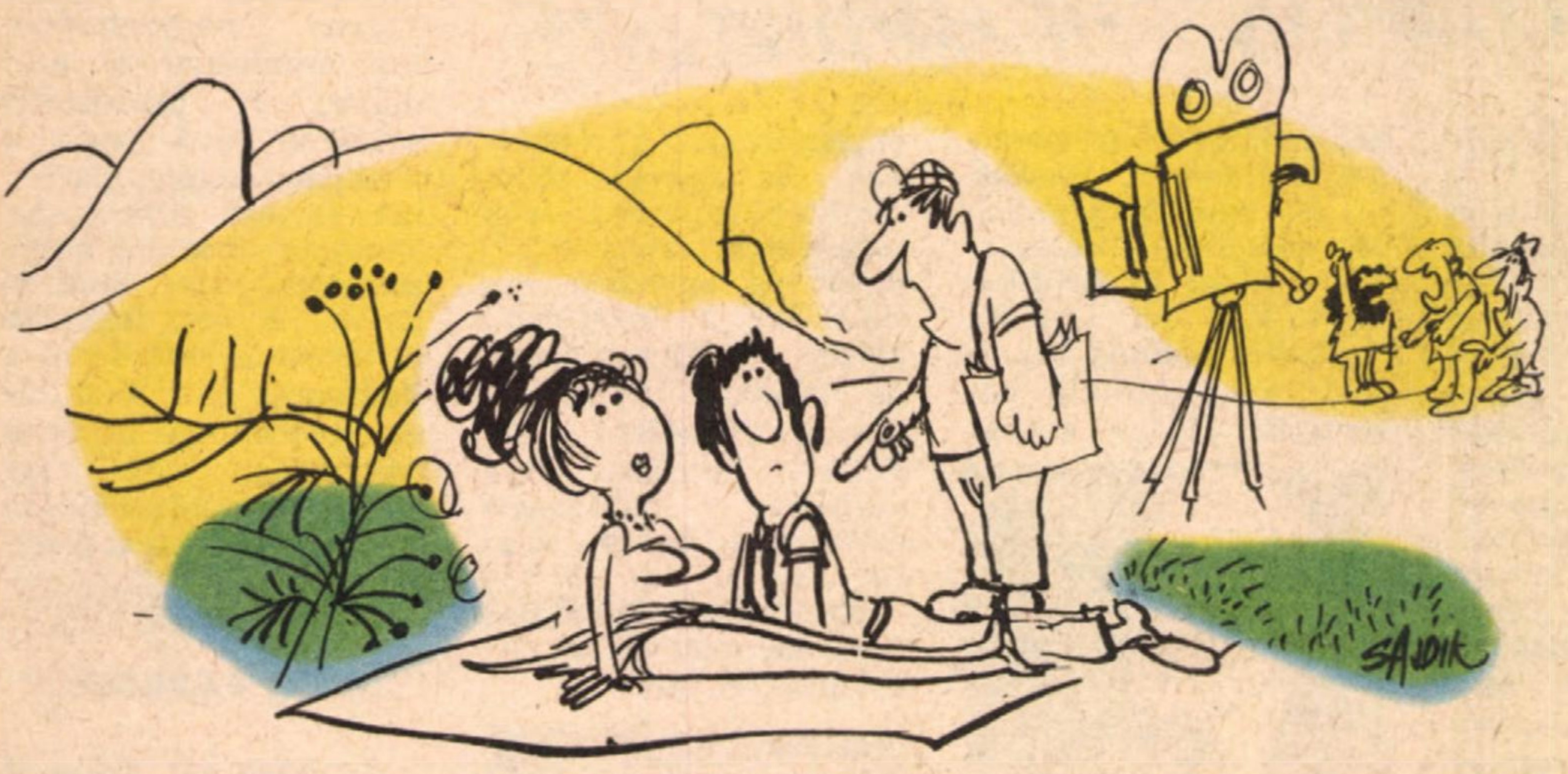

– Ne éljék bele magukat a jelenetbe! A rendezo, a dramaturg és a szerző épp most vitatkozik, hogy maguk egymáséi legyenek-e?

tribün

Fabiene Serrat, egy latin madonna, évek óta az alpesi sívilág szépségkirálynője. St. Moritzban most megnyerte az óriás műlesiklás világbajnokságát, és utána ragyogó arccal állt a fotósok gyűrűjében.

— Annak örülök — kiáltotta —, hogy végre nem azért fényképeznek, mert én vagyok a legszebb.

A Forth Worth-i műszaki gimnáziumba új rögbicsillag érkezett. Jerry Tate tizenöt éves kislegény, százhúsz kiló és két méter magas.

— Gondban vagyok miatta — mondta Jack Whitley, a csapat edzője. — Jámbor szülei arra nevelték, hogy sose bántsa a nála kisebbeket. Ha ezt sikerül kivernem a fejéből, remek játékos lehet belőle.

Interjú Helenio Herrarával, az Inter agyafúrt mesterével.

— Legnagyobb sikere?

— Nem tudom. Eddig még csak sikereim voltak. Az egész életem szakadatlan sikerek láncolata. Lehetséges, hogy kudarcok is értek, de azokra nem emlékszem.

— Kit tart a világ legnagyobb szaktekintélyének?

— Egy bizonyos: én vagyok a második.

— És az első?

— Az első? Hm... az első díjat nem adták ki.

A Livorno—Calangianus mérkőzésen botrány tört ki, a livornói játékosok még a pályára siető rendőröket is elagyabugyálták. A csapat tíz játékosát négyhavi börtönbüntetésre ítélték. Csak a középcsatár úszta meg. Mentőtanú jelentkezett és hitelt érdemlő módon igazolta a játékos alibijét.

— Sergio nem bánthatta a rendőröket — mondta —, mert akkor éppen engem pofozott.

A Calangianus középhátvédje volt.

A stájer lapokban apróhirdetés jelent meg:

„Elsőosztályú egyesület jóképességű játékosokat keres. Tartós állást biztosítunk kitzbüheli vállalatoknál, a futballért azonban nem fizetünk."

A hirdetésre egyetlen válasz sem érkezett.

(p. p.)

SLALOM-BAJNOKSÁG ALKOHOLISTÁKNAK

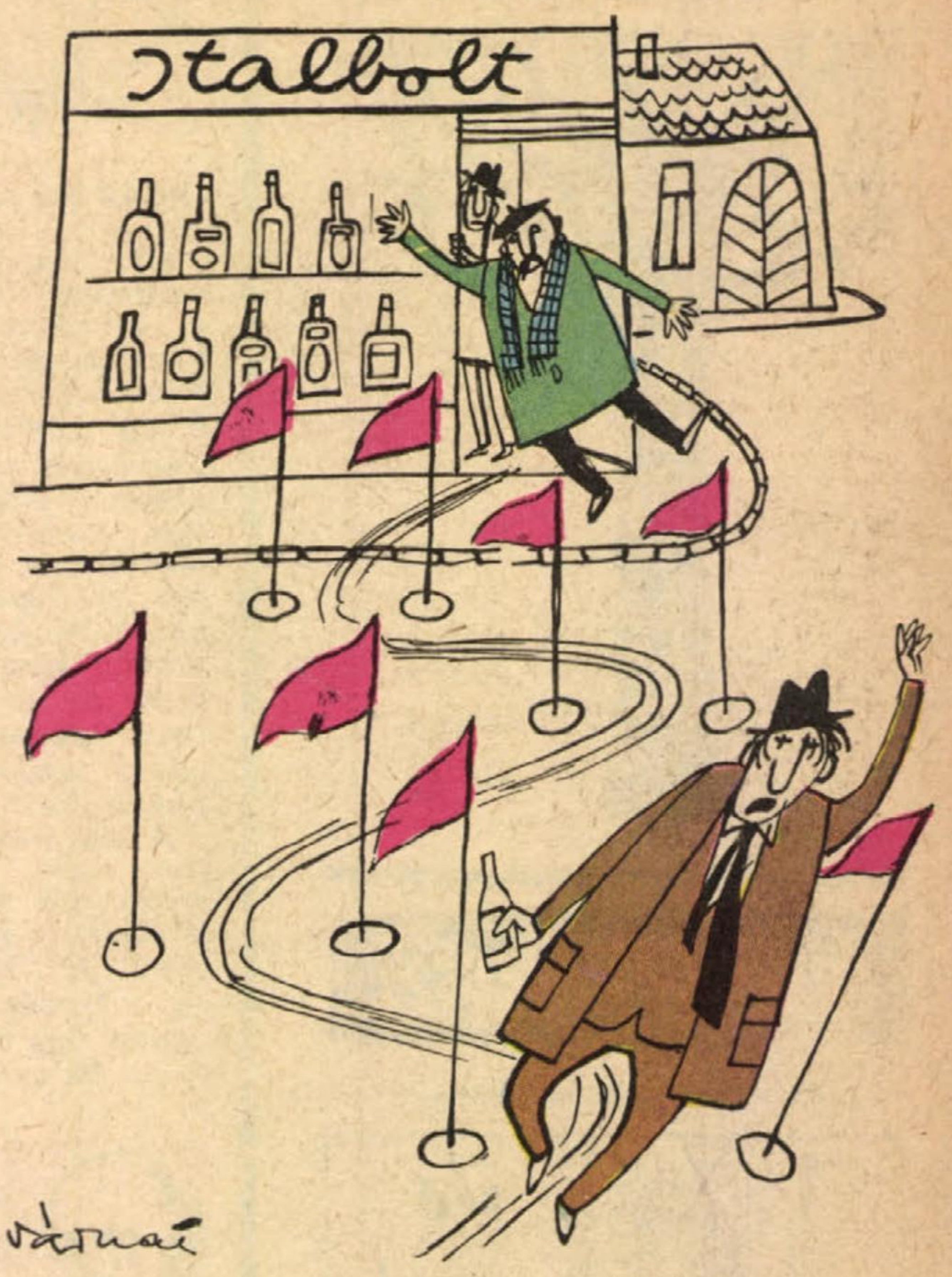

VALOPER

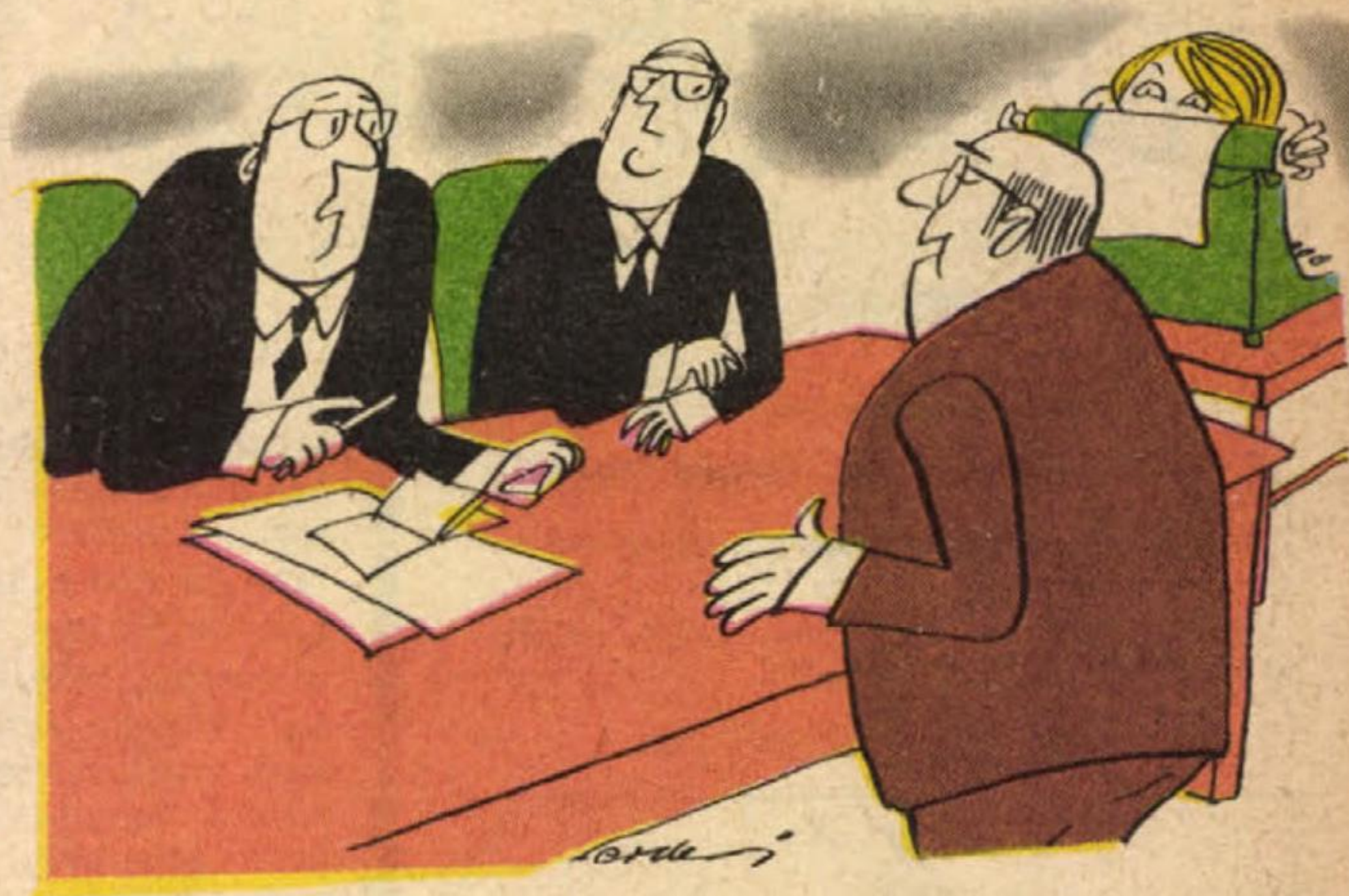

– Foglalkozása?
– Házassági tanácsadó.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

A zsúfolt autóbusz hirtelen fékezni kénytelen, az utasok előre dőlnek és egy idős nő ijedtében a mellette álló férfi szakállába kapaszkodik. A férfi dühösen rákiált:

— Azonnal engedje el a szakállamat!

— Miért? — méltatlankodik a nő. — Le akar szállni?

BARKÁCSOLÓ FÉRJ

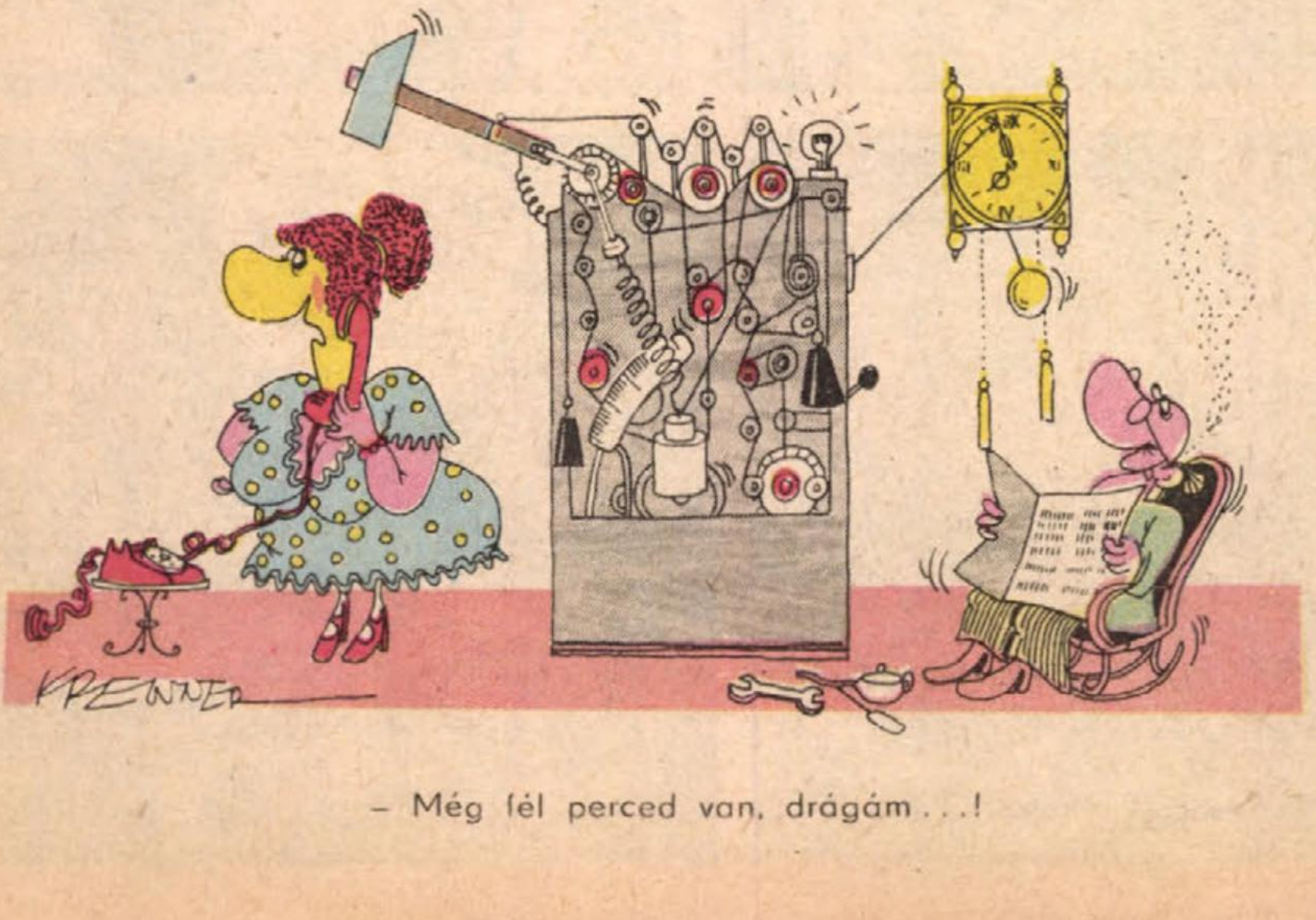

– Még fél perced van, drágám . . .!

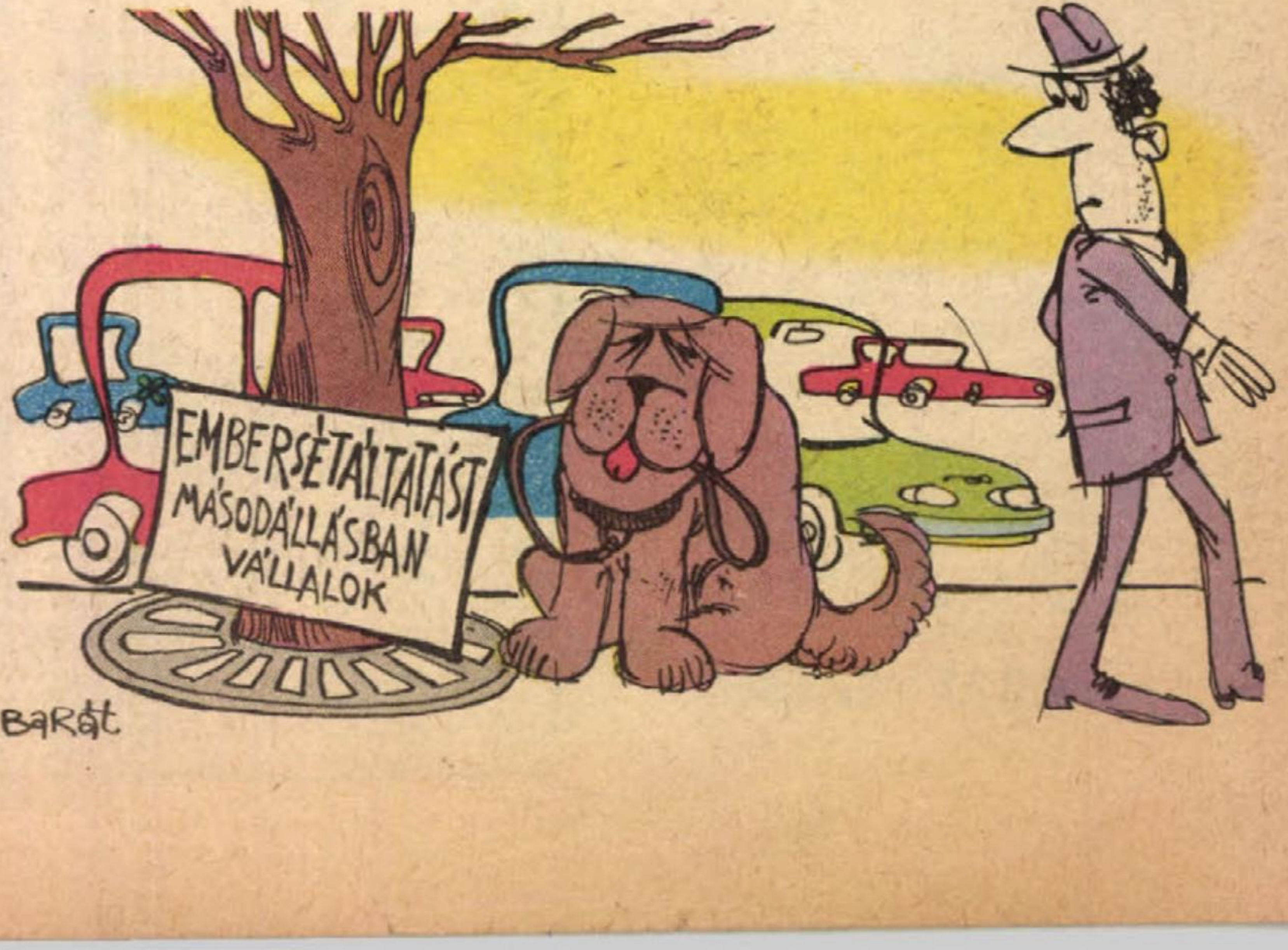LELEMÉNYES KUTYA